

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RET KARDEŞ
-kitaphane

Haz Sövalyesi

Haz Şövalyesi

N BÜYÜK TUTKULAR...

Yeni Isobel Hume, savaşlarını nasıl seçeceğini bilen bir kılıç
asasıdır. Kral Henry, siyasi bir ittifak için Fransız bir asilzade
evlenmesini istediğinde kabul eder. Ancak bu, Sör Stephen
Carleton şeytani cazibesi ile kalbini çalmadan ve nişanlısına,
alına ve ülkesine ihanet etmesi için onu yoldan çıkarmadan
k öncedir.

BÜYÜK TEHLİKELERİ GÖZE ALMAYA DEĞER...

Sör Stephen Carleton, güzel Isobel'in kalbini kazanmaya
adını adayana kadar kadın hayranları ile gününü gün eden bir
okındır. Krala karşı düzenlenen bir komplo, Isobel'i ölümcül
tehlikenin kıyısına götürdüğünde ise, Stephen kendisinin
Haz şövalyesinden daha fazlası olduğunu ve aşkın her şeyi
hedefebileceğini kanıtlamak zorundadır.

Alın Adamları serisinden *Arzu Şövalyesi*'nin merakla beklenen
yam kitabı *Haz Şövalyesi* ile tarihin tozlu sayfalarında aşk, tutku
entrikayla örülü nefes kesen bir başka roman sizi bekliyor.

Haz Şövalyesi
Orijinal Adı: *Knight of Pleasure*

Yazarı: Margaret Mallory
Çevirmen: Burcu Denizci
Editör: Dilda Eşiyok
Kapak Uygulama: İlknur Muştu
Sayfa Düzenleme: Nur Altuntop

© 2009, Peggy L. Brown

Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

Bu eser,
Grand Central Publishing, New York, New York, ABD
ile yapılan anlaşmaya göre yayınlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.

1. Baskı: Kasım 2013

ISBN: 978-605-5175-39-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.
Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL
Sertifika No: 11935
Tel: (0212) 445 00 04
Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No: 4/B Gürsel Mahallesi
Kâğıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88
Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HASRET KARDEŞ

e-kitaphane

Haz Sövalyesi

MARGARET MALLORY

Çeviren

Burcu Denizci

aspendos

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Bana; tarihi, kitapları ve bilinmeyen yerleri sevdiren an-
nem ve babam için.*

Teşekkürler

Önündeki metin denizinin içinden *Haz Şövalyesi*'ni çekip çıkardığı ve "Evet, bunu istiyorum," dediği için Grand Central Yayıncılık'tan Alex Logan'a minnettarım.

Temsilcim ve arkadaşım, Kevan Lyon'a bana inandığı için teşekkür ediyorum.

İlk kitabımı yazmaya başladığımda, sevgili kütüphanecim (kız kardeşim) Amerika Aşk Romanı Yazarları'na katılmamı söylemişti. Verdiği bilgece öğüt sayesinde, Aşk Romanı Yazarları grubunun bir parçası oldum. Her adımında beni yüreklendiren yerel grubuma, ne düşündüklerini dürüstçe söyleyen eleştirmen arkadaşlarıma ve ilk kitabım *Arzu Şövalyesi*'ne desteklerinde oldukça nazik olan yazarlara minnettarım.

Kitabımı yazarken ihmal ettiğim ailemden ve arkadaşlarımdan özür diliyorum (Hepimiz biliyoruz ki yine olsa yine yaparım). Hepsine, özellikle de eşime, sevgimi ve şükranlarımı sunuyorum.

Ön Söz

Northumberland, İngiltere

1409

“*S*iz, Yuvarlak Masa’nın cesur şövalyeleri, hanginiz benimle dövüşeceksiniz?” diye bağırdı Isobel.

“Ben! Beni seç! Isobel, beni seç!”

Isobel etrafında atlayıp zıplayan çocukların bağırıtlarını duymazdan geliyordu, ayak parmaklarının ucunda kalktı, kalabalığın içinde erkek kardeşini arıyordu. Geoffrey neredeydi acaba? Uzun çimlerin üzerinde yüzünde bir gülümseme ile gökyüzüne bakarak kendi kendine konuşan Geoffrey’i gördüğünde topuklarının üzerine indi ve içini çekti.

Onun yerine halkanın arkasında duran, çelimsiz bir oğlanı işaret etti. “Gawain. Sen.”

Gawain tahta kılıcını arkasında sürükleyerek öne çıkarken diğerleri homurdandı.

“Sör Gawain,” dedi Isobel, eğilerek. “Ben Kraliçe Guinevere’yi esir alan kötü kalpli Kara Şövalye’yim.”

Küçük çocuk yüzünü buruşturdu. “Neden sen Kraliçe Gui-, Gui-, Gui- yi oynamıyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Çünkü ben Kara Şövalye’yim.” On üç yaşında olan Isobel, içlerinde en büyükleriydi ve kuralları koymak ona düşüyordu.

Hume Şatosu’nun gri taşlarına baktı. Yaşıtı olan oğlanlar içeride, şatonun avlusunda gerçek kılıçlarla idman yapıyorlardı. Bu haksızlık! Babası kılıca dokunmasını yasaklamıştı, hem de durduk yere. Sessizce oturmalı ve elbisesini kirletmemeliydi.

Gawain’e döndü ve kılıcını kaldırdı. “Kraliçeni kurtarmak için dövüşmeyecek misin?”

Gawain donakalmıştı, gözlerinde korku vardı.

Isobel hızlıca eğildi ve kulağına fısıldadı. “Yuvarlak Masa Şövalyesi daima kazanır, güven bana.”

Beceriksizce kılıcını savuran Gawain’i yetenekli gibi göstermek için elinden geleni yaptı. Bu çabasının işe yaramayacağını anladığında etrafta atlayıp zıplayıp yüzünü tuhaf şekillere sokarak aptalı oynamaya başladı. Çok geçmeden Gawain bile hâline gülüyordu. Yere boylu boyunca uzanmadan önce göğsünü tutup inleyerek oyununu şanına yakışır bir ölümle sonlandırdı.

Ter içinde kalmıştı. Nefesini tutup, çocukların alkışlarını dinleyerek bir müddet yattı. Güneş ışığını yüzünde hissetmenin verdiği keyif üzerine düşen gölge ile sona erdi. Gözlerini kısarak baktı ve homurdandı. Bartholomew Graham ne zaman peşini bırakacaktı? Veba gibiydi!

“Defol git, kaz beyinli,” dedi ve dilini çıkardı.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. Ne talihsizlik! Büyük çocukların hepsi seyretmek için dışarı çıkmışlardı. “Geçen yazdan beri değişmişsin,” dedi Bartholomew Graham. Gözlerini Isobel’in göğüslerine dikmişti.

“Senin değişmemen çok yazık.” Uzattığı elini itti ve ayakları üzerine doğruldu. “Yoksa oyunlarda hile yapmayı ve senden küçüklere sataşmayı bıraktın mı?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bende gerçek bir kılıç var, tatlı Isobel,” dedi Graham göz kırparak. “Benimle ormana gelirsen, oynamana izin veririm.”

Oğlanlar Bartholomew Graham’ın aptal lafına kahkahalarla güldüler. Tanrı’ya şükür hiçbiri ile evlenmek zorunda kalmayacaktı! Babası ona Galahad kadar asil ve saygın genç bir adam bulacaktı.

“Isobel!”

Babasının sesinin avluda çınlamasıyla oğlanların kahkahaları da söndü. Isobel babasının gözbebeği idi. Onu üzecek olanın vay hâline! Oğlanlar yavaş yavaş çayırdan uzaklaştılar. Biri dışında. Kardeşi bir rüyadan uyanmış gibi ona bakıyordu.

“Geoffrey, sen de git!” diye dişlerinin arasından tısladı. “Başının belaya girmesi iyi olmaz.”

Isobel babasına el salladı. Ah, şanslıydı. Babasının yanında hamile bir inek gibi yuvarlanarak gelen adam, misafirleri Lord Hume’du. Babası yaşlı adamın yanında öfkesine hâkim olacaktı. Yine de diğer elindeki tahta kılıcı yere atmayı ihmal etmedi.

En sonunda yanına geldiklerinde lordu güzel bir reveransla selamladı. Üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Çünkü babası Lord Hume’un topraklarını geri almalarında yardımcı olabileceğini söylemişti.

“Başınız sağ olsun,” dedi, lordun yakın zamanda ölen karısını hatırladığı için kendisiyle gurur duydu.

Ne kadar da yaşlıydı! Boynunun altından sarkan derisi, yanaklarına kadar inen göz torbaları ile yüzüne bakmak zordu. Ama babasının dediği kadar zengin olmalıydı; devasa belinin etrafını saran mücevherli kemere sahip olacak kadar zengin.

“Kızınız güzel eşinize benziyor. Ve bir erkeği genç hissetti-recek ruha sahip.”

Kim bilir kaç kere babasından kendisini yaşlandırıldığını duymuştu. Göz göze gelmeyi umarak dudağının kenarına kon-
durduğu gülümsemesiyle babasına doğru baktı.

“Evet, hayat dolu bir kızdır,” diyerek onayladı babası.

Sesindeki neşe Isobel’i umutlandırdı; oğlanlarla kılıç oy-
nadığı için azar yemeyebilirdi. Erkekler sonbaharda gerçek-
leşecek bir olay hakkında konuşmaya devam ederken Isobel
sıkılmaya başlamıştı. kırıdamadan yerinde durmaya çalıştı.

“O zaman anlaştık,” dedi Lord Hume, en sonunda gidiyor-
du. “Şimdi kızınızla konuşabilirsiniz.”

Isobel, elini arkasına saklamaya fırsat bulamadan Lord
Hume yakaladı. Salyasını akıtırken, Isobel yüzünü ekşitmeme-
ye çalıştı ama lord arkasını döner dönmez elini elbisesine sildi.

Babasının yanında, kirli elbiseler ve kılıçlar yüzünden
azarlanmak için bekliyordu. Hume şato kapısından çıktı. Yü-
zünü babasına döndüğünde küçük adımlarla zıplayarak dans
ettiğini gördü, şaşkınlıktan dilini yutacaktı!

“Baba, ne oldu?”

Babası Isobel’i kucığına alıp döndürdü ve dansına devam
etti. Onu böylesine mutlu görmek Isobel’in küçük kalbini haz-
la doldurdu.

“Anlat babacığım, anlat!” dedi, gülüyordu.

Ellerini gökyüzüne kaldırdı ve bağırdı. “Senin erkek olma-
nı dilediğim zamanlar için Tanrım beni affetsin!”

Babası ona gülümsedi, gözleri ışıldıyordu, sanki Isobel ona
ayı ve yıldızları bahşetmişti. “Isobel, kızım, çok güzel haber-
lerim var!”

Birinci Bölüm

Northumberland, İngiltere

Eylül 1417

*K*ilisenin taş zemininin soğukluğu Isobel'in dizlerini sızlattı. Vücudundaki her kemiğin ve kasın sızladığını hissediyordu. Ama duasına ara vermesinin sebebi soğuk değildi. Bir kere daha alevleri titreyen uzun mumlarla çevrili cesedin üzerinde gözlerini gezdirdi.

Bakışları kocaman karnına ulaştığında, iç geçirdi. Önünde yatan bu ceset gerçekten de Lord Hume'undu.

Emin olmak adına böylesine bir ihtiyaç duyması çocukçaydı. Hatasından dolayı kendisine kızarak dua etmeye devam etti. Kocasına son görevini yerine getirecekti.

Ve sonra sonsuza kadar ondan kurtulacaktı.

Gözlerini açtığında, üzerine doğru eğilmiş rahibin sıksa suratını gördü.

“Konuşmamız lazım.”

Başını salladı ve rahip doğrulana kadar nefes almadı. Hiç yılanmıyor muydu bu adam? Hume kadar kötü kokuyordu.

Rahibin söyleyeceği şey her neyse önemli olmalıydı.

Sonuçta, kocasının günah çıkardığı rahip olarak, lordun ruhunun en ufak bir duaya bile muhtaç olduğunu en iyi o biliyordu. Yine de Isobel hizmetçilere bırakıp gitme konusunda isteksizdi. Verdiği fazladan paraya rağmen arkasını dönüp kapıdan çıkar çıkmaz dua etmeyi bırakacaklarını biliyordu.

Hume çok sevilen bir lord değildi.

Ayağa kalktığında, bacakları çözüldü. Rahip son anda koldan yakalayıp düşmesini önledi. Birlikte şatonun küçük kilisesine ev sahipliği yapan kuleden çıktılar. Dış şatonun avlusuna adım attığında kuvvetli esen rüzgâr şalını ve elbisesini havalandırdı. Peder Dunne ağır tahta kapıyı kapatmakla uğraşırken Isobel soğuktan titreyerek bekledi.

Yanma gelir gelmez, “Konu nedir Peder Dunne?” diye sordu.

Peder Dunne kapüşonunu yüzüne indirip Isobelin koluna girdi ve yürümeye başladılar. “Lütfen, önce içeri girelim, anlatacağım.”

“Tabii ki.”

Donmuş toprak ayaklarının altında çatırdıyordu. Şömine-nin hayaliyle adımlarını hızlandırdı. Bir şeyler yemek de iyi gelecekti. Sabahtan beri ağzına lokma girmemişti.

İç şatonun merdivenlerinden çıkarken, iki basamağın kırık olduğunu fark etti. Tamir listesine eklemeliyim diye düşündü. Şato artık onundu. Yapılması gereken şeyler için Hume’a yalvarmasına gerek yoktu. Salona girdiğinde en yakın komşusunun şöminede ellerini ısıttığını gördü. Peder Dunne’a sinirli bir bakış attı. Peder, Bartholomew Graham’ın ziyaretinin ibadetini yarıda kesecek kadar önemli bir olay olduğunu düşünüyorsa yanılıyordu.

“Isobel!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Defalarca uyarmasına rağmen Graham'ın kendisine ön adıyla seslenmesi Isobel'i sinirlendirmişti.

Graham kollarını açıp Isobel'e doğru yürürken; "En derin üzüntülerimi sunuyorum," dedi.

Isobel daha da yaklaşmasını önlemek için elini uzattı. Graham güzel gri gözlerini Isobel'e dikerek dudaklarını Isobel'in eline bastırdı. Gereksiz bir şekilde uzatıyordu. Her zaman yaptığı gibi.

Evliliği boyunca peşinde olması Isobel'i şaşırtmamalıydı. Ne de olsa eskiden de yalancı ve düzenbaz bir çocuktuk. Ama iyi görünüşünün ve cazibesinin Isobel üzerinde bir etkisi olmadığını hâlâ daha anlayamaması gizemini koruyordu.

"İlginiz için teşekkür ederim ama Peder Dunne ile konuşmam lazım," dedi, elini Graham'ın kenetli elinden çekerken.

Yüzüne tokat atmamak için çenesini sıkıyordu. Genelde Graham'ın ilgi gösterilerini daha kibar bir şekilde karşılardı ama çok yorgundu ve sabredecek gücü kalmamıştı. Hume'un son günleri kolay geçmemişti.

"Beklemek istersen, içecek bir şeyler getirebilirim," diye bildi zar zor.

Peder Dunne boğazını temizledi. "Beni bağışlayın, Leydi Hume ama kendisinin de bize katılacağını söylemek zorundayım." Isobel'in öfkesi yüzünden okunuyor olmalıydı. Peder Dunne aceleyle ekledi: "Geçerli bir sebebim olduğunu anlayacaksınız."

Hizmetçilerin önünde şatonun rahibi ile tartışmak istemiyordu. Kendisine hâkim olmaya çalışarak döndü. Isobel önde, adamlar arkada üst kattaki ailenin özel odasına çıktılar.

Bu arada şatonun rahibini değiştirmeyi de yapılacaklar listesine eklemeyi ihmal etmedi.

Odaya girdiklerinde sesinin tonundaki sertliği artık saklamak zorunda değildi. “Şimdi, Peder Dunne, kocamın ruhu için dua etmekten beni alıkoymanızı gerektirecek kadar önemli olan şey nedir söyler misiniz?”

Peder sinirlendi. “Kocanızın benim himayeme verdiği bir belge hakkında sizi bilgilendirmem gerektiğine inanıyorum.”

“Belge mi?” Midesinde endişeli bir sızı hissetti. “Ne çeşit bir belge?”

“Belli mülklerin devri ile ilgili.”

Lord, Melrose Manastırı’ndaki keşişlere adına ayinler düzenlemeleri için ne kadar vermiş olabilirdi ki? Keşişlerden sakınıyor değildi ama en azından şatonun tadilatı için yeterli paranın ayrılmış olmasını umuyordu.

“Vasiyetinden mi bahsediyorsunuz?”

“Vasiyet bu amaç için hizmet edemez,” dedi Peder Dunne sıkıcı sesiyle. “Bir adam altınını, atını, silahını, kimi seçerse vasiyetinde ona verebilir ama topraklarını değil. Ölümünden sonra toprakları mirasçılara geçer.”

Peder Dunne öksürdü, ilk kez huzursuz görünüyordu. “Bir adam topraklarını herhangi birine verecekse,” deyip ceketinin içinden katlanmış bir parşömen çıkardı, “bunu ölümünden önce yapmalı.” Isobel ufak arsayı Jamieson’ın satın almasına izin vermesi için aylarca kocasını ikna etmeye çalışmıştı. Jamieson böylece değirmencinin kızıyla evlenebilecekti. En sonunda, ölüm kapısını çaldığında Hume izin verebilmişti. Dualar gibi iyi ameller de arafta geçireceği zamanı azaltacaktı. Rahip bunun için tantana yapıyor olmalıydı. Isobel gülümsedi ve elini uzattı. “Bakabilir miyim?”

Peder Dunne parşömeni göğsüne bastırarak geri adım attı. “Önce oturmanızı öneririm Leydi Hume.”

Isobel kollarını bağıladı, ayağını yere vurdu. “Ayakta durmayı tercih ederim.” Gerçekten de rahip Isobel’in içindeki kötüyü dışarı çıkarmıştı.

Rahip dişlerini sıktı ve parşömeni açmaya başladı. “Bu basit bir belge,” dedi, hâlâ elinden bırakmamıştı. “Özetle, Lord Hume’un bütün topraklarını, bu şato da dâhil olmak üzere Bartholomew Graham’a bıraktığı yazıyor.”

Rahip yanılıyor olmalıydı. Ya da yalan söylüyordu. Yine de yüzündeki ciddiyet Isobel’in içine korku düşmesine yetmişti.

Elinden parşömeni çekip aldı, kelimelerin üzerinde göz gezdirdi. Bir kez daha, daha yavaşça okudu. Ve üçüncü kez. Yukarıya doğru baktı, kocasının ona yaptığı kötülüğün büyüklüğünü anlamaya çalıştı. Bunu ona yapmamıştı, yapamazdı. Onun için vazgeçtiği, yaptığı bunca şeyden sonra.

Sekiz koca yıl, bitmek tükenmek bilmeyen istekleriyle kendisini yıpratın huysuz yaşlı adamın emrindeydi. Günler ve haftalar ve aylar boyunca. Sıkıcı muhabbetini dinleyerek, çenesine ve güzel kıyafetlerine damlattığı yiyecekleri ve içecekleri görmezden gelmeye çalışarak.

Ve sonra o uzun geceler.

Elini göğsüne koydu, boğulacakmış gibi hissediyordu. Kıpırmızı, terlemiş suratı ile üzerinde oflayıp puflayan adamı görüyordu sanki. Tanrı korusun!

Kim bilir kaç kere üzerine düşeceğini ve koca bedeninin altında ezileceğini sanıp korkmuştu. Yıllar sonra bunun sağlıklı için çok tehlikeli olduğunu söylemişti de ikna edebilmişti.

Evliliğinin her saatini, her gününü pişmanlıkla geçirmişti. Yine de karısı olarak görevlerini yerine getirmişti. “Bu belge... sahte olmalı,” diye mırıldandı, bir kez daha parşömene bakarak. El yazısının rahibe ait olduğunu fark etti ama bunun bir anlamı

yoktu. Titreyen ellerle belgenin son kıvrımını açtı. Uyuşmuş parmak uçlarını tanıdık mührün üzerinde gezdirdi. Parşömen elinden kayıp düşerken seyretti. Yer ayaklarının altından kaydı. Oda karardı.

Isobel gözlerini açtığı anda tepesinde kabus gibi dikilen Graham'ı ve rahibi gördü. Kendisine gelene kadar Graham elleri gereğinden fazla hareketli, Isobel'i banka taşımıştı. Aşağıya baktığında koyu kırmızı bir damla elbisesinin eteğine damladı. Ürkümüş bir hâlde parmağıyla dokundu.

"Düşerken başınızı banka çarptınız," dedi Peder Dunne mendil uzatırken. "Size oturmanızı söylemiştim."

"Bizi yalnız bırakın Peder Dunne," dedi Graham, sanki şimdiden şatonun lorduydu. Rahip odadan çıkarken gözleri ikisinin arasında gidip geldi. Isobel, kapının ardından çok da uzaklaşmadığına emindi.

Başındaki keşiğe mendille hafifçe dokunurken Graham'a dik dik bakıyordu. "Hume'u bunu yapmaya nasıl ikna ettin?"

Graham Isobel'in yanına oturdu, o kadar yakındı ki dirseği göğsüne değiyordu. Ayağa kalkamayacak kadar sersemlemiş olan Isobel bankın diğer köşesine doğru kaydı.

"Hume onun oğlu olduğuma inandı," dedi, gülerek. "Bir oğlu olsun istiyor, biliyorsun."

"Yani ona yalan söyledin!"

Omzunu silkerek, "Aslında doğru da *olabilirdi*," dedi. "Neyse ki toprakların devri buna bağlı değil."

Graham'ın annesi sınırın bu kısmında pek meşhur olan zengin bir duldu. Hamile kaldığında birden fazla adam bebeğin babası olduğunu iddia etmiş, evlenme teklifi ile önünde diz çökmüşlerdi. Tüm mal varlığını ve oğlunun babasının kim olduğu sırrını da kendisine saklayarak hepsini hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Bu cezayı hak edecek bir şey yapmadım,” diye mırıldandı Isobel. Hume’un kendisini böyle muhtaç bırakabileceğine inanmıyordu.

“Doğrusu yaşlı adam senin iyiliğini düşünüyordu.” Graham bacaklarını öne uzatıp kollarını başının arkasında birleştirdi. “Ölümünden sonra seninle evleneceğimi bildiği için içi rahattı.”

“Ne yapacaktıydın?” Yanlış duymuş olmalıydı.

“En sonunda seni hoşnut edecek bir erkeğe sahip olacaksın.” Sıcak nefesi kulağına dokunuyordu ama Isobel donakalmış, hareket edemiyordu. “Oğlan çocuklarıyla kılıç oynadığın zamandan beri seni istiyorum.”

Kendine gelen Isobel kalçasına doğru kayan eli tokatladı. “Seninle evlenmeyi kabul edeceğimi de nereden çıkardın?”

“Babanın evine dönmeyi mi tercih edersin?” diye sordu Graham, eğlenerek.

Isobel’in başından kan damlıyordu. Graham haklıydı. Hume Şatosu’nda kalamayacaksa gidecek yeri yoktu. Arkasındaki taş duvara yaslandı, gözlerini kapattı.

Isobel’in dizine hafifçe dokunarak “Endişelenme, babanın seni uzun süre alıkoyacağını sanmam,” dedi. “Ne de olsa el sürülmemiş bir kız değilsin artık, yatağında böyle bir güzelliğe sahip olmak için para verecek olan başka bir ihtiyar bulmakta zorlanmayacaktır.”

Isobel tokat atmak için kolunu kaldırdı ama Graham elini havada yakaladı.

“Seninle olmak her zaman heyecanlıydı Isobel.” Gözlerini gözlerine dikip Isobel’in yumruğunu açtı ve dilini avucunun içinde gezdirdi. Isobel iğrenerek ürperdi.

Demek bunca yıl Graham hakkında yanılmıştı. Baş belasından fazlası olmadığını düşünmekle aptallık etmişti. Sadece sığ ve bencil değil aynı zamanda acımasız ve kurnazdı. Yakı-

şıklılığı ve kendine güveni, istediğini alan onursuz adamı gizliyordu.

“Birkaç gün içinde buradaki yerimi almak için döneceğim,” dedi. Graham gitmek için ayağa kalktığında Isobel vücudundaki gerginliğin azaldığını hissetti. Çıkmadan önce döndü ve göz kırparak, “O kadar uzun süre bekleyemezsen, haber yolla,” dedi.

İkinci Bölüm

*G*raham çıkar çıkmaz Isobel hızlıca kapıya gidip arkasından sürgüyü çekti. Öfkesi şimdi tüm vücudunu sarsıyor görüşünü bulanıklaştırıyordu. Odayı adımlarken tırnakları avuçlarının içi kanatana kadar elini sıktı. Ne yapabiliirdi? Mülkünü çalan hırsıza meydan okumanın bir yolu olmalıydı mutlaka. Ama nasıl olacaktı? Ona kim yardım edebilirdi?

Güvendiği tek insan erkek kardeşiydi. Ama Geoffrey kralın ordusu ile birlikte Normandiya'daydı. Elleriyle yüzünü kapattı, şu anda onun için ne kadar endişelendiğini düşünmek istemiyordu. Tatlı, hayalperest kardeşi asker olamazdı. Geoffrey'i savaşmak için göndermesi babasını asla affetmeyeceği bir diğer konuydu.

Babası. Sadece bu mevzuda onunla müttelik olabiliirdi. Eğer malını mülkünü kaybedecekse bunu sadece babası umursardı. En sonunda, gelmesi için haber yolladı.

Bir saat sonra hizmetçisi kapıdan kafasını uzattı. "Leydim, Sör Edward salonda sizi bekliyor."

Mesajını alır almaz yola koyulmuş olmalıydı.

Isobel hızlıca merdivenlerden indi. Salonun girişinde durdu, o tanıdık koca gövdeyi görmenin verdiği kaybetmişlik duygusuna hazırlıksız yakalanmıştı. Babası yarı dönük bir şekilde yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle salonu süzüyordu. Onca yıldan sonra babasını görmek çok da canını yakmamalıydı.

Göğsünde büyüyen bir gerginlik ile eskiden nasıl da babasının güneşin parlamasını sağladığına inandığını hatırladı. Gözde çocuğu, gittiği her yere yanında götürdüğü taparcasına sevdiği kıızıydı. Ters olsaydı asla böyle kandırılmış hissetmezdi.

Ne kadar da aptaldı. Kendisine layık bir eş bulamadığı için nişanını geciktirdiğini sanmıştı. Galahadlar'ı elde etmek zordu. Sonra onu büyükbaş hayvan satar gibi satmıştı. Hume gibi bir adama.

İlk gece banyo yapmak için Hume'un yüksek yatağından inerken bacaklarının nasıl titrediğini, hıçkırıklara tutulup nasıl nefessiz kaldığını hatırladı. Paravanın arkasına geçip bir mum yakmış, küveti su ile doldurmuştu. Bacaklarının arasından akan kanı yıkarken, kafasına dank etmişti: Hume'un kendisine ne yapacağını babası biliyordu. Biliyordu ve yine de kızını o adama vermişti.

"Isobel, seni görmek ne kadar güzel!" Babasının sesi Isobel'i kendisine getirdi. Kucaklayacak gibi kendisine yaklaşıırken elini kaldırarak durdurdu.

"Çok ayıp. Beni evinde kabul etmen için kocanın ölmesini bekledin," dedi. Isobel babasının gücenmiş ve eleştiren ses tonuna kırıldı. "Gel, özel olarak konuşmalıyız." Daha fazla konuşmadan, merdivenlere doğru yürüdü. Babası mal sahibi edasıyla değerli duvar kâğıtlarını, lüks camdan pencereyi hayranlıkla süzerek etrafına bakınıyordu.

"Yaşlı adamın bu kadar yaşayacağını kim tahmin ederdi?" Keyfi yerine gelmişti. "Ama şimdi bu güzel şato ve Hume'un bütün toprakları senin! Sana demiştim, bir kadının güce ulaşması için evlilik önemli bir yoldur."

Isobel'in geriye gitmesine fırsat vermeden kollarını doladı. "Hume'un sana bıraktıklarıyla," dedi gözleri parıldayarak, "kim bilir bir dahaki sefere ne kadar yükseğe çıkacaksın?"

Isobel'in gözlerinde sadece dehşet vardı. Babası gerçekten kendisi için ikinci bir evlilik planlamasına izin vereceğine inanıyor muydu?"

"Biliyorum, hiç kolay değildi," dedi, sesi daha yumuşaktı. "Ama fedakârlığının ödülünü alacaksın."

"Fedakârlığın dediğin şey, hiçbir şey içindi; en azından benim için hiçbir şey!" O kadar yoğun bir duygu patlaması yaşıyordu ki kelimeleri zar zor seçebildi. "Evliliğe karar verildikten sonra Hume sana istediğini verdi ama bana hiçbir şey bırakmadı."

"Ne yaptı?"

Babasının yüzüne baktığında öfkesi tüm gücüyle geri geldi. "Lordum, mirasçısı olduğum bütün toprakları başkasına verdi." O inatçı küçük kız çocuğu gibi yumruklarını babasının göğsüne vurmak istedi. "Hume öldüğünde özgür olacağıma söz vermiştin. Bana söz vermiştin!"

Öfkeyle batırdığı parmakları kollarını acıtıyordu. "Bu doğru olamaz. Hume'un çocuğu yok; tüm toprakları senin olmalı."

"Hepsini Bartholomew Graham'a verdi!" diye bağırdı Isobel. "Benim evimi. Benim topraklarımı. Her parseli."

"Cehenneme kadar yolu var! Hume neden böyle bir şey yapmış olmalı?"

Isobel elleriyle yüzünü kapattı. "Graham aptal ihtiyarı oğlu olduğuna inandırmış."

"Bu asla gerçekleşmeyecek." Gözleri hırsından yerinden fırlamış bir şekilde odada fırtınalar estiriyordu. "Bu mesele-

yi Piskopos Beaufort ile konuşacağız. Ondan sonra görürüz! Şüphesiz kralın amcası bu dolandırıcılığı çözecektir. Yemin ediyorum Isobel, genç Graham'ın bu yüzden hapsi boyladığını göreceğiz.”

Son kürek dolusu toprak Hume'un cesedinin üzerini örtmeden Isobel ve babası Alnwick Şatosu'na doğru yola koyulmuşlardı. Piskopos Beaufort kralın bir işi için şatoda bulunuyordu.

Isobel köprüde atını durdurdu ve önünde uzanan taştan kaleye doğru baktı. Çocukken buraya çok sık gelirdi. Ama o zamanlar Alnwick, Northumberland Kontu, Henry Lancaster'ın tahtını devirmeye yeltenmeden önce, Northumberland Kontu'na aitti.

Northumberland Kontu İskoçya'ya kaçtı. İşbirlikçilerinden önemli olanlarının başları vuruldu, ikinci adamlarının mallarına el konuldu. Aptal adamlar ki her biri aptaldı, Lancasterlarla boy ölçmüşlerdi.

Her zamanki gibi ihtiyatsız olan babası Alnwick Şatosu'nun ilk savunması olan nehrin üzerine doğru atını sürdü. Isobel usulca takip etti. Piskopos Beaufort Lancasterların en kurnazıydı.

“Beaufort'un İngiltere'nin en zengini olduğunu duymuştum,” dedi giriş kapısına yaklaşırlarken. “Kralın Normandiya seyahati için krallığa yüklü miktarda para vermiş.”

Isobel fısıldadı: “Şişt! Son kralımızla üvey kardeş olduklarını unutma.” *Hani kendisine ihanet etmeye kalkıştığın kralımız.*

“Genç Kral Henry'nin onayladığı özel affım var,” dedi. Belli etmemeye çalışsa da kendine güvenmiyordu. Ana kapıya yaklaşan düşmanı, tongaya düşürmek için tasarlanmış gözetleme kulesinin yanındaki dar geçitten geçerlerken, alını boncuk

boncuk terlemişti. İç kaleye götürüldüler ve piskoposun keyfini beklemek için küçük giriş odasına alındılar.

Çok geçmeden, temiz bir şekilde giyinmiş uşak babasını büyük salona götürdü. İki adam kaderini konuşurken Isobel endişeleriyle baş başa kaldı.

Şaşırtıcı bir şekilde bir müddet sonra uşak geri geldi.

“Ekselansları Piskopos şimdi sizi görmek istiyor leydim.” Harekete geçmekte geç kalmış olmalıydı ki hizmetçi bir kaşını kaldırıp, “Ekselansları meşgul bir adam,” dedi.

Uşağın kendisi için açık tuttuğu büyük ahşap kapıdan geçti ve insanın gözlerini kilisedeymişçesine yukarı baktıran yüksek tavanlı büyük salona girdi.

Ahşap masanın ardındaki adamı tanımamaya imkân yoktu. Kol ağzı altın ve ipek ile işlenmiş, kar beyazı keten ceketi üzerine altın sarısı ipekten papaz cüppesini giymemiş olsa bile etrafa yaydığı güç sayesinde onun Piskopos Beaufort olduğunu anlayabilirdi.

Isobel odada yürürken piskopos önündeki evraklardan kafasını kaldırmadı. Babasının yanında yerini aldığı anda, piskoposun elindeki parşömenin Hume'un mal devrinin kopyası olduğunu gördü.

Babası dirseği ile dürtüp göz kırptı. Görüşmeleri iyi geçmiş olmalıydı, şükürler olsun!

Gözleri hâlâ evrakta, “Hume'un mal devrinin değiştirilebileceğini sanmıyorum,” dedi.

Piskoposun bu çabucak kararı ile donakalan Isobel babasına sert bir bakış fırlattı. Başını olumlu bir şekilde sallaması güven vermiyordu.

“Babanız mantıklı bir çözüm önerdi,” dedi piskopos. Isobel'in ilgisini tekrar üzerine çekmişti. “Bu şartlar altında, Gra-

ham'ın yapması gereken en onurlu davranış sizinle evlenmek," dedi.

Piskopos Isobel'i ve sorununu bir tarafa bırakıp önündeki yeni kâğıtlara uzandı.

"Fakat Graham'm teklifini çoktan reddettim." Büyük salon-da sesi yankılanıyormuş gibiydi. Aceleyle ekledi: "Nazik yardımınız için nankörlük etmek istemem ekselansları. Ama malımı çalan adamla evlenemem. Kendisi tamamen onursuz biri."

Piskopos evrakları bir kenara bırakıp, ilk kez Isobel'e baktı. Göz göze geldiler. Isobel piskoposun gözlerinde rahatsızlıktan ziyade artan bir ilgi sezdi.

"Kızınızla yalnız konuşmak istiyorum," dedi, gözlerini ayırmadan. Yeterince kibar bir şekilde söylenmiş olsa da bu bir istek değildi.

Kapı babasının arkasından kapandığında piskopos Isobel'e oturması için işaret etti. Isobel oturdu, ellerini kucağında birleştirdi, ve piskopos kendisini incelerken kıpırtısız durmaya özen gösterdi.

"Müsaade edin seçeneklerinizi gözden geçirelim Leydi Hume," dedi, bir yandan da parmaklarıyla çenesine dokunuyordu. "İlk olarak Graham'm teklifini kabul edebilirsiniz. Böylece şatonuz sizde kalır ve pozisyonunuzu koruyabilirsiniz."

Karşı çıkmak için ağzını açtı ama tekrar kapattı.

"İkinci olarak, babanızın himayesine dönebilirsiniz. Sağlayacağı cömert drahome ile - bakışlarından ilk evliliğinin küçük düşürücü şartlarını bildiği anlaşılıyordu - sonuncu eşiniz gibi uygun bir eş bulacağına eminim," dedi.

Sustu, sanki düşünmesi için zaman veriyordu. Yine de zaman seçeneklerinin hiçbirini iyileştirmeyecekti.

Tanrım, hiç mi kurtuluş yolum yok?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Piskopos kararlı ve yavaş bir şekilde konuştu. “Size üçüncü bir seçenek sunabilirim.” Masasının yanındaki parşömen ruloya uzandı. “Yakın zamanda yeğenim Kral Henry’den bir mektup aldım. Caen’i ele geçirmiş.”

“Tanrı onu korusun,” diye mırıldandı. Çaresiz bir şekilde piskoposun neden İngiliz topraklarını geri kazanmak için Normandiya’da olan Kral Henry’den bahsettiğini anlamaya çalışıyordu. Piskopos öylesine konuşacak bir adama benzemiyordu.

“Kral İngiltere ve Normandiya arasındaki bağları güçlendirme konusunda endişeli. Bahar geldiğinde, parlamento İngiliz tüccarlara Normandiya’ya yerleşmeleri teklifinde bulunacak.”

Tüccarlar mı? Konuyla ne alakası olabilirdi?

“Daha da önemlisi asiller arasında kurulacak olan işbirliği.” Parmak uçlarıyla rulo hâlindeki parşömene dokunuyordu. “Kral böyle ayarlamalar yapmam için yardımımı istedi.”

Piskoposun sözcüklerinin manasını anlamak için çabalarken düşüncelerinin altında ezildi. “Size hem sizin hem de İngiltere’nin lehine olan bir evliliğe adım atma fırsatı teklif ediyorum.”

Nefesi kesilmişti. “Normandiya’da mı?”

“Sonuçta evlenmek zorundasınız,” dedi avucunu masanın üzerinde yukarı çevirerek. Bir bölmeye doğru eğildi ve gözlerini kıstı. “Bence, tanımadığı şeytanı tanıdığına tercih edebilecek türde bir kadınsınız.”

Bir usta tarafından oynatıldığını bilmek ona hiç de yardımcı olmuyordu. Piskopos parmaklarını hafifçe masanın üzerine vuruyordu.

Enine boyuna düşünmeye çalıştı. Bir yabancı Graham’dan daha kötü olamazdı. Hem Normandiya’da olursa kardeşine de

göz kulak olabilir. Peki, hakkında hiçbir şey bilmediği bir adamla evlenmeyi nasıl kabul edebilir?

Piskopos tekrar parmaklarını vurmaya başladı.

“Evlenmeden önce ‘Fransız şeytanını’ görmeme izin verilecek mi?”

Beğeniyle karışık bir gülümseme piskoposun dudaklarından hafifçe geçti ama kafasını iki yana salladı. “Nişandan önce gitseniz bile krala verdiğiniz söze bağlı kalacaksınız.” Kaşını kaldırdı. “Krala ulaştırmamı istediğiniz... bir *isteğiniz* var mı?”

Cesur, dürüst, iyi kalpli ve kibar bir şövalye. Açıklayamayacağı şekilde aklına ilk gelen figür bir Camelot şövalyesiydi. Yanakları kızarmış bir şekilde başını iki yana salladı.

“Babanızın geçmişte yaptığı hatalardan sonra,” dedi, burun delikleri hafifçe açılıp kapanıyordu, “ailenizin kralın inayetini tekrar kazanması için böyle bir evliliğin yardımı olacaktır.”

“Düşünmek için zamanım var mı, majesteleri?”

“Tabii ki.” Gözlerinde parıltı ile konuşmaya devam etti. “Bahara kadar yeni bir yolculuk mümkün olmayacak ama eminim ki uzun kış aylarını burada, babanızla geçirmeyi tercih edersiniz.”

Ah, ne kadar da zeki bir adamdı.

Piskopos ayağa kalktı. “Üç gün içinde Westminster’a gidiyorum. O zamana kadar bana mesajınızı yollayabilirsiniz,” dedi ve bir kelime daha etmeden odadan çıktı.

Üçüncü Bölüm

Normandiya Düklüğü

Ekim 1417

*S*ör Stephen Carleton korkunç bir baş ağrısı ile uyandı. Rüzgârın ve yağmurun uzaktan gelen sesini dinleyerek hareketsiz yattı ve nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Evet, Kral Henry'nin ordusu ile birlikte Normandiya'daydı. Carleton şehrinde.

Ama Caen'in tam olarak neresinde?

Bir gözünü araladı ve loş ışıkla yüzünü buruşturdu. Işık ok şeklinde çatlaktan içeri süzülüyordu. Demek ki şatonun içinde bir yerdeydi. Ama kendi odasında değil. Peki, gün aydınlanmışken yatakta işi neydi?

Homurdandı. Büyük bir dikkatle aklına gelen şeyin doğrulunu onaylamak için başını çevirdi. Çıplak omzu ve karma-karışık sarı saçları görünce gözlerini tekrar kapattı. Marie de Lisieux. Tanrı affetsin, unutulacak bir kadın değildi.

Uyandırmamak için çabalayarak kolunu altından dikkatlice aldı. Başarmıştı, bacaklarını yatağın üzerinden aşağıya sallandırdı hızlı, oldukça hızlı bir şekilde.

Başını ellerinin arasına alıp pörsümüş uzvuna baktı, acaba bir daha dirilebilecek miydi, merak ediyordu. Yanında yatan kadın doymak nedir bilmiyordu. Kocasının ihanetlerine göz yummasına şaşırılmamak lazım diye düşündü; adam nefes alabildiği için minnettar olmalıydı.

Nasıl olmuştu da gece yine onunla aynı yatakta son bulmuştu? Kendinden nefret etme hissi vücudunu sardı, içki içmek için yanıp tutuşuyordu. İronik olansa onu buraya getiren nedenin içki olmasıydı. Ama kendisini rahatsız eden manzarlardan kurtulmasını sağlayan da içkiydi.

Evet, içki yardım ediyordu. Ve kadınlar, tabii ki.

Askerlerle dolu bir şehirde birlikte içki içeceği çok adam vardı. Ve kolaylıkla elde edeceği istekli kadınlar. Ki bu çok da önemli değildi. Kendisini mutlu edebilecek bir kadın bulma umudu bu sefil savaşta şövalyelere yakışan bir zafer kazanmasından daha azdı.

Ayakları yere basan, cesur ve akıllı bir kadınla birlikte olmak nasıl bir histi, merak ediyordu. Olabileceği adamdan daha azına razı olmayacak bir kadın onu kurtarabilir miydi? Peki, o kurtarılmayı hak ediyor muydu?

Sadece bir kez böyle bir kadın tanımişti, bir başkasıyla karşılaşabileceğini de sanmıyordu. Yine de kadınlarla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Onlarla konuşmak. Flört etmek. Sevişmek. Ancak yanında uyuyan kişinin bir hata olduğunu bilmek için tamamen ayık olmasına gerek yoktu.

Bir gözü Marie'nin hareketsiz bedeninde, dikkatlice yataktan indi. Ölü gibi uyuyordu, Tanrı'ya şükür. Kıyafetlerini toplamak için eğildiğinde başı o kadar şiddetli zonkladı ki kusacağını sandı. Gömleğini başından geçirmeden önce midesinin yatışmasını bekledi. Pantolonunu giymeye çalışırken tek

ayağının üzerinde sendeledi, neredeyse yere düşüyordu. Bir elinde çizmeleri, kemeri ve kılıcı diğer elinde odadan kaçmayı başardı.

Tanrı aşkına, koridor buz gibiydi.

İç şatoda olduğunu yeni anlamıştı. Ama o yatak odası kimindi? Sevgilisiyle, diğer sevgilisinin yatağında sevişmek tam Marie'ye göre bir hareketti. Kadın belaya bayılıyordu.

Yüzlerce dönüm toprağın üzerindeki sayısız binasıyla Carleton Şatosu devasaydı. Ana kapıya yapacağı uzun yürüyüş, kendisine gelmesi için yeterli olacaktı. Eski Şehir'in içine giden köprüyü geçtiğinde, bulduğu ilk hana girdi.

Üzerinde bir çift göz olduğunu fark ettiğinde saatler geçmiş, hâlâ aynı yerde, gürültücü askerlerle içki içiyordu. Üvey ağabeyi Lord William FitzAlan'm tanıdık siması kapıda göründü. Diğer askerler komutanın geldiğini fark edince çabucak ayağa kalkıp kendisine yer açtılar. William'm gözleri hâlâ Stephen'in üzerindeydi.

Stephen bardağına biraz daha şarap koydu, ağabeyini görmezden geldi. Arkadaşlarından biri "Tanrı zaferimizde yardımcımız olsun," diyerek bardağını kaldırdığında, diğerleri ile birlikte kaldırmadı ama aynı anda içti. Bir tane daha doldurup kendi kutlamasını yapmaya karar verdi.

"Tanrı zaferimizde yardımcımız olsun," dedi, masanın köşesini tutarak, "kazanmak için kadınların ve çocukların açlıktan ölmelerine sebep olsak da."

William'ın harekete geçtiğini göremeden kolunda demir kabzanın soğukluğu ile kapıya doğru yürüyorlardı. Dışarıda, William Stephen'ı duvara doğru savurdu, çenesine yapıştı, o kadar yakınlardı ki burunları neredeyse birbirine değiyordu. "Tanrı aşkına, seninle ne yapacağım?"

Satıhoş ya da ayık Stephen asla başka birinin kendisine dokunmasına izin vermezdi. Ama William olunca durum farklıydı. “Uzun zamandır senin sorumluluğun altındayım,” dedi Stephen.

“O kadar uzun zamandır sana hem babalık hem de ağabeylik yapıyorum ki kendine bunu yapmana seyirci kalamıyorum.”

William elini çekti ve Stephen’in yanına geçip duvara yaslandı. Sessizce, “Elimizden geleni yaptık. Artık bunu aşmalı-sın,” dedi.

Stephen, Carleton kuşatması kırıldığı gün İngiliz ordusu şehre girdiğinde olanlar hakkında konuşmak istemiyordu. William ile birlikte şehir meydanına vardıklarında İngiliz askerler kadın, çocuk, yaşlı demeden halkı katlediyorlardı. Kılıçlarını havada savurup, bağırıp çağırarak kargaşanın içine daldılar, ta ki son dur emri duyulup itaat edilene kadar.

O gün şahit olduğu şeyler gözünün önünden gitmiyordu.

Sona erdiğinde, Stephen meydanda yürüdü. Kadınların çığlıkları kulaklarını dolduruyor, yaralı çocukların ve yaşlıların üzerlerinden geçerken duyduğu kan kokusu nefesini kesiyordu. Yere baktığında kanlı çizmesinin önünde kopmuş bir çocuk kolu gördü. Bir duvara yaslanıp dizleri çözülene kadar kustu.

“Fransızlarla savaşmak için geldiğimizde, kazanmayı umduğum şerefın yolu bu değildi.”

“Kral Henry’nin askerleri yaşlıları, kadın ve çocukları katlediyor!” dedi William, sesi öfke doluydu. “Bunu göreceğime asla inanmazdım.”

“Biliyordun. Yoksa neden Jamie’ye şehir duvarlarının dışında kalmasını emredesin?” Sesindeki suçlamaya rağmen, Stephen yeğeni meydandaki katliama şahit olmadığı için şükrediyordu.

“Çocuk daha on beş yaşında,” diyerek karşı çıktı William. “Belayı sezdiğim doğru ama böylesine iğrenç olacağını düşünmemiştim. Şövalyemiz yakılarak öldürüldükten sonra adamlar kana susadı.”

Duvarın dibindeki hendekte yaralı olarak yatan şövalyeye şehrin muhafızları yanan samanlar fırlatmışlardı. Çığlıklarını duydukları şövalyelerine ulaşamayan İngilizler elleri kolları bağlı, kamp ateşlerinin başında öfke içinde oturmak zorunda kalmışlardı.

“Peki ya kral?” diye sordu Stephen, hâlbuki cevabı biliyordu.

William’ın sesi katıydı. “İnsanların Tanrı’nın gazabını üzerlerine çektiklerine inanıyor. Kaderlerinden kaçmak için Henry’i yasal kralları olarak kabul etmek zorundaydılar.”

“Kadınların ve çocukların şehrin bize karşı aldığı kararla bir alakaları yoktu.”

“Öldürme kralın emirlerine aykırıydı ve bir daha olmasına müsaade etmeyecektir.” Derin bir nefes aldı ve verdi. “Diğer şehirleri ele geçirmek şimdi daha kolay olacak.”

“Yani katliamın bir sebebi vardı.” Stephen’ın sesi gergindi. “Kralımızın stratejisi.”

“Fikirlerinde ihtiyatsızsın. Eğer buradaki insanlar Tanrı’nın onlara bahsettiği sezgiye sahip olsalardı bizi iyi karşılarlardı. Fransız asilleri bu toprağın başına gelmiş bir felaket. Hem Burgonya hem de Armagnac grupları kendi çıkarları için kırsal kesimi talan ediyorlar.”

“Fransız ordusunun bizimle savaşmayacak olması çok yazık. İngiltere için büyük savaşlar kazanmayı ummuştum.” Utangaç bir şekilde, Stephen William’ı dirseği ile dürtüp daha yumuşak bir tonda konuşmaya çalıştı. “Meşhur komutan gibi.”

Yaslandığı duvardan doğrulmaya çalışırken, “Tanrım, İs-koçlarla savaşmayı özleyeceğimi hiç düşünmezdim,” dedi William. “Gel. Beraber şatoya yürüyelim. Uyumalısın, yarın sabah kralla görüşeceksin.”

Stephen damarlarında gezinen alkolün kalan etkisini hâlâ hissediyordu. “Sorumsuz küçük kardeşin için bir iyilik istedin, değil mi?”

“Sorumsuz olabilir ama küçük demek çok zor,” dedi sırtına vurarak. “Ve bir şey istemedim. Tanrı bilir neden ama kral delikanlılığından beri sende özel bir şey görüyormuş. Senin için bir görevi olduğunu söyledi.”

“Neymiş?”

William omuzlarını silkti. “Ne olduğunu söylemedi.”

Samimi bir sessizlik içinde şatonun kapısından geçip yürüdüler. Gündüzleri avlu askerlerle dolu oluyordu ama gecenin bu saatinde oldukça sakindi. Stephen’ın yeğeni ile odasını paylaştığı Eski Saray’a yaklaştıklarında William tekrar konuşmaya başladı.

“Northumberland’e dönmek için kraldan izin almalısın. Carleton topraklarını geri alma zamanı geldi.”

“O kadar aptal değilim! Öyle bir şey yaptığım anda annem ve Catherine beni evlendirmek için harekete geçerler.” Neden bekâr oluşunu bu kadar dert ediyorlardı?

“Öyle bir kadınla başını belaya sokmadan evlendiğini görmek istiyorlar.” William başını iki yana salladı. “Ve haklılar da. Bunun olması çok da imkânsız değil.”

Stephen gelen taşı görmezden geldi, aynı şeyleri daha önce de duymuştu.

Bir müddet sonra, William, “İnsanın kendi topraklarına sahip olması, eşi ve çocuğunun olması önemli bir şey. Tanrı biliyor ya, Catherine tüm mutluluğumun kaynağı,” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

“Sana hep dediğim gibi, eğer onun gibi bir kadın bulursan, evlilik ilanları okunmadan evlenmiş olurum.”

Catherine güzel, cesur, akıllı ve neşeli bir kadındı. Annesi, onu William ve eşi ile birlikte yaşaması için yolladığı zamandan beri Catherine’e hayrandı.

“Keşke Catherine de burada olsaydı,” dedi William, sesi tatsızdı. “Burada olup da hâlini görseydi böyle davranmazdın.”

Stephen, doğru olduğunu kabul ederek omuzlarını silkti. Küçükken, Catherine’in hayal kırıklığındansa William’ın öfkesi ile yüz yüze gelmek daha kolay olmuştu. Şimdi bile onu mutlu etmek için her şeyi yapardı. Yani neredeyse her şeyi. En azından burada, iyi ve zengin bir ailenin oldukça sıkıcı ve yumuşak başlı genç kızıyla baş göz edilme girişimlerinden kurtulmuştu. Evet, evlenmesi gerektiğini biliyordu. Ama daha yirmi beş yaşındaydı! Şansı yaver giderse bu sorumluluktan daha uzun yıllar kaçabilirdi.

Stephen Saray Hazinesi’nin Büyük Salonu’nda oturuyor, parmaklarını masaya vuruyordu. Kahretsin. Kilisedeki ayine kralla birlikte gitmek için daha erken uyanması gerekiyordu.

Botların sesiyle, ayağa zıpladı. Kral Henry muhafızları ile birlikte salona girdi. Kral ufak bir baş hareketiyle, Stephen’in eğildiği yerden başını kaldırmasını işaret etti.

Peşi sıra gelen uzun sessizlikte kral kendisini incelerken Stephen içinden ofluyordu. Sabahın köründe gerçekleşen bu buluşma için özenle giyinmiş olsa da kan çanağına dönmüş gözleri için yapabileceği bir şey yoktu. Kral Henry’nin ne kadınlarla ne de içki ile alakası vardı; olanlara karşı da merhameti yoktu.

“Emrinizdeyim majesteleri, sizin için ne yapabilirim?” Stephen gülümsedi ve ilk konuşan olma cüretini gösterdiği için hürmetkâr bir şekilde başını eğdi.

“Belki de siz açıklarsınız,” dedi kral, ellerini arkada kavuşturarak, “sizin gibi kolayca eğlenebilen bir adam neden eğlen-
ce aramak için bu kadar zaman öldürür.”

Stephen’in yüzündeki gülümseme gitti. Yaptığı saygısız-
lıklar kralın kulağına gidecek kadar kötü müydü?

“Yeteneklerinizi kullanmayı tercih ederim, Stephen Carle-
ton.”

Stephen kralın ses tonunda alaycı bir iz bulamamıştı. Belki
de bu iyiye işaretti. “Her zamanki gibi emirlerinize amadeyim,
majesteleri.”

Kralın onu ne ile görevlendireceğini merak etti. Askeri bir
görevi çok isterdi ama hainleri yakalamak da tatmin edici ola-
bilirdi. Tehlikeli ve oyalayıcı olduğu müddetçe her şey olabi-
lirdi.

“Halkım, burada bulunma sebebimin fethetmek değil, ya-
sal kralları olarak yönetmek olduğunu anlamalı. Şimdiye ka-
dar geri aldığımız topraklarda düzeni ve iyi yönetimi kurma
zamanıdır. Bu maksatla Sör John Popham’ı Carleton şehrinin
kraliyet temsilcisi olarak atıyorum. Senden de yardımcısı ol-
manı istiyorum.

Stephen kulaklarına inanamıyordu. “Benden... benim...”
Aradığı kelimeyi bulduğunda ağzından tatsızca döküldüğünü
hissetti. “Bir yönetici olmamı mı istiyorsunuz? Ama benim ye-
teneğim, şövalyelik majesteleri.”

“İyi bir komutan da olabilirdin. Ama Fransız ordusu bizim-
le savaş meydanında görüşmeye istekli olana kadar, ihtiyacım-
dan daha fazla komutanım olacak.”

İki yıl önce, Agincourt Savaşı’nda İngiliz ordusu Fransız
şövalyelerinin en iyilerini yıllarca hatırlanacak ses getiren
büyük bir zaferle ortadan kaldırdı. O zamandan beri Fransız

komutanlar genç İngiliz kralı ile kafa kafaya mücadeleden itinayla kaçmaktaydı.

“Benim ihtiyacım olan şey halkın güvenini kazanacak akıllı ve çekici bir adam. Görevin insanların şikâyetlerini dinlemek, aralarındaki anlaşmazlıkları adil bir şekilde çözmek ve İngiliz yönetimi altında durumlarının daha iyi olacağına ikna etmek.”

İsa aşkına. “Hizmetinizde olmaktan memnuniyet duyacağım, majesteleri.”

“Bizi yalnız bırakın,” dedi kral. Büyük kapı, girişi koruyan askerlerin arkasından kapandığında “Doğru adamı seçtiğimi biliyordum. İçinde ne fırtınalar koptuğunu dışardan gören kimse anlayamaz.”

Kralın yüzündeki gülümseme, patisinin altında yaralı bir kuş olan bir kediyi anımsatıyordu.

“Bu yanıltıcı caziben ve sırları öğrenme yeteneğin ikinci görevinde de oldukça işe yarayacak.”

Ondan hiçbir sırrın kaçamayacağı aile arasında bilinen bir şakaydı. Acaba ailesinin hangi sevgili üyesi bu bilgiyi kralla paylaşmayı uygun görmüştü, Stephen tahmin etmeye çalıştı. Kralın arkasındaki duvarda gizli bir kapak açılınca eğlencesi sona erdi. Uzun boylu, açık sarı saçlarıyla zarif bir şekilde giyinmiş adam panelden dışarı adım attığında Stephen kılıcını tekrar kınına koydu.

“Robert! Normandiya’da ne işin var? William geldiğini biliyor mu?”

Birbirlerinin sırtına vurup, yüzlerini daha iyi görebilmek için bir adım geri attılar. Robert’ın yüzünde fazladan çizgi olsa da kadınların aynı sıklıkta ayaklarına - ve tabii yatağına - düşüklerinden Stephen’in şüphesi yoktu.

“Artık Sör Robert,” diyerek araya girdi kral. “Yirmi yıl sonra dostumuz gezici bir müzisyen olma sevdasından vazgeçti. Asilzade olarak Normandiya’daki yasal yerini almak için geri döndü.”

Stephen gülererek, “Sürprizlerle dolusun,” dedi.

Robert güldü. “Topraklarının bana kaldığını öğrenmek amcamı nasıl da üzer! Beni öldürmeye kararlı olduğu için saklanıyordu.” Robert, Stephen’a doğru eğildi ve fısıldadı: “İkinci eşi beni biraz fazla sevdi.”

“Şartlarındaki değişikliğe rağmen, Robert hizmetimde olmaya devam etmeyi kabul etti.”

Stephen *hizmetin* ne olduğunu biliyordu. Robert bir ozan olarak oldukça fazla seyahat ediyor ve gittiği her yerde hoş karşılanıyordu. Bu durum onu İngiltere isyanlarla çalkalanırken ve Kral Henry henüz Prens Harry iken çok yararlı bir casusa dönüştürmüştü.

“Ailemin senin aslında kim olduğun üzerine tartışarak kaç gece geçirdiklerini anlatamam.”

Robert’ın gözleri hoşnutlukla pırıldadı. “Bundan başka zaman bahsederiz. Şimdi kralın senin için planlarını konuşmalıyız. Beraber çalışacağız, dostum.”

Kral, Stephen’ı gönderip kendisine kalması için işaret ettiğinde, Robert herhangi bir şey sezmedi, telaşa düşmedi. Farklı adamlar olsalar da uzun zamandır devam eden ilişkileri karşılıklı saygı barındırıyordu.

“Düzeni sağlamak ve iyi bir yönetim kurmak, Normandiya’yı İngiltere’ye bağlamak için yeterli olmayacak. Asiller arasında evlilikler gerçekleştirerek bağları güçlendirmeliyiz.”

Endişe Robert’ın omurgasına doğru tımanıyordu. Evlilik

mi? Yoksa kralın demek istediği- ulu Tanrım, kutsal azizler yardımcısı olsun!

“Bugün amcam Piskopos Beaufort’tan genç bir leydi ile alakalı bir mektup aldım. Eğer hava iyi giderse birkaç gün içinde burada olacaktır.”

Bir ter damlası Robert’ın sırtından aşağıya süzüldü. “Genç bir Leydi mi majesteleri? Ne kadar genç?” Lütfen Tanrım, ma-sum bir genç kız olmasın. Bunun için çok ama çok yaşlıydı.

“Yirmi iki yaşında bir dul.”

On beş yaşında olmasından iyidir. Ama çok da iyi değil. Bir bahane uydurmalı ama ne? Lanet olsun, sadece bir ozan olsaydı kral asla bunu istemezdi.

“Senden tavsiye istiyorum,” dedi Harry, parmak uçlarıyla çenesine dokunuyordu. “Bana sadakatlerini sunan hangi Fransız asilzadeyi seçmeliyim?”

Tanrı’ya şükür! Robert rahatlamıştı. Yüzünden belli olma-masını umuyordu.

“Ordumla Paris arasında kalan tek şehir Rouen. Bu şehrin nüfuzlu adamlarından birini istiyorum. Bir an önce teslim ol-malarının kendi yararlarına olacağına insanları ikna edebilen bir adam.”

Robert gerilimli dakikalardan sonra kendisini toparlamak için derin bir nefes aldı ve kralın sorusuna odaklanmaya çalıştı.

“Philippe de Roche,” dedi, cevabın bu kadar kolay olma-sına memnundu. “Rouen’de imtiyaz sahibi olan bir adam. Ve Burgonya grubunun üyesi olarak şu ana kadar bizimle iş birliği içinde oldu. Duyduğum kadarıyla, gerçek sadakat gösterdiği tek kişi kendisiymiş.”

“Yani diğer Fransız asillerinden pek bir farkı yok,” dedi kral, kınayan ses tonuyla.

“Rüzgârın hangi yönden eseceğine emin olana kadar De Roche İngiliz bir Leydi ile evliliği kabul etmez.”

“Topraklarının çoğu bizim elimizde olduğuna göre evliliğe razı olacaktır,” dedi kral gülümseyerek. “Ama bu sadakatini devam ettirmeye yeter mi?”

Robert omuzlarını silkti. “Yetecektir, en azından bizim aleyhimize olacak bir evlilik yapmasını imkânsızlaştıracaktır.”

“Daha fazlasını umut etmek için nedenlerim var. Amcamın söylediğine göre genç kadın hem güçlü hem de oldukça güzelmiş.”

Genç dulun özellikleri Robert’ı hiç ilgilendirmiyordu.

“Belki de seyahat ederken tanışmışsınızdır? Adı Leydi Isabel Hume, Sör Edward Dobson’ın kızı.”

Robert’ın başından aşağı kaynar sular aktı. Margaret’in kızı. Kral, Margaret’in kızından bahsediyordu. Buraya geliyor. Caen’e.

“Kuzeye seyahat etmeyeli çok oluyor,” dedi Robert. Bir şey belli etmemeye çalışıyordu. “Ama sanırım grubum ailesi için birkaç kez gösteri yapmıştı.”

Güzel, tatlı Isobel, tıpkı annesi gibi. Saatlerce dizinde oturur. anlattığı öyküleri, söylediği şarkıları dinlerdi. En sevdiği öyküler Kral Arthur’a aitti.

“Güzel bir çocuktu,” dedi ama sesindeki hüznü tondan pişman oldu.

“Artık çocuk değil,” diyerek çıkıştı kral. “Evlilik ayarlanana kadar onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Burada himayesine verebileceğim asil İngiliz kadınları yok. Erkek kardeşi Gloucester’in ordusunda ama onu buraya getirtmek zaman almaktır.”

“Erkek kardeşi gelene kadar ben göz kulak olabilirim.”
Daha düşünmeden kelimeler ağzından dökülmüştü.

“Genç bir leydi? Senin himayende? Beni aptal mı sanıyorsun!”

“İnanın bana, bu yükü istemiyorum. Eğer aklınızda başka biri varsa, bu sorumluluğu almam.”

“Sorumluluk mu? Ne sorumluluğu?”

Sorumluluklar. Sonuçlar. Âşık olduğunu sanan on altı yaşındaki bir genç bunları hesaba katar mı? Flanders'ta geçirdiği o yaz, o ve Margaret buldukları her fırsatta kaçmışlardı.

“Flanders'taki ailelerimiz uzaktan akraba.” Gerçeğin parçalarının her zaman yalanı güçlendireceğinin farkındaydı. “Şüphemiz varsa Leydi Hume'a Flaman bir büyükannesi olup olmadığını sorabilirsiniz.”

Kral gözlerini kısarak Robert'a baktı, düşünceliydi.

“O dul bir kadın, genç kız değil,” diyerek hatırlattı Robert. “Muhafıza ihtiyacı yok.”

“Yine de onunla ilgilenmeliyim,” diye homurdandı kral.

“Size söz veriyorum, leydi benimle güvende olacak.”

Kral başını salladı; Harry her zaman söz verilmesinden hoşlanmıştı.

“Ama gözünü üzerinden ayırmayacaksın,” dedi parmağını Robert'ın yüzüne sallayarak, “kızını kollayan bir baba gibi.”

Robert'ın göğsü sıkışıyordu. Tanrı biliyor ya, babalık görevini yerine getirmek için geç kalmıştı ve bunun için tamamen yanlış insandı. Ama elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Dördüncü Bölüm

Kasım 1417

Stephen, avluyu arşınlarken tatsız düşünceler içindeydi, tüm sabahı mızızlanan iki tüccarın arasındaki anlaşmazlığı çözmeye çalışarak geçirmişti. Tanrı'ya şükür öğleden sonrası William ve Jamie ile idman yapmak için boştu. Kasları ağrıyana, terden sıırıslıklam olana kadar kılıç sallamalıydı.

Bu akşamı, şu aralar her akşam olduğu gibi, Robert'a aitti. Tanrı yardımcısı olsun, insanları tatlı dille kandırıp öğrendiği sırlar için kralı ona değer veriyordu. Onurlu bir iş miydi bu?

Stephen'ın özel yeteneklerini kullandığını öğrenince kral memnun olacaktı. Şu ana kadar onunla içki içmek istemeyen bir adam ya da yatağa girmek istemeyen bir kadın olmamıştı.

Neredeyse çarpıp yere düşüreceği Marie de Lisieux'u düşmemesi için tutana kadar görmemişti. Tanrı aşkına kadın her zaman ayak altındaydı. Gurur okşamayı çoktan geçen bir ısrarla takip ediyordu.

Marie elini büyük göğüslerine bastırdı. "Kendime gelene kadar benimle oturalısın." Gözlerindeki parıltı aklında olanın oturmaktan fazlası olduğunu söylüyordu. Evlilik andını tutmak, zevk düşkünü Marie de Lisieux'un pek umurunda değildi.

Kadın âdeta ayaklı bir belaydı. Ama Stephen kim oluyordu da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kralın, yerel asilzadelerle kurnazca yakınlaşması emrine karşı geliyordu?

“Şimdi olmaz.” Marie’nin arkasından William ve Jamie’nin yaklaşmakta olduğunu gördü. Robert da onlarla birlikteydi.

Marie tırnaklarını Stephen’in koluna batırdı. “Öyleyse ne zaman?”

“Cumartesi,” dedi ve diğerlerine el salladı.

“Ama Cumartesi’ye çok var!”

Parfümü o kadar yoğundu ki Stephen’in gözlerini yaşartmıştı. Daha önce fark etmemiş olması tuhaftı.

“Bu gece,” diye ısrar etti. “Bu gece yanıma gelmelisin.”

“Gece,” dedi, parmaklarından kolunu kurtarıırken. Göz kırptı ve diğerlerine katılmak için hızla uzaklaştı. Dördü, Eski Saray’a doğru yürürlerken keyfi yerine gelmişti. Sarayla hazine dairesi arasında açık bir alan vardı, idmanlarını genellikle burada yapıyorlardı.

“Bize katılmana memnun oldum.” Elini Robert’ın omzuna kenetledi. “Benim için yaptığın onca şeyden sonra formunu korumana yardımcı olmak benim kişisel görevim olacak.”

Robert kahkaha attı. “Meydan okuman hoşuma gitti ama bugün değil. Buraya bir ricada bulunmaya geldim.”

Stephen yan yan baktı. “Nedir?”

“Northumberland’den asilzade bir leydi bu sabah geldi.” Robert konuşurken William ve Jamie’ye de bakıyordu. “Kendisi kralın emriyle benim himayemde olacak. Burada ailesi ve arkadaşı olmadığı için onunla arkadaşlık ederseniz memnun olurum.”

Stephen, ensesinin ürperdiğini hissetti. Tek başına Caen’e gelen İngiliz Leydi’nin burada olması için aklına sadece bir neden geliyordu.

“Eğer annemin ve Catherine’in yolladığı aptal bir kızıdan bahsediyorsak, onu geri gönderirim. Sonucu ne olursa olsun.” Şüphesi çok hızlı bir şekilde öfkeye dönüştü. “Robert nasıl olur da oyunlarının bir parçası olursun?”

“Tanrım, ben masumum!” dedi Robert, elini kalbinin üzerine koyup gülerek. “Bu genç kadının burada olmasının sebebi siyasi bir evlilik yapmak. İnan bana, aranızda arkadaşça konuşmadan daha fazlası olursa krala hesap vermek zorunda kalan ben olacağım.”

Stephen’in keyfi hemen yerine geldi. “Onu senin himayene verirken kral ne düşünüyordu acaba?”

“Aslında annesi benim uzaktan kuzenim.”

Stephen sırtıttı. “Kral bunu yuttu mu? Peki ya nişanlısı? Buna izin verdiğine göre seni hiç tanımyor olmalı.”

“Leydi benimle güvende. Nişanlısına gelince, adam Rouen’de, yaklaşan nişanından henüz haberdar değil.”

Isobel, Sör Robert’ı beklerken kıpırdanan hizmetçisinin huzursuzluğunu görmezden gelmeye çalıştı. Eski Saray’ın önündeki bankın üzerinden, şatonun dış duvarlarının içindeki binalardan çoğunu görebiliyordu. Sör Robert ve Kral Henry’nin görüştüğü Hazine Dairesi sağında kalıyordu. Öne eğilip diğer tarafa baktığında doğu kapısına kadar tüm yolu koruyan duvarın ötesindeki Porte des Champs’ı görebiliyordu.

Baktığı her yerde askerler vardı.

“Burada çok fazla adam var. Güvende miyiz leydim?” Kadının gözleri sanki her an saldırıya uğrayacaklarmış gibi tedirgin bir o yana bir bu yana gidiyordu.

“Şışt!” Isobel kadının sonu gelmeyen sorularından bıkmıştı. Kendisine ait bir hizmetçisi olmadığından bu aptal kadını ba-

basının hanesinden getirmek zorunda kalmıştı. “Bizi koruyan adamlar krallığın üniformasını giyiyor. Daha güvende olamazdık.”

Midesini kemiren huzursuzluğun etrafındaki yüzlerce silahlı adamla hiç alakası yoktu. Gerginliğinin tek sebebi bir adamda toplanıyordu.

“Fakat müstakbel eşiniz nerede? Ne zaman sizi görmeye gelecek?”

“Çok iyi biliyorsun ki Sör Robert kendisinden haber almak için kralın yanında.” Fransız burada olmadığı müddetçe nerede olduğunun Isobel için bir önemi yoktu. *Yalvarırım Tanrım, hiç gelmesin.*

“Hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmüş müydünüz?”

Isobel bahsi geçen *yakışıklı*nın müstakbel eşi değil de Sör Robert olduğunu biliyordu. Kendilerini gemide karşılamaya geldiğinde o kadar heyecanlanmıştı ki geminin rampasından indirmek için Isobel’in kadını sert bir şekilde dürtmesi gerekti.

“Yakışıklıdan ziyade güzel.” Hizmetçisine değil de kendisine söylüyor gibiydi. “Cebrail meleği gibi.”

“Çok haklısınız leydim.”

Gerçekten de melek gibiydi. Şatoda kendileri için ayrılan odaya rahat bir şekilde yerleştiklerinden emin olduktan sonra tüm sabahını etrafı gezdirmeye adanmıştı.

Tuhaftı gerçi. Robert konuştuğu bir şarkının sözleri aklına geliyordu. Ne olduğuna kafa patlatırken, oturduğu bankla ana kapı arasındaki, Aziz George’a ithaf edilen güzel kilise Porte Saint-Pierre’e bakıyordu.

Tam o sırada, Robert’in yanında üç adamla geldiğini gördü. Kızıl Deniz’in suları gibi arkalarından gelen askerler sayesinde neye benzediklerini açıkça görebiliyordu, ağzı açık kalmıştı.

Uzun boylu, heybetli, iri yapılı dört adam çocukken dinlediği büyüü hikâyelerden fırlamış gibilerdi.

Biri Sör Robert'ın yaşıdaydı ve küçükken hayal ettiği Kral Arthur'a tıpatıp benziyordu; Kumral, güçlü, vakur duruşlu. Onun yanında koyu saçlı on altılarında bir genç vardı. Isobel bakışlarını büyük bir şevkle bir şeyler anlatan üçüncü adama dikti. Diğerlerinin nasıl ilgiyle dinlediğini gördü, belli ki anlattıkları ilginç şeylerdi. Dördü de yakışıklıydı ama dikkatini çeken bu adamda adını koyamadığı bir şey vardı.

Omuzlarına kadar uzattığı, gür, koyu kestane rengi saçları gören her kadını kışkandırıyor olmalıydı. Uzun, kıvrak vücuduna ve abartılı hareketlerine karşı kedi gibi zarif ve çevik yürüyüşünden hoşlanmıştı.

“Leydim, bu hoş adamlardan biri müstakbel eşiniz olabilir mi?”

Isobel hizmetçisine dik dik bakmak için başını çevirdi. Doğru olabilir miydi? Bu kadar çabuk gelmiş olabilir miydi? Endişe vücuduna yayıldı, karnındaki bir noktaya yerleşti.

“Birinin yaşı uygun, değil mi?” Hizmetçi ısrar ediyordu.

Sör Robert Fransız adamın Isobel'den birkaç yaş büyük olduğunu söylemişti.

Bir kez daha bakmak için döndüğünde panikten nefesi ke-sildi. Çok yaklaşmışlardı!

“Bakın leydim, saçları güzel olan, sondaki...”

Hizmetçisinin elini havaya kaldırdığını gördü, işaret edemedi elini yakaladı.

Onunla karşılaşmaya hazır değildi, henüz hazır değildi, hayır. Elbisesini düzelterek oyalanmaya, çaresiz bir şekilde kendisini sakinleştirmeye çalıştı.

Kahkahalarıyla bir anda etrafını sardılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Robert samimi gülümsemesiyle selamlayıp, ayağa kalkmasına yardım etti. Kral Arthur'a benzeyen adamı başıyla işaret ederek, "Leydi Hume, sizi Lord William FitzAlan ile tanıştırayım."

FitzAlan kahvaltı için ejderha avlamışa benziyordu. Ama Isobel gözlerinde şefkati gördü.

"Ve bu da FitzAlan'ın oğlu, Jamie Rayburn," dedi Robert. Koyu saçlı gence dönerek.

Genç Jamie Rayburn gözlerini üzerinden alamıyor gibiydi, Isobel'i tepeden tırnağa süzerken kıpkırmızı olmuştu.

Neden baba ile oğlun soyadlarının farklı olduğunu düşünmeye fırsat bulamadan sıra üçüncü adama geldi. Evleneceği adamın yüzüne bakarken etraftaki her şey yavaş yavaş yok oldu.

Bu doğru olabilir miydi? Bu gülen gözlerle bakan adam yeni kocası olabilir miydi?

Tiksinmeyeceği bir adam olsun diye dua etmişti. Bu kadarım umut etmeye cesareti ise hiç olmamıştı. Adam o kadar yakışıklıydı ki nefesini kesiyordu. Her özelliği memnuniyet vericiydi; siyah düzgün kaşları, yanaklarının ve çenesinin sert çizgileri, güçlü ve düzgün burnu, geniş ağzı.

Ama gözleri hep en sevdiği yeri olarak kalacaktı. Saç rengi ile göz renginin uyumu hayret vericiydi- birkaç ton daha koyu ve kestaneden biraz daha kahverengi.

Ve sesi. Öyle ahenkliydi ki... Dinlerken kahverengi gözlü köpek yavruları ile birlikte oturan bir sıra dolusu, küçük tatlı çocuklar gözünün önüne geliyordu. Ve neredeyse ağzından çıkan kelimeleri duyamıyordu.

"...sizinle tanışmak bir zevk. Ben Sör Stephen Carleton."

Isobel şaşırılmıştı. "Fakat bu bir İngiliz adı."

“Evet, öyle,” dedi gülümseyerek. Isobel’in gözleri bembeyaz dişlerindeydi. “Ben de Northumberlandliyim, tıpkı sizin gibi.”

Northumberland mi? Ama... Ulu Tanrım! Hatasından mahcup olup kızarmıştı. Kim bilir hakkında ne düşünecekti?

“On iki yaşından sonra Northumberland’de çok az zaman geçirdim,” diye devam etti, sesi ipek gibi yumuşaktı. “Yine de ortak tanıdıklarımız vardır diye umuyorum.”

Gözlerindeki şeytani parıltıyı yakaladığında mahcubiyeti bir kat daha arttı. Acaba onu müstakbel eşi sandığını anlamış mıydı? Yoksa sadece ağzı açık bir şekilde gözlerini üzerinden alamamasıyla mı eğleniyordu?

Nasıl bu hâle gelmişti? Yuvarlak Masa Şövalyeleri ile ilgili çocuksu hayallerinden çok, çok uzun zaman önce vazgeçtiğini sanıyordu.

Gerçekten de Stephen Carleton efsanelerdeki şövalyeler kadar yakışıklıydı. Yine de Camelot şövalyelerinden hiçbiri şu an karşısında sırttan adamın gözlerinde gördüğü şeytanlığa sahip değildi.

Aniden Bartholomew Graham’ın görüntüsü gözünün önüne geldi. Yakışıklılığın ve cazibenin kara bir kalbi gizleyebildiğini anımsadı.

Jamie kara saçlı güzelliğe çaresiz bir şekilde aval aval bakarken, Stephen yeğenini seyredip eğleniyordu. Yeğeninin dili tutulmuştu. Daha fazla kendisini utandırmasına izin vermemek için kendisini takdim etmek üzere ileri atıldı.

Genç kadınla bakışları buluşana kadar bu yeşil gözlerin kendisini bu kadar etkileyeceğini ummamıştı. Ulu Tanrım, dualarının cevabıymışçasına bakıyordu. Keşke öyle olsaydım diye düşündü Stephen.

Gözlerinde saklayamadığı özlem, Stephen'ın içinde tanımsız arzular uyandırdı ama o bakış o kadar çabuk kayboldu ki hayal etmiş olabileceğini düşündü.

Ama bunun bir hayal olmadığını biliyordu.

Kıvılcımı tekrar yakmayı umarak, her istediğini elde etmesini sağlayan güzel gülümsemesini denedi. Buz gibi soğuk bir şekilde Isobel döndü ve Robert ile konuşmaya devam etti.

Kendisini kadının içine düşmek üzereyken buldu. Hâli Jamie'den daha iyi değildi. Altın file ile tutturulmuş örgüleri siyahtı. Görüntüsünü kırılğan yapan solgun bir cildi ve hassas hatları olsa da duruşunda kendisini zayıf ya da korunmaya muhtaç olarak görmediğini belli eden bir şey vardı.

Boynunun zayıf çizgisini seyretti. Zar zor nefes alarak, ince ve şekilli vücudunu süzdü. Pelerinini çıkarmasına sebep olan gereğinden fazla sıcak havaya şükretti. Gerçekten. Minnettardı.

Yavaş ve ince tetkiki kaburga kemiğinde hissettiği sıkı bir dürtme ile yarıda kesildi. Faile sorgu dolu bir bakış attığında, William neredeyse belirsiz bir şekilde başını iki yana salladı ve "Yoo," diye ağzını kımıldattı.

Stephen neredeyse kahkaha atacaktı. Evet, Leydi Hume'a o gözle bakmamak için pek çok neden vardı. Kral için siyasi bir evlilik yapmak adına burada bulunması bile akıllı bir adamın mesafesini koruması için yeterli bir nedendi.

Tehlikeleri göze alarak gülümsedi. Catherine'ın her zaman ayıyı çeken bal gibi belayı çektiğini söylediğini hatırladı. Tabii ki haklıydı.

Beşinci Bölüm

“Nutma,” dedi Robert, karanlık sokakta yürürlerken. “Kendin sarhoş olmuş gibi yaparken adamların rahatça konuşabilecek kadar sarhoş olmalarını sağlayacaksın.”

Stephen tüm gece boyunca sulandırılmış şarabını büyükanne gibi içmişti ama kendini savunmakla uğraşmadı. Geç saate rağmen kıpır kıpırdı.

“Leydi Isobel Hume’dan bahset bana.” Bütün gün onu düşünmüş olsa da sesi normal bir şey soruyormuş gibiydi.

“İffetli ve bekâr bir kadın. Senin tipin sayılmaz.”

Stephen güldü. “Haydi Robert, bir erkek meraklı olabilir, değil mi?”

“‘Merakım’ bu genç hanımla gidermediğin müddetçe sorun yok.”

Hak etmeyen bir Fransız bu zevki tadacak. Sebepsiz yere, bu durum Stephen’in canını sıkıyordu.

“Kadınlardan bahsetmişken, azizler aşkına Stephen, yattığın kadınlara saygı gösteremez misin?”

Bu tam da son misafirlerinin balık etli ve çok istekli kızını defettikten hemen sonraydı. “Nasıl olur da tüm erkekler bana kadınlar hakkında ders veriyor?”

“Sana bekâr kal demiyorum, sadece daha iyi kararlar vermeni istiyorum.”

“Benimle konuşmanı William mı istedi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Robert'ın kahkahası boş sokağı doldurdu. "Kadınlar hakkında tavsiye vermemdense, seni zincire vurmayı tercih eder!"

Stephen iç geçirdi. "Seni ilgilendirmez ama Marie ile ilişkimi bitirdim." Tabii ki Marie bunu henüz bilmiyor.

Marie. Ah, bu geceki randevularını tamamen unutmuştu. Marie kolay vazgeçecek bir kadın değildi. Buluşma yerine gitmediği için onu aramaya çıkacak, hatta yatak odasına gidecek!

"Aziz Wilgefort aşkına!" Karanlık sokağın ortasında Robert'ı bırakıp koşmaya başladı.

Neyse ki kapıda bekleyen adamlar içki masasından arkadaşlarıydı. Birkaç küfürlü şakadan sonra içeri girdi. Bitmek tükenmek bilmeyen avluyu Eski Saray'a kadar koşarak geçti. Nefes nefese merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve Jamie ile paylaştığı yatak odasına giden loş karanlık koridorda koştu.

William kafasını koparmadan yetişmeliydi.

Odaya daldığında yataktan iki kafa doğruldu. Marie, Jamie'nin üzerine uzanmıştı, elbisesi göğüslerinin altında toplanmıştı. Neyse ki kıyafetleri hâlâ üzerlerindeydi.

Jamie, Marie'yi kenara itti. Dramatik bir şekilde iç geçiren Marie bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve Stephen'a baktı. Üzerini örtme gereği duymadı.

"Senin için biraz genç, Marie," Stephen sesini yumuşatarak, "Neredeyse yarı yaşında," dedi.

Marie gülümsedi. "İnan bana Stephen," dedi gözlerini açarak, "yeterince büyük olduğunu kanıtladı."

Bir müddet gözlerini kapattı. Bu gece bitecek miydi? "Gitme zamanın geldi Marie."

Dar korsesine göğüslerini sıkıştırmakla bir müddet oyalandı, Jamie bu süreci yakından izledi. Yüksek yataktan doğrulduğunda, elbisesinin tam olarak üzerine oturduğuna emin oldu.

Stephen pelerinini yerden alıp omuzlarına koydu ve kapıya kadar götürdü.

Kulağına yaklaşıp, “Üçümüz?” diye fısıldadı.

Stephen kafasını sert bir şekilde iki yana salladı. “Kocan seninle nasıl baş ediyor?”

“Senin kadar başarılı değil.”

Kapıyı arkasından sürgüledi ve mahcup ve dağınık bir şekilde yatakta oturan yeğenine döndü. “O kadından uzak dur.”

“Uyuyordum, ne olduğunu anlayana kadar üzerime çıkmıştı bile. İlk başta beni sen zannetmiş. Böyle bir niyetim yoktu. Ben... onun seninki olduğunu biliyorum...”

“Tanrı aşkına, benimki falan değil. Marie’nin bir kocası var.” Yanındaki koltuğa oturdu. Yorgun bir şekilde çizmelerini çıkardı ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Ama sen daha on beş yaşındasın.”

“Neredeyse on altı,” diye araya girdi Jamie. “Yaşımın küçük olduğunu söylemeyeceksin umarım. İnan bana, araya girmeseydin ilk yattığım kadın Marie olmayacaktı.”

Stephen hiç gelmeyecek olan yardımı beklerken gözlerini havaya dikti. “Bu tip bir kadınla yatmak için çok gençsin. Ve de çok iyi.”

Bir zamanlar peşinden tıptış tıptış yürüyen çocuk değil de genç bir adam olarak görmeye çalıştığı yeğenine baktı. Koyu mavi gözler, koyu renk saçlar. Oldukça yakışıklı genç bir adam.

En sonunda, “Seni isteyen çok kadın olacak,” diyebildi. “Bu hepsiyle yatmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor.”

“Sen yatıyorsun ama.”

Stephen şakaklarını ovdu. “Hayır, hepsi ile değil.”

Tanrı aşkına, Jamie’nin hiçbir şeyin farkında olmadığını düşünmekle aptallık etmişti. William’ın öfkesi bir yana Catherine duysa canlı canlı derisini yüzerdi. Kaç kere Jamie’nin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ona hayranlık duyduğunu söyleyip kulağını bükmüştü? Son zamanlarda, yeğeninin hâlâ böyle hissettiğine ihtimal vermiyordu.

Derin bir nefes alıp, “Doğru, bu aralar çok fazla kadın oldu,” diye kabul etti. “Ve sana şunu söyleyebilirim, hafifmeşrep kadınlarla anlamsız ilişkiler yaşamanın verdiği tatmin kalıcı değil.”

“Bunu bile bile neden kendin için mutluluğu aramıyorsun?”

Jamie’nin suratı o kadar ciddiye ki Stephen gülmek için kendisini zor tuttu. Bu çocuğu çok seviyordu.

“Doğru kadın için,” dedi, Jamie’nin gözlerine bakarak, “gözümü kırpmadan hepsinden vazgeçerdim.” Bunun doğru bile olabileceğini düşündü.

Jamie sırtarak, “Yani bir adam hayatının kadını beklerken, hafifmeşreplerle vakit geçirmekte özgürdür,” dedi. “O zaman diyorum ki acele etme hayatımın kadını, keyfine bak.”

Stephen’in çizmesi başının üzerinden sıyrıp geçerken Jamie eğildi. Stephen yatağa tırmanırken, “Kenara çekil, seni eşek!” dedi.

Jamie uykuya daldıktan çok sonra Stephen uzanmış düşünüyordu. Catherine aklına gelince gülümsedi. Kusursuz bir kadın.

Büyük bir rahatlama hissi ile hiç Catherine ile yatmayı hayal etmediğini fark etti. Jamie’nin yaşındayken bile ki o yaşta olmanın neye benzediğini herkes bilir!

Belki de düşündüğü kadar kötü bir insan değildi.

Ve sonra Northumberlandli leydi ve ilk tanıştıkları an ona nasıl baktığı gözünün önüne geldi.

Aynı pırıltıyı görmek için bir adamın göze almayacağı şey yoktu.

Altıncı Bölüm

*S*tephen şato duvarının yanındaki yolu takip ederek kral vekilinin konağına doğru giderken Sör John Popham'a lanetler okuyordu. Toprağın üzerindeki geceden kalma sis ile avlu bu saatlerde oldukça ürperticiydi. Popham sırf onu rahatsız etmek için mi randevularını her gün biraz daha erkene alıyordu?

Bugünkü işlerine odaklanmaya çalışıyordu ama nasıl oluyorsa kendisini daha ilgi çekici bir konu olan Leydi Isobel Hume'u düşünürken buluyordu. Onu gördükçe ilgisi daha da artıyordu. Ve görmek için elinden geleni yapıyordu.

Flört etmek sosyal hayatının bir parçası gibi durmuyordu. Böyle güzel bir kadın için alışılmadık bir durumdu. Gülümsemeleri gözlerine nadiren ulaşıyordu. Kahkahasını elbet duyacaktı. Flörtte olduğu gibi bunda da çabaları boşa gidiyordu. Kahkahasının nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştı. Çınlama mı yoksa hafif bir şakıma mı?

Evet, hoşlandığı kadar ilgisini de çekmişti. Sebebi sadece güzel olması değildi. Hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Sırlarını da.

Merak, her zaman zayıf noktası olmuştu.

Hış! Hış! Hış! Tuhaf bir ses düşüncelerini böldü. Ses kilerden geliyordu, bu daha da tuhaftı. Alçak tahta kapıya doğru gitti ve kulağını dayadı.

Sesin ne olduğu çok açıktı. Kılıcını çekip içeriye bakmak için kapıyı araladı.

“Leydi Hume!”

Kilerde tek başına elinde bir kılıç, tahıl çuvalıyla kendisini yakalayan Stephen kadar şaşırılmış görünüyordu.

“Zavallı şey savunmasız,” dedi, başıyla çuvalı işaret ederek. Tahıllar çuvalın üzerindeki küçük deliklerden yere dökülüyordu.

“Kapıyı kapat!” diye fısıldadı. “Burada görünmemeliyim.”

Kızarmış yanakları, yüzüne ve boynuna yapışmış siyah saçlarıyla, hâli görülmeye değerdı. *Tanrı yardımcım olsun.* Stephen içeri girdi ve kapıyı kapattı.

“Kapıyı kapat dediğimde içeri girin demek istememiştim.”

Konuşurken geri adım atsa da kılıcını sıkıca tutuyordu. Yapması gerektiği gibi.

Dağınık siyah saçları omuzlarına dökülmüşken hayal ettiğinden çok daha güzeldi. Ve bunun hayalini kurarak bir hayli zaman geçirdiği doğruydu.

Bir erkek aileden ya da sevgilisi değilse, yetişkin bir kadının saçını açık göremezdi. Stephen’ın nabızı hızlanmıştı.

Doğrusu, bu gözden uzak yerde bir erkekle yalnız kalan kadının endişelenmesi doğaldı.

Rahatlatmaya çalışarak konuştu: “Çuvalın meydan okuyabileceğini sanmıyorum.”

“Benimle dalga geçiyorsunuz.” Sesinden gücendiği anlaşıyordu ama rahatlamış olduğunu görmek Stephen’ı memnun etti.

“Daha iyi bir partner olacağıma inanıyorum, yine de sizi uyarmalıyım.” Gözlerini anlamlı bir şekilde tahıl çuvalına dikmişti. “Beni dürttüğünüzde hareketsiz kalmayacağım.”

Isobel'in gülümsemesi gün ışığı gibi üzerine doğdu.

"Ama merak ediyorum," dedi kılıcını Stephen'a doğru uza-tırken, "kılıcımı sapladığımda bir domuz gibi cırlayacak mısı-nız?"

Stephen sesli bir şekilde güldü. "Elinde kılıç olan bir ka-dınla ilk kez karşı karşıya geldiğimi itiraf etmeliyim, o yüzden lütfen kibar olun."

Saldırmadan önce pozisyonunu alması için çok az zaman verdi.

Birkaç savuşturma ve hücumdan sonra, "Tanrı vergisi bir yeteneğiniz var. Tek ihtiyacınız olan biraz daha idman yap-mak," dedi.

"Fakat siz sür, hayret vericisiniz," dedi, nefes nefese kal-mıştı. "Gördüklerimin içinde en iyisi."

Stephen'ın göğsü kabarmıştı. Sanki on iki yaşındaydı.

"Yalnızca içki oyunlarında uzman olduğunuzu sanıyordum."

Ah! "Yani beni izliyordunuz. Gururum okşandı."

Isobel'in kızaran yanakları Stephen'ın keyfine keyif kat-mıştı. Kalbine doğru hedeflenen darbeyi çevirdi. Kendinden küçüklerle oynadığı gibi oynuyordu; gözdağı verecek kadar sert, cesaret kırmayacak kadar yumuşak. Isobel boşta olan eliy-le eteğini yukarıya kaldırdığında dengesini kaybedip neredey-se kılıcını elinden düşürüyordu.

Isobel geri adım attı, kaşlarını çatmıştı.

Stephen önünde eğilerek, "Ayak bileklerini göstermek akıllıca bir hareketti. Daha önce görmediğim bir numara," dedi.

"Amacım yeteneğimin dışında bir şeye güvenmek değildi." Ses tonu sertti. "Numaralara düşecek kadar onursuz olamam."

Yüce Tanrım. "Eğer karşındaki senden daha güçlü ve yete-neklyse, elinde olan avantajları kullanmalısın."

Kılıç tuttuğu elini uzattı, diğer eliyle öne gelmesi için işaret etti. Isobel kılıcını tekrar eline alıp öne doğru geldiğinde Stephen gülümsemesini sakladı.

“Asla vaktini harcamamalısın, az önce yaptığın gibi. Tereddüt etme. Rakibin sana ikinci bir şans vermeyebilir.”

“Kazandığınız müddetçe nasıl kazandığını umursamazsınız sörs, değil mi?” Ses tonu iğneleyiciydi. Stephen içinden of çekti. Karşısındaki kadın ne kadar saf olabilirdi?

“Oynarken istediğin kurala uyabilirsin Isobel. Ama onursuz bir adam bugün seni bulduğum gibi yalnızken bulursa kurallar olmadan nasıl dövüşeceğini bilmek isteyeceksin.”

Isobel gözlerini kısarak baktı ama bir şey söylemedi.

“Yalnız dolaşmazsanız daha uygun olanı budur elbette ki. Ama tehlikeli bir ülkede olduğunuzu unutuyorsunuz.”

“Bana ders vermek size düşmez.”

Birinin yapması lazım ama. “Peki, kılıç dövüşüne devam etmek mi istersiniz?” dedi, rahatsız ettiğini bile bile. “Yoksa size zarar vermek isteyen birinden kendinizi nasıl koruyacağınızı öğrenmek mi?”

Yeşil gözleri parıldadı, kılıcını kaldırdı ve “Öğretin bana,” dedi.

Ah, hocası olmaya nasıl da bayılıyor! Tanrı yardımcısı olsun, bu hâliyle nefes kesici. “Yanınızda küçük bir bıçak da taşımalsınız,” dedi atağını savuştururken. “Neden? Kılıcımı elimden düşüreceğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Yapabilirim.” Arkasında yarısı dolu bir çuval gördü. “Ama buna gerek olmayacak. Siz düşüreceksiniz.”

Daha da kızgın bir şekilde karşılık veriyordu, iyi bir dövüşçüde olması gereken bir özellik.

Yine de Stephen daha iyiydi. Çok daha iyi. Isobel’i geri gitmeye zorladı, geriye, daha da geriye. Bir adım daha ve Iso-

bel'in topuğu çuvalın içine girmişti. Ellerini kaldırdı, sendelerken kılıcı duvara çarptı.

Dirseklerinin üzerinde sırtüstü yatıyordu, saçları omuzlarına düşmüş, eteği yana doğru kaymış göğsü inip kalkıyordu.

Stephen hareket edemedi, nefes bile alamıyordu.

Karşısında, bir Tanrıça duruyordu. İffetsiz bir Venüs, ayaklarının altında dirilmişti. Isobel kafasını geriye attı ve güldü. Hafif bir şakımadan ziyade dolu dolu, kalbini yerinden fırlatan bir kahkahaydı.

Kahkahasını bir kez daha duymamak için ne yapmalıydı?

“Korkarım ki benden faydalaniyorsunuz,” dedi, gözleri dans ediyordu. Ayağa kalkmasına yardım etmesi için elini uzattı.

Tuttu ve yanında diz çöktü. “Bu doğru değil Isobel. Merhametinize muhtaç olan benim,” dedi fısıldayarak.

Gözleri, Isobel'in dolgun ve ayrılmış dudaklarındaydı. Artık mantığının hayli ötesindeydi, amansız çekime teslim oldu. Dudakları dudaklarına değdiği anda ateşin tüm vücuduna yayıldığını hissetti.

Vicdanını rahatsız eden o ince noktayı unutmamaya çalıştı ama Isobel de karşılık veriyor, dudakları aralanmış dili dilini arıyordu. Isobel kollarını boynuna dolayıp kendisine doğru çektiğinde. Stephen'ın kulakları uğuldamaya başladı. Kirli zemine değmesin diye elini Isobel'in başının arkasına koydu. Üzerine eğilip öpmeye devam etti. Diğer elini saçlarının arasında gezdirdi, çenesini boynunu öptü, tekrar dudaklarına döndü. Tadı, kokusu, bütün duyularını doldurmuştu. Yüzü, ağzı, saçları, tenine dokunmak için yanıp tutuşuyor oluşu dışında hiçbir şey düşünmüyordu.

Eli aşağıya, kalçasının üzerine doğru indiğinde Isobel inledi. İşte, o an onu altında hissetmek istedi. Vücudu vücuduna, teni tenine değmeliydi.

Göğüslerinin yumuşaklığını hissedene kadar vücudunu yavaşça aşağıya kaydırды. Tanrı aşkına! Ah, o çıkardığı küçük iniltiler. Daha da aşağılara gitti, sertliğini kalçasına bastırдыğında sesli bir şekilde inledi.

Şu an yapmak istediğı şeyi yapmaması için bir nedeni vardı ama hatırlayamıyordu. Ve hatırlamak için çabalamak da istemiyordu.

Yaz çiçekleri ve bal gibi kokan saçlara yüzünü gömdü. “Isobel, seni çok istiyorum.”

Eline kusursuzca oturan yuvarlak yumuşak göğsü avuçladığında tuttuğı nefesini bıraktı, o kadar iyi hissediyordu ki gözlerini sımsıkı yumdu.

Soğuk çeliğın ucunu ensesinde hissettiğinde donakaldı. Boş kilerin zemininde neden yuvarlanmamaları gerektiğine dair bütün sebepleri hatırlamaya başlamıştı.

“Haklısın,” dedi Isobel. Fısıldarken kulağına o kadar yakındı ki Stephen nefesini hissedebiliyordu, “küçük bir bıçak taşımak mantıklı.”

“Beni bağışla.” Bir kez daha teninin kokusunu içine çekti. Stephen ayağa kalkar kalkmaz Isobel elbisesini düzeltmeye başladı. Belli ki utanmıştı ama öpüşmekten pişman olmuş muydu? Keşke konuşsa diye düşündü Stephen.

“Isobel?” Yaklaştı ve koluna dokunda ama Isobel yüzüne bakmıyordu. “Seni öptüğüm için üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim.” Olanlara sadece öpüşmek demek zordu ama öyle bırakmak en iyisi diye düşündü. “Ama seni üzdüysem, özür dilerim.”

“Suç sadece senin değil,” dedi, yanakları kızarmış, gözlerini yerden kaldıramıyordu. “Yine de öyleymiş gibi davranmak hoşuma gidebilirdi.”

Ah, dürüst bir kadın. Ve adil. “Biliyorsun, yakında nişanlanacağım.”

“Bir anlığına unutmuştum,” dedi, gülümsemesini umarak.

“Benim hatamdı,” dedi çenesini kaldırarak. “Bir daha olmayacak.”

“Öyleyse, ayrılmadan önce son bir kez öpmeme izin ver.”

Saçma isteğinin Isobel’i güldüreceğini ya da sinirlendirip bağırtacağını düşünmüştü ama beklediği gibi olmayınca elini pürüzsüz yanağına koyup dudakları dudaklarıyla buluşana değin eğildi. Bu sefer öpücüğü yumuşak ve saftı. Onu bir daha üzmemek istemiyordu.

Ama Isobel de karşılık verince yine derin ve düşüncesiz öpücüklerin içinde kayboldu. En sonunda ayrıldıklarında, nefes nefese birbirlerine baktılar.

“Gitmem lazım!”

Stephen kolundan tuttu. “Kadınlarla erkekler arasında böyle şeyler olur,” dedi, oysa böylesini o da ilk kez yaşıyordu. “Lütfen Isobel, kendini kötü hissetme ve suçlama.”

Kendisine çevrilen o büyük gözlerden, sözlerinin içini rahatlatan bir etkisi olmadığı okunuyordu.

“Gel,” dedi, yerdeki saç örtüsünü aldı ve uzattı. “Takmak isteyeceksin.”

Isobel örtüsünü elinden kaptı, başına koydu ve saçlarını içine koymaya başladı.

“Böyle güzel saçları örtmek zorunda olman çok yazık.” Ellerini üzerinden alamayarak, açıkta kalan saçlarını da örtünün altına sokmasına yardım etti. Parmakları tenine değerken sesli bir şekilde iç geçirmemeye çalıştı.

“Önce ben çıkayım, etrafta kimsenin olmadığından emin olunca işaret yollarım.”

Kapıyı aralarken Isobel’in hemen arkasında olduğunu hissetti. “Ne zaman istersen seninle idman yapmaktan memnun olurum,” dedi bahçeye bakarken. “Kılıçla dövüşmek ya da öpüşmek için.”

Etrafında döndü ve gözlerinin içine bakarak dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurdu.

Isobel, Stephen’in arkasından bakarken dudaklarına dokundu. Göğüsleri ağrıyordu, vücudu hâlâ titriyordu.

Ona ne olmuştu böyle? Dokunuşlarına vücudunun verdiği tepki ile şaşkınlığa uğramıştı. Mantiği ve aklındaki her şey dudakları dudaklarına değdiği an yok olmuştu.

Tanrı’ya şükür, eli göğsüne dokunduğu an yaşadığı şok aklını başına getirmişti. Kendisini kandıramazdı, nereye doğru gittiklerini çok iyi biliyordu. Ve yanı başında, Stephen’in attığı her adıma ayak uyduruyordu.

Stephen bahçede, takip etmesi için el sallıyordu. Sanki bu bir oyundu! Başı yere eğik bir şekilde kapıdan çıktı ve tam tersi istikamete doğru, mümkün olduğunca hızlı yürüdü.

Demek ilişki yaşamak böyle bir şeydi. Etrafta sinsice doluşmak, birlikte olmaman gereken biriyle olmaman gereken bir yerden geldiğini kimse görmesin diye karnına giren ağırlarla baş etmek. Güçlkle yutkundu. Hâlbuki Stephen oldukça rahattı. Örtüsünü verirken, saçlarını örtmesine yardım ederken, etrafı onun için kolaçan ederken. Oldukça pratik. Ve tecrübeli.

Hızlandı. Stephen Carleton’un cazibesine kapılan aptal kadınlardan biri olduğunu bilmek hoş değildi. Diğerlerinin daha da ileriye gittiklerini bilmekse daha da rahatsız ediciydi. İleri gitmek mi? Hayır. Daha doğrusu atlamak.

Elini göğsüne koydu. En azından durmasını söylediğinde durmuştu. Evet, bıçağının ucuyla ensesine dokunduğunda dur demişti. Ama ikisi de biliyordu ki bıçağı kolayca ondan alabilirdi.

Başka bir adam olsa sonuna kadar gitmeyi haklı görürdü. Çünkü Isobel pişkince dudaklarını onun için açıyor, vücudunu kendisine çekiyordu. Delirmiş olmalıydı! Stephen vücuduyla onu sararken bile Isobel istediği kadar yakın olamadığını hissedip kendisine bastırıyordu.

Üzerinde gezinen ellerini hatırlayınca nefesi hızlandı.

Bir zerre bile şüphesi yoktu; Stephen Carleton ile beraber olmak üzerinde terleyen ve debelenen Hume'dan çok daha farklı bir tecrübe olurdu. Sadece öpücükleri bile bunu anlamasına yetmişti. Öpücükleri! Dillerinin nasıl birbirine karıştığını hatırlayınca, neredeyse...

“Isobel.”

Carleton'un sesiyle irkildi. “Burada ne yapıyorsun?”

Tam da Stephen'ı çıplak hayal ederken, ah hayır bir daha bunu düşünmeyecekti!

“Yavaşlayabilirsin. Kilerden çıkarken kimse görmedi. Şato-ya kadar sana eşlik etmeme izin ver.”

“Beni yalnız bırak. Tek başıma gidebilirim.”

“Isobel, yanlış yoldan gidiyorsun.”

Etrafına bakındı ve şehre giden ana kapı Porte Saint-Pierre'e yaklaştığını fark etti.

“Teşekkürler,” dedi ciddi bir ses tonuyla ve geri döndü.

“Gerçekten, tek başına dolaşman tehlikeli. Bana söz ver bir daha yapmayacaksın.”

Söz mü? Ondan söz alabileceğini düşünmeye cesareti var mıydı? Gözlerini hedefine doğru kilitleyip ileri doğru yürüdü.

Stephen Carleton'ın nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Kadınların ona nasıl yıldıttıklarını fark etmediğini mi düşünüyordu? Kör değildi. Sarhoşken bile bir kadına diğerinin varlığını hissettirmedigine emindi. Kadınlar ona melekler tarafından gönderilmiş bir hediyeymiş gibi bakıyorlardı.

Kadınlarla erkekler arasında böyle şeyler olur. Yaşanılanların bir anlamı yok demek istiyordu. "Böyle şeyler" belki Sör Stephen Carleton'un başına sürekli geliyordu ama Isobel daha önce buna benzer bir şey yaşamamıştı.

Sırf hoş görünüşlü diye bir erkeğe istediğini veren dullardan biri olduğunu düşünmüş olmalıydı. Üzerini giyinip odadan çıkar çıkmaz unuttuğu kadınlarından biri olmayacaktı asla.

Asla. Asla. Asla.

Carleton muhabbet etmeye çalışıyordu ama Isobel duymazlıktan geliyordu. Boş konuşmalarla vaktini harcamayacaktı.

Hazine dairesinin yanından geçiyorlardı, şatoya yaklaşımlardı. Kaçabilecekti.

"Günaydın Robert," diye seslendi yanında yürüyen Carleton.

Isobel merdivenlerden inen Robert'ı görmek için döndü. Kahretsin! Robert'ın gözleri bir Carleton'a bir kendisine gidip gelirken kaşlarını çattığını görebiliyordu. Toz ve saman var mı diye elbisesini tekrar kontrol etmek için çok geçti.

"Ben de tam sana geliyordum Isobel. Kral kendisine eşlik etmeni istiyor."

Kral mı? Kral Henry'i her gün görse de ilk kez özel olarak görüşeceklerdi.

"Ne zaman gideceğim?" Lütfen bugün olmasın, lütfen.

"Şu an seni bekliyor."

"Şimdi mi?" Bu sefer üzerine baktı. Pelerini temiz görünüyordu ama Tanrı bilir altındaki elbisesi ne hâldeydi.

“Üzerini değiştirmek için vaktin yok,” dedi Robert, Isabel’in aklından geçenleri bölerek. “Ve çok güzel görünüyorsun.”

Robert’ın bu hâlinin sebebini bildiğine oldukça emin, yüzü kızardı. Yine de uzanıp örtüsünü düzeltirken gözlerinde kibar bir endişeden başka bir şey yoktu.

“İşte, şimdi kusursuzsun.”

Kadınların örtüsünü düzeltme konusunda hiç şüphe yok ki Robert da Carleton kadar tecrübeliydi.

Robert göz kırptığını görmesin diye dönüp, “Sabah yürüyüşümüzden çok keyif aldım,” dedi Carleton. “Bir dahaki için sabırsızlanıyorum.”

Eğer Robert yanlarında olmasaydı tekme atardı. “Kral seni yalnız görmek istiyor.”

“Yalnız mı? Ama ben düşünmüştüm ki sen de...”

“İnan bana, Piskopos Beaufort ile yaptığın görüşmeden daha zor olmayacak.”

Robert koluna girdi ve merdivenlere doğru çevirdi. “Beaufort’un kralın akıl hocası olduğunu biliyor muydun?”

Rahat bir nefes alamayacaktı! Karşı çıkmak istiyordu ama Robert’a sabah çılgınlığını henüz üzerinden atamadığını söyleyemezdi.

“Kralı bekletmeyelim.”

Muhafız kapıyı açmış bekliyordu. Derin bir nefes alıp aslanla yüzleşmek için merdivenleri çıktı. Kapıdan girmeden önce, gitmek üzere olan Carleton’a doğru baktı. Gördüğü manzara karşısında ağzı açık kaldı. Robert, Carleton’ın kolunu büküp etrafında döndürüyordu. Her zamanki hoşluğundan eser olmayan Robert işaret parmağıyla Carleton’ın göğsüne bastırıyordu.

“Leydi Hume?”

Bakışlarını aşağıdaki sahneden ayırıp muhafıza başını salladı. Stephen, Carleton’ın iyi bir yalancı olmasını umdu. Uzman olması olasıydı.

Üzerinde düşünmeye vakti yoktu. Pek çok kapıdan geçtikten sonra Kral Henry’nin Normandiya’daki toplantı salonuna gelmişti. Eski Saray’a bakan uzun pencerelerden birinin önünde üzerinde basit kahverengi ceketle bir adam duruyordu. Bir keşiş miydi?

Bir salon dolusu insan ve armalarla donatılmış parlak altın, kırmızı ve mavi renkteki asker ceketle kürsünün üzerinde duran kralı görmeyi umuyordu. Koca odayı baştan aşağı süzdü ama kendisi ve bu keşiş dışında kimseyi görmedi.

Bir an nefesini tuttu. Bu keşiş değil kralın ta kendisiydi.

Reverans yaparken elleri titriyordu. Kral daha otuz yaşındaydı ve şimdiden bir efsaneydi. On üç yaşında savaşa liderlik yapmıştı. On altısında tüm orduya komuta etmişti. Yirmi altı yaşında tacını giydikten sonra asilleri tek çatı altında toplamış ve yıllar süren kaosa ve isyana son vermişti. İngilizceyi İngiltere’de sarayının dili yaparak sınıflar arasında ortak bir bağ kurmuştu.

Yöneticilikteki yeteneğinden dolayı adına methiyeler düzen İngiltere, Henry’nin dindarlığına da hayrandı. Ama en çok sevdikleri yanı kazandığı zaferleriydi. Henry onların genç savaşçı kralıydı. İngiltere tekrar güçlüydü ve düşmanlarıyla yüzleşmeye hazırды.

“Ayağa kalkabilirsin.”

Neşeli sesi Isobel’in içini rahatlatmıştı.

“Carleton Şatosu büyük büyükbabam William’in en sevdiği şatosuydu.” Gözlerini odanın duvarlarında gezdirdi. “Burayı

uç yüzyıl önce, İngiltere'yi fethetmek için kanalı geçmeden hemen önce inşa etmiş.”

“Şatoyu neden karargâh yaptığınızı anlayabiliyorum, majesteleri.”

Isobel gülümsemeyle ödüllendirildi. “Aslan Yürekli Richard savaşa gitmeden önce baronlarıyla burada buluşmuş.”

Isobel uzun salonu süzerken, Kutsal Topraklara gitmek için hazırlanan şövalyelerle dolu olduğunu hayal etti. Göğüslerinde kızıl haçlar olan ciddi suratlı adamlar. Boğuk seslerin mırıltıları, çeliğin tınlaması.

“Sizin için seçtiğim adam Philippe de Roche.”

Kralın sözleriyle Isobel durumun farkına varmıştı. Tabii ki kral kendisini buraya tarih konuşmak için çağırmamıştı. Neden burada olduğunu unutacak kadar aptaldı!

“De Roche'yi Rouen'den buraya gelmesi için çağırttım.” Kralın az önceki neşesi yok olmuştu. Isobel odadan kaçma arzusuyla savaşıyordu. Ne kadar zamanı kalmıştı? Asla yeterli olmayacaktı. “De Roche yollar seyahat etmek için elverişli olur olmaz geleceğini söyledi. Yalnız zaman konusunda endişeli.”

Kral de Roche'nin bahanesini samimiyetsiz mi, yoksa ödleğe mi bulmuştu. Isobel emin değildi. Yalancı ya da korkak fark etmez, kralı kızdırmıştı. Tanrı yardımcım olsun diye düşündü.

“Bu adam yirmi muhafızla seyahat ediyor!” Kral derin bir nefes alıp daha sakin bir şekilde konuşmaya devam etti. “Umarım beklemek sizin için sorun olmaz.”

“Asla majesteleri.” *Bırakalım da sonsuza kadar Rouen'de kalsın.*

“Sör Robert size Philippe de Roche hakkında ne anlattı?”

“Rouen’de önemli bir adam olduğu, hepsi bu.” Kralın daha fazla ayrıntı vermesini istiyordu. İçini rahatlatacak bir şeyler.

“Söyleyin bana Leydi Hume, babanızın neden bir vatan hahine dönüştüğünü biliyor musunuz?”

Kralın sözleri tokat gibi çarpmıştı. Avuçlarının içi terden sıırılsıklam oldu. “O zamanlar sadece bir çocuktum...”

Ama kral bugün rahat vermiyordu. Bir yanıt bekleyerek öne doğru eğildi.

“Bence isyankârların yanında yer almasının sebebi...” Kuryan dudaklarını yaladı. Kral, babasını savunmasını mı, yoksa suçlamasını mı bekliyordu?

“Evet?”

Ne söylemeliydi? Zararsız olabilecek bir cevap var mıydı? Kralın gözleri üzerindeyken ve kafası bu hâldeyken aklına bir şey gelmiyordu.

“İsyankârların kazanacağını düşündüğü için yaptı.” dedi doğruyu söyleyerek. “Kazanmaları gerektiğini düşündüğü için değil.”

Kral kuvvetli bir şekilde başını salladı. Doğru cevap, Tanrı’ya şükür! Yutkundu ve avuçlarını elbisesine sildi.

“Fena hâlde yanlış yola sapmış olsa da aldığı karar uygulanabilirdi,” diye hızlıca ekledi.

“O zaman Philippe de Roche’ye böyle bir adam olduğu için anlayış göstereceksin.” Kralın ses tonunda coşkulu bir onaylama vardı. “Tıpkı babanın onur ve görevden ziyade kişisel çıkarlara dayalı olan sadakati gibi onun sadakatinden de şüphelenmek için sebeplerim var.”

Isobel kralın sohbetinin beklenmeyen dönüşleri ile sersemliyordu. Neden erkeklerin sadakati hakkında konuşuyorlardı?

“Eğer Rouen halkı beni yönetici olarak kabul ederse, onları bağrıma basarım.” dedi ellerini kalbinde birleştirerek. “Ama benim görevim Normandiya’yı yönetmek. Kapılarını bana açmazlarsa boyun eğene kadar sefalet çekmeye mecbur olurlar.”

Kral Henry’nin gözlerindeki ateşi görüp de dediğini yapmayacağına inanan aptal olmalıydı. “Philippe de Roche, Rouen halkını kuşatmadan kaçınmaları için ikna edebilirse acı çekmelerini önleyecek. Ve kendi payına düşeni yapabilmesi için sadık kalmalı.”

Kötünün iyisini tercih ederek bu evliliği kabul etmişti ve bu tercihiyle birlikte gelen sorumluluğun farkına ancak şimdi varabilmişti.

“Senin görevin onu bize bağlamak,” dedi kral, parmağıyla Isobel’i işaret ederek. “De Roche’nin çıkarlarının nerede olduğuna dair yanlış hüküm vermesine izin verme.”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım, majesteleri,” dedi, oysa kendisi de bunu nasıl başaracağını bilmiyordu.

“Yine de bizim aleyhimize çalışabilir. Öyle bir şey fark ettiğin an haberim olmalı.”

Ondan beklentisi neydi? Isobel tekrar dilini kuru dudaklarının üzerinde gezdirdi.

“Yani majesteleri, düğünden önce gerçek sadakatini öğrenmemi mi istiyorsunuz?”

“Eğer De Roche anlaşmasını bozarsa, bana haber vereceksin. Evliliğinizden önce ya da sonra fark etmez.”

Yedinci Bölüm

Isobel, göz ucuyla kalabalık salonda yürüyen Stephen Carleton'un İngiliz şövalyelerle, askerlerle ve şehrin asilleriyle sohbet edişini ve kahkahalarını izledi. Yanından geçtiği insanlar, mknatısın çekimine girmiş demir tozları gibi ona dönüyorlardı.

Şehvetli Madame de Lisieux'u görmezden geldi; kadın av köpeği gibi peşinden geliyordu. Bir müddet sonra güzel saçlı başka bir kadınla bir köşede baş başaydı. Sıklıkla attıkları kahkahalarından anlaşıldığı üzere birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyorlar ve birbirlerini iyi tanıyorlardı. Çok iyi hem de.

"Bu kim?" diye fısıldadı Robert'a.

Robert işaret ettiği yöne doğru bakmak için döndü. "Kim? Stephen Carleton'ın yanındaki kadın mı?"

Bir kadeh şarap alan Isobel, "Evet, o. Çok güzel bir kadın," dedi. Gerçekten de kadının güzelliği nefes kesiciydi.

Robert masanın üzerindeki kâseden bir avuç dolusu şekerlenmiş ceviz aldı. "Evet, Claudette de meşhur kuzeni gibi güzeldir."

"Meşhur kuzeni mi?"

"Odette de Champdivers, Fransa kralının metresi."

Isobel başını iki yana salladı. "Hiç duymadım."

"Kral Charles'ın deli olduğunu biliyordur?" dedi göz kırparak. "İşte, Odette kralın haberi olmadan yirmi yıl metresliğini yaptı."

Isobel kahkaha attı, Robert'ın fırıldaklı hikâyelerini bütün gece dinleyebilirdi.

“Odette ilk başta kralın kardeşi Louis d'Orléans'ın metresiydi. Kraliçe genç Orléans'ı sevgilisi olarak seçince, bu ikisi Odette'i kraliçenin kıyafetleri içinde kralın yatağına soktular.”

“Kral kandırıldı, öyle mi?”

“Yirmi yıl boyunca her gece!” Robert başını iki yana salladı. “Kimse gerçeği söyleyip kraliçenin gazabına uğramak istemedi.”

“Ya Claudette?” Konuyu tekrar şu an eli Carleton'un kolunda olan kadına getirmek istiyordu.

“Claudette kuzeninden daha zeki. Parasını biriktirip özgürlüğünü korudu.”

Robert hüznü bir şekilde gülümsedi. “Seninle bu kadar açık konuşurken kendimi kaybediyorum.”

“Böyle rahat olduğun için memnunum. Çocukmuşum gibi muamele edilmesinden hoşlanmıyorum.”

“O zaman sana anlatacağım,” dedi Robert, bakışını Carleton'a çevirerek. “Kapalı kapılar ardında özel bir şeyler yapmasa da bir erkek bir fahişenin arkadaşlığından keyif alabilir.”

Nasıl oluyordu da Robert aklından geçenleri her zaman okuyabiliyordu?

“Yine de,” dedi, gülümsemesi dudaklarının kenarındaki çizgileri kaldırıyordu. “Stephen ateşle oynamaktan korkmayan bir adam.”

Ateşle oynamak. Tanrı yardımcısı olsun. Ne zaman Stephen ile karşılaşsalar, kilerde olanlar gözünün önüne geliyordu. Dudaklarını dudaklarında, vücudu vücuduna bastırılmış, elleri üzerinde... Her şeyi yeniden hissediyordu sanki. Yeni kocasının ona aynı şeyleri hissettirebilmesi mümkün müydü? Yana

yakıla öyle olmasını dilemek günah mıydı? Kadehini eline aldı ve büyük bir yudum almak için başını geriye attı.

“Ailesi kızgın bir koca tarafından öldürülmeden Stephen’ı bir an önce evlendirme telaşında.”

Şarabı boğazına kaçmıştı, neredeyse masaya tükürecekti. Öksürükler arasında sordu: “Evli kadınlarla ilişkisi mi var?”

“Seni yine şaşırttım,” dedi bir yandan sırtına vururken. “Tam bir koca karı oldum.”

Carleton’un ilişki yaşaması sürpriz değildi. Isobel’i neredeyse şarabıyla boğan, Stephen’ın onu öptüğü gibi başka bir kadını öpmüş olduğu düşüncesi idi.

“Ne pahasına olursa olsun evlilikten kaçmayı dileyen bir adam için evli kadınlar en güvenli yoldur.”

“Uzak durabilirdi.”

Robert’m patlattığı kahkaha Carleton da dâhil pek çok kafanın oldukları tarafa dönmesine sebep oldu. “Bu benim aklıma gelmemişti ama tabii ki sen haklısın.” Carleton’m bakışları altında Isobel’in elini tuttu ve öptü. “Bunu önerdiğinde yanınızda olmak isterim.”

Sanki meydan okumak isteyen bir hâlde Stephen Carleton güzeller güzeli Claudette’i bırakıp yanlarına geldi. Kibar sözleriyle ve iltifatlarıyla selamlasa da attığı şeytani gülümseme yüzünden Isobel’in ağzından bir kelime bile çıkmadı.

Robert’m diğer tarafına oturdu ve havadan sudan konuşmaya başladı. “Atalarından kalan toprakların da dâhil olmak üzere yaza kadar Normandiya’nın çoğunu kontrol altına almış olacağız.”

“Bunca yıldan sonra geri dönmek tuhaf olacak. Peki ya sen Stephen? Aile topraklarını geri almak için ne zaman Northumberland’e gideceksin?”

Isobel kendisine hâkim olamadı. Öne doğru eğildi ve sordu: "Atlen topraklarını mı kaybetti?"

Carleton'un kaşları çatılmıştı. "Bilmiyor muydun? Benim babam da senin ki gibi kuzey isyancılarına katıldı."

Demek babası hakkında bir şeyler biliyordu. "Ama ağabeyin krala yakın, değil mi?"

"Şansıma, o Lancasterların tarafında savaştı," dedi gülerek. "William benim üvey ağabeyim. Adı lekelenmeyen tek akraba o olduğu için annem on iki yaşımdayken beni William'ın yanına gönderdi."

"Ama babanın toprakları haczedildi, öyle mi?"

"Tabii ki." Umursamıyormuş gibi omuzlarını silkeledi.

"Tek yapman gereken istemek ve kral hepsini sana geri verecek," dedi Robert.

Kral Henry, eski isyankârların ya da ailelerinin topraklarını satın almalarına izin veriyordu. Isobel aile topraklarını geri almak için bedelini ödemişti. Peki, Stephen ne ödeyecekti? Böylesi bir borcu affetmek için kral ne isteyecekti?

"Tahmin ettiğinden daha fazla ortak yönümüz var," dedi Stephen kadehini Isobel'e kaldırırken. "İkimiz de aptal ve hain babaların evlatlarıyız."

Babasının ihaneti ona sıkıntı vermiyor muydu? Peki annesi? Isobel sormak için can atıyordu ki yanında oturan kişinin dirseğini dürtmesi ile irkildi. Döndüğünde gördüğü dünyanın en sıkıcı adamı Sör John Popham'ın yuvarlak ve sempatik suratıydı.

"Dükkân açmak için baharda Caen'e kaç tane İngiliz tüccarın geleceği hakkında bir tahminin var mı?"

Isobel başını iki yana salladığında, Popham ticaret hakkında uzun bir sohbete başladı. Popham'ın tek isteği ara sıra başını

sallaması olduğundan tüm dikkatini Robert ve Stephen arasındaki konuşmaya verebilirdi.

“William baharda İngiltere’ye dönmek istediğini söyledi.” dedi Robert.

“Doğru. Artık Catherine’den daha fazla uzak kalamaz.”

“Kim onu suçlayabilir ki. William şanslı bir adam.”

Bunu *Robert* mı söylüyordu?

“Evet. Şanslı bir adam.”

Bu iki zamparanın iç geçirip, kocasını kıskandığı bu kadın da kimdi? Isobel bir kez daha Popham’a başını sallayıp Robert’a biraz daha yaklaştı.

“William Catherine’den korktuğun için dönmeyi ertelediğini söylüyor.”

Stephen’in kahkahası ortalığı cınlattı. “Catherine’den korkmuyorum, ona hayranım! Ama beni evli olarak görmeye kararlı ve nasıl biri olduğunu bilirsin.”

“Kadın demir gibi bir iradeye sahip ve eninde sonunda seni ikna edecek.”

Tekrar güldüler! Kötüleyen sözlere rağmen seslerinde hayranlık ve sevgiden başka bir şey yoktu.

“Tek umudum William’in onu tekrar hamile bırakması.” Isobel Stephen’in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. “Yeni bir bebek ilgisini başka yöne çevirebilir.”

“Dua et de ikiz olsunlar.”

Isobel’in sonraki sahnede gördüğü, yanında dikilen Carleton’du. Ona bakmak için başını kaldırdığında nefesi kesildi. Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı?

“Popham, leydiyi sıkıntıdan öldürüyorsun. Eğer tüm geceyi şarap varillerinden ve pamuk balyalarından konuşarak geçir-meye kararlıysan ikimiz bir köşeye çekilelim ve insanları bu eziyetten kurtaralım.”

Isobel, Carleton'un açık sözlülüğü ile şaşkına dönmüştü ama Popham gülüyordu.

"Çok haklısın." Popham ayağa kalktı ve Isobel'e, "Stephen olmadan ne yapardım bilemiyorum," dedi.

Popham'ın neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Stephen aniden Isobel'e doğru eğildi. Saçı yanağına değdiğinde Isobel'in kalp atışları hızlandı. Fısıldarken nefesini kulağında hissetti. "Bu iyiliğimi unutma."

Kendine gelmesine fırsat vermeden elini tuttu. Uzun, güçlü parmaklarına baktığında saçlarında dolaştığı günü hatırladı. Göğüslerine nasıl dokunduğunu. Yutkundu ve Carleton'ın yüzüne baktı. Gözleri kararmıştı; aynı şeyleri düşündüğünü saklama gereği bile duymuyordu.

Dudaklarını parmaklarına bastırduğunda Isobel'in vücudunu ateş bastı. Eli elinde oyalanıyordu ama Isobel de elini çekmek için bir hamle yapmıyordu.

Robert arkasına yaslandı ve karşısındaki çifti izlemeye başladı. Genelde maske takmakta oldukça iyi olan Stephen'ın durumu Isobel'den farklı değildi. Stephen'ı daha önce hiç böyle görmemişti.

İkisi de ateşle oynuyordu, kuşkusuz. Kral Stephen'a karşı yakınlık duysa da planlarını tehlikeye atarsa mutlu olmazdı. Öyle bir durumda kızgın bir kraldansa boynuzlanmış bir kocanın öfkesini tercih etmek zorunda kalabilirdi.

Robert işlerin – henüz - çok ileriye gitmediğini farz ediyordu. Yine de ikisi kur yapan ayaklı felakettiler ve ne olup bittiğini tüm dünyaya davul çalarak duyuracak kadar aptaldılar.

Claudette şüphesiz ki görmüştü. Bu olağanüstü kadının gözünden kaçan çok az şey vardı. Ve Claudette'in kurnazlığının

ve inceliğinin onda birine sahip olmayan Marie de Lisieux çifti şahin gibi izliyordu.

Marie'nin hangi grubun casusu olduğunu bir kez daha merak etti. Ancak bu gece Marie'nin ilgi alanı siyasetten ziyade daha temel bir güdüydü. Marie'nin gözlerindeki ateşi Isobel'in teninde hissetmemesi de ayrı bir soru işaretiydi.

Böyle konularda William kraldan daha anlayışlı değildi ve bu konu William'ı içine dâhil edemeyecek kadar hassastı. İhtiyaç duyduğu meltemdi, fırtına değil.

William'ın yardımına ihtiyaç duyabilirdi ama bunun için henüz erkendi.

İkizinci Bölüm

*K*endisini yine Stephen Carleton'u düşünürken bulan Isobel, elindeki nakşını sinirli bir şekilde kucağına bıraktı.

Stephen Carleton. Şaşılacak şey. Kendisini meşgul eden çok az şey vardı.

De Roche neredeydi? Dar penceresinden dışarı bakıp arkasında yirmi adamıyla atının üzerinde kapıdan girerken hayal etti. Gelmediği her gün, duyguları incinme ve iç rahatlığı arasında gidip geliyordu.

Bir vatan hainin kızıydı, bir diğerrinin eşi olmak istemiyordu. Evlendikten sonra de Roche anlaşmalarını bozarsa ne olacaktı? Kocas ve kralı arasında kalsa hangisini seçerdi? İki seçim de onun için tehlikeliydi.

O sırada avluda dolanan yalnız adam dikkatini çekti. Atına binışı tanıdıktı...

"Geoffrey!" Kucağındaki nakşını kenara fırlatıp, kapıya koştu. Telaşesinden neredeyse merdivenlerden düşecekti. Çok kısa bir süre sonra şatonun dışında kardeşine doğru koşuyordu.

"Çok pisim," diye uyardı Geoffrey, Isobel kollarına atlar-ken. Sıkıca sarıldılar. "Mümkün olduğunca çabuk geldim."

"Tanrı'ya şükür, iyisin." Gözleri yanıyordu. "Çok merak ettim seni."

"Ben artık yetişkin bir adamım Issie, beni dert etmemelisin." Isobel'i yere bıraktı ve ellerini tuttu. "Kız kardeşim zaman geçtikçe daha güzel bir kadın oluyor."

“Kocamın ölümünün sağlığıma iyi geldiğini söylersem kızarmısın?”

“Ondan çok çektiğini bilmesem kızardım.”

Bir erkek olarak Geoffrey'nin Isobel'in neler çektiğini anlamasına imkân yoktu ve Isobel de anlamasını istemiyordu.

Koluna girdi ve “Gel,” dedi. “Sana ahırın yerini göstereyim. Sonra da bana göz kulak olan centilmen Sör Robert ile tanışmanı istiyorum.”

Başını Geoffrey'nin omzuna yaslamak için durdu ve gülümsedi. “Burada olduğun için çok mutluyum.”

“Gelmesi epey uzun sürdü!”

Ses arkalarından gelmişti. Isobel birkaç adım ötelerinde duran Stephen Carleton'ı görebilmek için etrafında döndü. Her zamanki güler yüzlü hâlden eser yoktu.

Gözlerini Geoffrey'e dikmişti. “Sizi alıkoyan neydi? Gecikmeniz bu leydiye yapılmış büyük bir hakarettir.”

Carleton'ın kızgın hâlini ilk defa görüyordu. Gözlerinden ateş püskürürken çok farklı görünüyordu. Tehlikeliydi.

Sert bakışlarını Isobel'e dikti. “Bu kadar kolay bağışlayan bir kadın olduğunuzu bilmiyordum.”

“Canınızı sıktıysam üzgünüm,” dedi Geoffrey, Stephen'in dikkatini kendisine çekerek. “Kız kardeşimin burada olduğu haberini alır almaz geldim.”

“Kız kardeşiniz mi?” Carleton'ın yüzünde şaşkınlık ve sevinç bir aradaydı.

“Sizi beş para etmez Fransız nişanlısı sandım,” dedi yaklaşmış Geoffrey'nin sırtına eliyle vururken. “Caen'e hoş geldin! Ben Stephen Carleton, kız kardeşinizin arkadaşıyım.”

“Sen onun...” Isobel'in öfke dolu, karanlık kelimeleri boğazında düğümlenmişti. “Tanımadığım bir adama avlunun ortasında sarılacağımı mı düşündün?”

Carleton göz kırparak, "Gizli saklı köşelerdense hareketli bir bahçede olması daha iyi," dedi. "Neyse ki sarılırken görmedim. Yoksa kardeşin şu an sırtındaki tozları temizliyor olurdu, tabii ayağa kalkabilirse."

Isobel tokat atmak istiyordu. "Seni neden ilgilendiriyor?"

Geoffrey, her zamanki uzlaştırmacı tavrıyla konuştu: "Centilmenlik yapıp seni korumaya çalışıyor." Koluna girdi ve ileriye doğru çekti. "Haydi Issie, uzun bir yolculuktu, saatlerdir bir şey yemedim."

Omzunun ucundan Carleton'a baktığında öpücük attığını gördü. Bu adam insanı çileden çıkarıyordu.

Ne olmuştu da bu kadar çıldırmıştı, Stephen merak ediyordu. Avlunun kapısından girerken Isobel'in bir yabancıнын koluna girdiğini görmüştü. Dudaklarında görmeye alışık olmadığı ıslıl ıslıl bir gülümseme vardı. Adamı dövmek için avluda fırtına gibi eserek yanlarına gelmişti.

Kendisine inanamıyordu!

Hayır. Aslında neden bu hâle geldiğini çok iyi biliyordu. Sersemce, öfke dolu bir kıskançlık. Adamın de Roche olduğunu ve Isobel ile ilk tanıştıkları gün kendisine nasıl baktıysa adama da öyle baktığını sanmıştı. Ve buna tahammül edememişti. Bunun ne anlama geldiği üzerine kafa yormak istemiyordu. Ne olursa olsun Isobel'in kardeşini daha yakından tanımak istiyordu.

Sabah ayazının ürpertisiyle Isobel pelerinine daha sıkı sarıldı. "Kahvaltıdan önce benimle idman yapacağına söz verdiğini unuttun sanmıştım," dedi Geoffrey'nin kolunu sıkıştırarak.

"Ve ablamın gazabını üzerime çekeceğimi mi sandın?"

Samimi bir sessizlik içinde yürüdüler, donmuş toprak ayaklarının altında çıtırdıyordu.

Geoffrey tekrar konuştuğunda, sesi ciddiydi. "Dışarı tek başına mı çıkıyordun Isobel?"

Bunu sadece bir kişi söylemiş olabilirdi. "Stephen Carleton sana bir şey mi söyledi?"

"Evet, Sör Stephen ile tehlikeler ve bir kardeş olarak görevlerimin ne olduğu üzerine konuştuk."

"Bu ne cüret!"

"Söylediklerinde yanlış bir şey yoktu ve oldukça cana yakındı. İyi bir arkadaş. Yeğeni de öyle."

Burnundan soluyan Isobel karşı çıktı. "Stephen Carleton ciddiyetten yoksun bir adamdır."

"Dün beni öldürmek isterken gayet ciddi görünüyordu," dedi gülmemeye çalışarak.

Stephen'ın ne kadar tehlikeli göründüğünü hatırladı. Tehlikeli ve imkânsız derecede yakışıklı. "Yersiz öfke akıllı havada bir adamı daha iyi yapmaz." Sesi çok kendini beğenmiş çıkıyordu ama bir yandan da kendisine hâkim olamıyordu. "Her şey bir yana aldatmaktan utanmayan sarhoşun teki. Dindar bir insan olmana rağmen bu günahları görmezden gelmene şaşırdım doğrusu."

"Her duyduğuna inanmamalısm. Yargılamak ne sana düşer ne de bana. İlk taşı günahsız olanınız atsin."

Savunduğu adamın kız kardeşinin üzerine çıkıp onu öptüğünü söyleyerek Geoffrey'nin nezaketini sınamamayı tercih etti. Bu sırrı paylaşmamak en iyisiydi.

"Neden gülümsüyorsun, Issie?"

"Yok bir şey." Tanrı yardımcısı olsun, o öpücüklerden hiç pişman olmamıştı. "Artık Stephen Carleton'dan bahsetmeyeceğim."

"Ama o..."

Elini tuttu. "Lütfen Geoffrey. konuşmayalım."

Kilere vardıklarında, Isobel eğilerek alçak girişten geçti ve pelerinini çıkardı. Bırakacak bir yer aramak için döndüğünde sıçradı ve çığlık attı. Stephen Carleton karşısında bir çuvalın üzerine tünemiş oturuyordu.

“İyi günler, Leydi Hume,” diyerek selamladı, kadınların onu görünce çığlık atmasına alışık gibiydi. “Yeğenim Jamie Rayburn’ü hatırlıyor musunuz?”

Genç adamı yeni fark eden Isobel başıyla zoraki bir şekilde selam verdi.

“Sör Stephen’in bugün bizimle idman yapacağını söylemek üzereydim,” diye ekledi sert bakışlarını görmezden gelen Geoffrey. “Kendisinin ne kadar yetenekli olduğunu bilmeyen yok, çok şanslıyız.”

“Lütfen bana Stephen de,” dedi Carleton, yere atlarken. “Ablan öyle diyor.”

Isobel tartışmak üzereydi ama vazgeçti, bu Stephen’m suçlarının en hafifiydi.

Geoffrey, Jamie ile muhabbet etmek için gittiğinde, Carleton yanına geldi. “Surat asmayı bırak. Burada hem kardeşin hem Jamie ile güvendesin. Söz veriyorum, hoşuna gidecek.”

Isobel ilk başta gergin ve dikkati dağınıktı ama sonrasında oyuna adapte oldu. Sık sık eşlerini değiştirdiler böylece hepsi ile oynama şansı oldu. Stephen şimdiye kadar gördüğü en iyi silahşor ve öğretmendi.

“Açlıktan ölüyorum! Kahvaltı vakti!”

Isobel zamanın bu kadar hızlı geçmesine şaşırılmıştı.

Jamie kılıcını kınına soktu, köşede duran pelerinini aldı.

“Yarın kaldığımız yerden devam edelim mi?”

Geoffrey yan gözle Isobel’e bakıp bekledi.

Isobel gülümsedi ve başını salladı. Geoffrey ve Jamie yanlarında olduğu müddetçe ne sorun olabilirdi ki?

Dokuzuncu Bölüm

Kasım 1417

Robert pelerinini giymesine yardım ederken Isobel, Fatih William tarafından şehrin batısında yaptırılan büyük kilise L'Abbaye-aux-Hommes'un keşişleri günün son duasına çağıran çanlarının sesini duydu. Geoffrey de bu gece orada keşişlerle birlikte dua ediyordu. Sabah ibadeti ve ilahiler okumak için gece ve şafak sökerken kalkacaklar sonra şatoya döneceklerdi.

“Şehirdeki toplantılarınızdan birine beraber gitmeye beni nasıl ikna edebildiniz? Hiç hoşlanmayacağıma adım gibi eminim.”

“Kim bilir? Zengin hovardalarla bir gece sürprizlerle dolu olabilir,” dedi Robert, kapıyı açarken. “Yürümeye ne dersin? Hava çok güzel.”

Eski Şehir'deki uzun yürüyüş çok hoşuna gitti ama Yeni Şehir'e giden köprüyü geçerlerken ayakları soğuktan donmak üzereydi. Neredeyse şehrin uzak duvarına yaklaşmışlardı ki büyük bir evin kapısında durdular.

Robert, Isobel'e bakmadan sordu: “Ev sahiplerimizin Lord ve Leydi de Lisieux olduğunu söylemiş miydim?”

“Marie de Lisieux! Söyleseydin gelmeyeceğimi çok iyi biliyorsun.”

“Haydi, eğlenceli olacak, söz veriyorum,” dedi Robert göz kırparak.

Isobel gereğinden fazla mobilyalar ve pahalı ama çirkin goblenlerle zevksiz bir biçimde döşenmiş eve keyifle baktı.

“Berbat, değil mi?” diye fısıldadı Robert, “sen bir de lordu gör.”

Isobel kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

“Sen kötü bir adamsın, Robert.”

Yemek de tıpkı eşyalar gibiydi; gösterişli ama tatsız. Ekmek yeterince taze değildi, meyveler yeşildi, ağır et suyuyla soslanmış et az pişmişti. Isobel sofraya oturduğunda ne kadar açsa kalktığında da o kadar açtı.

Yemekten sonra konuklar küçük gruplar hâlinde evin odalarına dağıldılar. Robert büyük salonun en arkasındaki koltukta Isobel ile oturup odadaki insanlar hakkında münasebetsiz detaylar anlatmaya başladı.

“Sesini alçalt Robert!”

Odaya giren geç kalmış konuğu gördüğünde kahkahası boğazında kaldı.

“Stephen’in da geleceğini söylememiştin.”

Robert kaşlarını kaldırdı. “Uyarmam mı gerekiyordu?”

“Hayır, tabii ki.”

Yine de bu gece Marie de Lisieux’un kendisini Stephen’in üzerine atmasını seyretmek istediği en son şeydi. Kadının elleri şimdiden üzerindeydi.

“Gergin görünüyorsun, tatlım,” dedi Robert.

“Yanıliyorsun.”

Zaman geçtikçe Stephen'ın arkadaşlığına ve aralarındaki çekimi görmezden gelmeye alışmıştı. Tabii ki onunla yalnız kalmayı bir kez daha göze alacak kadar aptal değildi.

Her sabah, yağın yağmur kadar düzenli bir şekilde, Geoffrey ve Jamie ile kılıç idmanı için buluşuyorlardı. Stephen çok sık gelmiyordu; âlem yapılan bir gecenin sabahında erken kalkmak zor olmalıydı. Temkinli olmasına rağmen her geçen gün ona biraz daha ısındığını hissediyordu. Sabırlı bir öğretmendi ve iki kişiye yetecek kadar akli ve cazibesi vardı.

Nasıl oluyordu da onun gibi yetenekli bir adam vaktini asillerin en yozlaşmış üyeleri ile heba ediyordu? Büyük bir kayıptı! Ve şakalarına kıkırdayıp anlamlı bakışlar atan bir kadın her zaman elinin altındaydı.

Robert kolunu kaldırdı ve seslendi, "Stephen, buradayız!"

Stephen, Marie de Lisieux'u baştan çıkarıcı bir gülümseme ile oyalayıp omzundaki elinden kurtuldu.

Isobel canlanmak için derin bir nefes aldı. Karşılarındaki sandalyede oturmaktansa Robert ile aralarına oturmayı tercih etmesi Isobel'i sinir etmek için miydi yoksa Marie ile dalga geçmek için miydi Isobel emin değildi. Kendisinin eğleneceği kesindi.

"Gelmene sevindim. Bir müddet buradan ayrılmam lazım ve Isobel'i tek başına bırakmak istemiyorum. Bu insanların nasıl olabileceğini iyi bilirsin."

"Onu da getirmene şaşırdım." Stephen'ın ses tonu sertti.

"Burada değilmişim gibi konuşmayı bırak. Bir baktıcdan diğerine uzatılacak çocuk değilim ben."

O kadar sinirlenmişti ki Stephen'ın kalçasına değen kalçasının sıcaklığını unutmuştu. "Nereye gidiyorsun?" diye Robert'a sordu.

Deniz yeşili gözlerinden birini kırttı. “Söylememeyi tercih ederim.”

Bir randevu. Bunun için biraz yaşlı değil miydi? Ama tabii ki onun gibi ve Stephen gibi adamlar asla durmazlardı.

İki adam bir müddet ayakta kısık sesle konuştu. Onlar konuşurken Isobel, güzel Claudette’in salonun girişinden geçtiğini ve Robert’in gözünün takıldığını fark etti.

Robert yanlarından ayrıldıktan sonra Stephen Isobel’in karşısındaki sandalyeye oturup kollarını göğsünde bağladı.

Isobel sohbet açmak için, “Sör John Popham şehrin idaresinde yardımına ne kadar değer verdiğinden bahsetti,” dedi. Popham’ın coşkun övgülerine şaşırmıştı. Görünen o ki Stephen kadınları cezbetmekten ve içki içmekten daha fazlasını yapıyordu.

Stephen omuzlarını silkti ve odada göz gezdirdi. Belli ki Popham ile yaptığı iş hakkında konuşmak niyetinde değildi. Yine de bu kadar kaba olmasına gerek yoktu. Bu gece nesi vardı? Kalması Isobel’in suçu değildi. İncinmişti. Arkadaş olduklarını sanmıştı.

Mücevherlere bürünmüş kırmızı ipek elbisesiyle güzel ve yaşlıca bir kadın Stephen’in yanında belirdi. Kadın eğilip kulağına fısıldadığında Stephen elini sıktı ve başını salladı.

Ayağa kalktığında Isobel’e, “Bir yere kıpırdama,” dedi. “Çok kalmayacağım ama konuşmam gereken biri var.”

Konuşmak mı? Hah! Stephen’la kadının salondan çıkışlarını seyretti. Bu adamlar kim oluyordu da kendileri her türden kadınla ortalıkta fink atarken, ona yerinden kıpırdamamasını söylüyorlardı?

Bir başına otururken kendisini tuhaf hissetti. Bunun gibi toplantılara alışık değildi. Hume Şatosu’na gelen konuklar bir

elin parmağını geçmezdi ve kocası da onu nadiren başka bir yere götürürdü. Bu sırada Mösyö de Lisieux'un aceleyle yanına gelmesi Isobel'i oldukça memnun etmişti.

"Böyle güzel bir leydiyi yalnız bırakmak! Gerçekten, arkadaşlarınız sizi hiç hak etmiyor," dedi ellerini açarak.

Çatlamış damarları ve kızarmış yüzü aşırı alkol tüketen bir vücudun belirtileriydi. Lanet Marie ile evli bu zavallı adamı kim suçlayabilir ki?

"Madem yoklar size evi gezdirebilirim?"

"Çok nazıksınız."

De Lisieux'un uzattığı koluna girdi ve döndüğünde onu yerinde bulamayacak olan Stephen'ı düşünerek gülümsedi.

De Lisieux Isobel'e şarap doldurmak için servis masasının önünde durdu. Kadehi o kadar doldurmuştu ki dökmemek için büyük yudumlar almak zorunda kaldı. Kalabalık odalardan geçerlerken, de Lisieux evin farklı noktalarını anlatıyordu. Isobel beğendiğini gösteren kibar sesler çıkarıyordu.

Stephen hiç de acele ediyor gibi görünmüyordu.

Şatoyu ziyaretlerinden aşına olduğu konuklar vardı. Tabii ki de Lisieux herkesi tanıyordu.

Diğer konuklarla muhabbet etmek için durduklarından ilerlemeleri uzun sürdü ve devam ederlerken Isobel, de Lisieux'un yanına aldığı şarap şişesinden, bardağı boşaldıkça doldurmasına izin verdi.

Evin ön tarafına geldiklerinde ne Stephen ne de Robert ortalıktaydı, Isobel çok sinirliydi. Neredeydiler? Evi terk etmeye hazırdı. Çirkin bir aile tablosuna daha beğeni dolu nidalar çıkarmak zorunda kalırsa çılgılık atabilirdi.

"Kış odası için yaptırdığım vitray pencereyi görmeniz lazım," dedi de Lisieux merdivene doğru giderlerken. "Muhteşem bir sanatçının eseri."

Başka bir portre görmektense pencereyi tercih ederdi. De Lisieux kadehini bir kez daha doldurmuş olmalıydı, merdivenlerde damlatmamak için yarısını içmek zorunda kalmıştı. Şarapları yemeklerinden daha iyiydi neyse ki. Açlığını biraz olsun gidermişti.

Merdivenlerin tepesinden aşağıdaki insanlara bakmak için döndü. Stephen'ı ya da kırmızı ipekli kadını göremedi.

“Burası,” dedi de Lisieux Isobel'i çekerken.

Odanın içinde altın püsküllü şarap renkli yastıklar rastgele yere saçılmıştı. Ne kadar tuhaftı. Burası çok mu sıcaktı? Eliyle kendisini yelledi. Hizmetçiler mangalı çok yakmış olmalıydı.

“Kibrimi hoş görün ama sizce de güzel değil mi?” De Lisieux Isobel'i yastıkların etrafından dolaştırıp pencereye doğru götürdü.

“Hoş, çok hoş,” diye mırıldandı, aslında boyutu dışında camın özel bir yanı yoktu.

Stephen burada onu bulamazdı. Tabii *arıyorsa*. Domuz. Gözlerini kıstı, kırmızı ipekli kadınla neler yapıyordu acaba? Şarabının geri kalanını da içti ve dönmeden daha fazlası için kadehini kaldırdı.

De Lisieux ne diyordu? Duvar kumaşları ile ilgili bir şey mi? Saçmalıklarını dinlemeyi bir müddet önce bırakmıştı.

“Diğer odadaki çok orijinal. Görmelisiniz,” deyip diğer kapıya doğru çekti.

Başı dönmeye başlamıştı. “Oturmak istiyorum Mösyö de Lisieux.” İsmi ağzından Mös-yö Dös-yö gibi çıktığı için utanmıştı ama adam fark etmiş gibi görünmüyordu.

Yüce Tanrım, yoksa sarhoş muydu? Hume'un içki içmesinden o kadar iğrenirdi ki asla çok içmezdi. Nasıl...

“Tabii ki.” De Lisieux'ün sesi sabırsızdı.

Tabii ki ne? Ondan ne istediğini unutmuştu. “Ama önce bu güzel duvar halısının tasarımına bir bakın.”

Loş mum ışığında şekli anlamak zordu ama Isobel görev duygusuyla burnunu dayayıp duvar boyunca gözlerini kısıp bakarak ilerledi.

Ekşimiş bir surat, at üzengisi, kadının göğsü... Aniden tamamının ne olduğunu gördü ve anladı. Konuşamayacak kadar şaşkın, kadınlarla sevişen yarı insan yarı keçi Tanrıların müstehcen mitolojik bir tablosuna baktığını fark etti. Ağzı açık kalmıştı. Güçsüz hissederek omzunun üzerinden baktı. Korktuğu gibi, bulunduğu oda bir yatak odasıydı.

Arkalarından kapıyı kapattığını duymamıştı. Ama kapalıydı. Nasıl olmuştu da kendisini böyle bir şeyin içine sürüklemişti?

“Beni buraya getirmemeliydiniz,” dedi ve kapıya yöneldi. De Lisieux Isobel’i kolundan tutup geriye itti. Isobel içinde yükselen paniğe hâkim olmaya çalıştı. Sonuçta, insanlarla dolu bu evde bir şey yapmaya cesaret edemezdi. Hem Stephen da buradaydı. Burada bir yerlerde.

“Bırakın beni,” diye elinden geldiğince sakın konuştu. “Sör Stephen beni bekliyor.”

“İnan bana canım, Carleton şu an meşgul.”

Ne olduğunun farkına bile varmadan de Lisieux üzerindeydi. Islak dudaklar boynunda, kaba elleri elbisesini çekiştiriyordu. Ağzını kapatan ele karşı çılgılık attı. Elbisesinin altındaki üçgen atkıda saklı bıçağına ulaşmaya çalışırken gözünün önüne bıçağının odasındaki sandığın üzerinde olduğu geldi. Kahretsin!

De Lisieux, Isobel’i yatağa sürüklemeye çalışırken Isobel tekme atıp tırmalıyordu. En sonunda dişlerini eline geçirme-

yi başarmıştı. Acıdan inlemesinin tadını çıkarmak için çok az vakti vardı ama o an yüzünde patlayan tokat o kadar güçlüydü ki kulakları çınladı, yıldızlar başının etrafında dönüyordu.

Dizleri daha fazla dayanamadı ve Isobel yere düştü. Kurlmak için çıldırmış bir hâlde, yerde emeklemeye çalışıyordu. O sırada duyduğu ritmik seslerle geriye baktı.

Stephen buradaydı! Yatağın köşesine de Lisieux'u yatırmış var gücüyle yumrukluyordu. De Lisieux'un kafası her yumrukta bez bebeğin kafası gibi dalgalanıyordu.

"Stephen, dur!" diye çılgılık attı. "Dur!"

Stephen rüyadan uyanmış gibi başını iki yana salladı. Geriye adım atıp de Lisieux'u yere bıraktı.

Isobel dizlerinin üzerine çöktü, ellerini ağzına bastırdı. Duyduğu tiz iniltilerin kendisinden geldiğini anlaması zaman aldı.

Stephen önünde çöküp omuzlarından tuttu. "Sana zarar verdi mi?"

Konuşamayan Isobel başını iki yana sallamakla yetindi.

Stephen Isobel'i sıkıca kendisine doğru çekti. "Emin misin?"

Isobel sımsıkı gözlerini kapattı ve başını salladı.

Aniden, Stephen Isobel'i itip kızgın gözlerini üzerine dikti.

"Yüce İsa aşkına," dedi, sesi titriyordu. "Burada ne arıyordun?"

"Neden bana bağırıyorsun?" Gözyaşları kirpiklerinin ucundaydı. "Saygısızlık etmene gerek yok." Kızgın bir şekilde yeniden denedi. "Saygısızlık. Saygısızlık."

Stephen gözlerini kocaman açmıştı. "Sen sarhoş musun?"

"Ne hakla beni eleştirirsin?" Öfkesinin vurgulamak için "beni" derken göğsüne vurdu. "Çok içtiğim için hem de! Benim

suçum yok. Ne zaman başımı çevirsem de Lisieux kadehimi doldurdu ve..."

"Gel," dedi Stephen Isobel'i ayağa kaldırırken. "Bu çirkin adamın odasında olmaya daha fazla katlanamayacağım."

Odadan çıkarken Isobel, de Lisieux'un yerde boylu boyunca yatan bedenine baktı. "Yoksa...?"

"Ölmedi." Stephen'in ses tonu sertti.

Diğer odaya geçtiklerinde Stephen, Isobel'i pencerenin yanındaki koltuğa oturttu, kapıyı arkasından sürgüledikten sonra yanına oturup elini tuttu.

"Sana kızdığım için üzgünüm ama beni çok korkuttun." Karşıya bakıyordu, çenesi gergin, dişlerini sıkıyordu. Sakin olmak için uğraşmasına rağmen tekrar konuşmaya başladığında sesi yükselmişti. "Sarhoş olup de Lisieux ile yatak odasına gelirken aklından neler geçiyordu?"

"Bana evi gezdiriyordu."

"Yüce Tanrım, Isobel, on beş yaşında değilsin! Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

"Bu haksızlık." Burnunu çekip eldivenine sildi.

Stephen'in omuzları düştü. "Haklısın. Seni hiç bırakmam gerekiyordu. Katılmam gereken işle ilgili bir randevum vardı ama bu bahane değil."

"Senin suçun değil." Ki öyle olsaydı bile, kahverengi gözleriyle masum masum bakan Stephen'i affetmemek yavru köpeği tekmelemek gibi bir şey olurdu.

Kollarıyla Isobel'i sardı, çenesini hafifçe başına yasladı. Yüzü Stephen'in göğsünde, kolları etrafında, kendisini hiç olmadığı kadar güvende ve korunmuş hissediyordu.

"Robert bizi bırakıp gittikten sonra neden canın sıkıldı?"

“Çünkü biz yalnız kalmamalıyız.” Derin bir nefes alıp verdi, yanağının altındaki göğsü yükselip alçaldı. “Görüyorsun, baştan çıkarılmaya karşı koyamıyorum.”

Isobel, Stephen’ın yüzünü görmek için geri yaslandı. Ne kadar güzel bir yüzü vardı; geniş, anlamlı bir ağız, keskin hatlı bir yüz. Elini yanağına koydu, kirli sakalını avucunun içinde hissetmek istiyordu.

Uzun bir müddet sıkıntılı gözlerle Isobel’e bakan Stephen, “Ah o tatlı baştan çıkarmalar,” diye fısıldadı ve dudaklarına eğildi. Bu defa önceki gibi vahşi bir tutkuyla değil de içini ılık bir bal gibi yavaşça eriterek öpüştiler. Tekrar yanağım göğsüne yasladığında kalbinin hızla çarptığını hissetti.

“Şatoya dönmeliyiz.”

“Henüz değil.” Stephen’ın vücudunun sıcaklığını hissedebilmek için Isobel sıkıca kendine doğru bastırdı. “Henüz değil.”

Isobel’in beline dolanmış kollarını açıp alnından öptü. “Böyle bir şok yaşamışken ve gereğinden fazla içmişken bu senden faydalanmak olur.”

Isobel bir kez daha öpüşmeyi umarak başını geriye doğru attı. “Ama artık sarhoş değilim.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi gülümseyerek. “Kasabada bir gece geçiren asker kadar sarhoşsun. Haydi gel, tüm onurumu kaybetmeden önce seni şatoya götürmeliyim.”

Stephen Isobel’i atına oturttu, arkasına geçti. Ah, kör kütük sarhoştı. Sabah kendisini berbat hissedecek diye düşündü. Arkasını yasladığında o kadar yumuşak ve güçsüzdü ki Stephen, Aziz Peter’a kendisine kuvvet vermesi için dua etmek zorunda kaldı.

“Peki ya Robert?” diye sordu gözlerini açmadan.

“Cehenneme kadar yolu var.”

Gördüğü an boğazına yapışacaktı. Madem kralla gizli bir görüşmesi vardı ne halt etmeye Isobel’i yanında getirmişti? Hem de buraya! Bunun tek açıklaması vardı o da Robert’m Stephen ve Isobel’i baş başa bırakmayı planlamış olduğuydu.

İşte, bu merak uyandırıcıydı.

Tabii ki Robert de Lisieux’un, o koca kıçlının, kendi çatısı altında Isobel’e saldıracağını düşünmemişti. Ama Stephen’in gece yarısı tek başına Isobel’i şatoya geri götüreceğini çok iyi biliyordu.

Robert’ın gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Adamın kafasının arkasında gözleri vardı. Stephen’in tüm inkârlarına rağmen, Robert onları gördüğü o sabah aralarında bir şey olduğunu çok iyi biliyordu... Kilerin zemininde yuvarlandıkları sabah.

Robert şeytana uymasını mı istiyordu? Stephen nedenini hiç anlayamıyordu.

Arzularıyla baş edebilmek için erdemli olmaya çalışmıştı. Isobel zil zurna sarhoşken başka ne yapabiliirdi ki? Yine de saçlarının kokusu burnunda, tüm vücudunu atın her adımında hissederken işi hiç kolay değildi. Taş kadar sertleşmişti ve dikkatini dağıtacak bir şeye muhtaçtı.

“Ben küçükken, babamla birlikte böyle ata binerdik.” Isobel’in sesi hüznü ve dalgındı. “Her yere birlikte giderdik.”

Stephen vicdanını kontrol etti. Isobel’in sarhoşluğundan yararlanıp sırlarını öğrenmek kendisini pek rahatsız etmiyordu.

Kaldığı yerden devam etti. “Seni hayal kırıklığına uğratan baban mıydı? Hikâyeni anlat bana Isobel, dinlemek istiyorum.”

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki sızdığını düşündü. En sonunda tekrar konuştuğunda Stephen’in varlığını tamamen unutmuş gibiydi.

“Babam ailemizi kurtaracağını söyledi...”

Kesik kesik konuşuyordu, düşüncelerinin yalnızca bir kısmını seslendiriyor gibiydi.

Hikâyesini anlattıkça Stephen gün gibi aşikâr, gözünde canlandırabiliyordu; kadınlığın eşiğinde bir kız, elinde tahta kılıç, gözlerinde gülümseme ile uzun çayırın ortasında duruyor. Kendi yolunda gitmeye alışmış, dediğim dedik bir kız.

Böyle bir kızı arzuladığı için yaşlı Hume’un aletini keşip domuzlara vermek lazım. Büyük babasından bile yaşlı olmalı.

Sesi sessizliğe gömülen Isobel’i Stephen sorularıyla canlandırdı. “Evliliğe razı olmak için babanın geçerli sebepleri olmalı.”

“Topraklarımızı geri almamız için Hume ona para verdi.”

Yani Isobel ailesinin kurbanıydı. Bekâreti yaşlı bir adamın şehvetini tatmin etmek için, mutluluğu toprak için satılmıştı.

Isobel’in başı yumuşakça Stephen’in göğsüne düştü. Bu gecelik hikâyesi bu kadardı, Stephen atını şatonun kapısına doğru hızla sürdü. Kucağında merdivenlerden Isobel’in odasında çıkarlarken Isobel uyumaya devam etti.

Bu işe yaramaz hizmetçi kahrolası kapıyı açmayacak mıydı? Üçüncü vuruştan sonra kapıyı açıp içeri aldığı anda Isobel’in hâlini görüp kıkırdadı.

“Kimseye tek kelime etme,” dedi Isobel’i yatağına taşıırken. Hizmetçilere kaba davranmaktan hoşlanmazdı ama kadının ağzını sıkı tutacağına emin olması gerekiyordu. “Aksi olursa, yemin ediyorum o pek düşkün olduğun okçuyu Gloucester’in ordusuna yollatırım.”

Isobel’e baktı ve bir zamanlar babası tarafından kalbi kırılan kız için içinde büyüyen bir şefkat hissetti.

Parmak uçlarıyla yanağına dokunurken Isobel uykusunda gülümsedi. Yanında uzanmayı ne kadar çok isterdi! Kollarına alıp yüzü saçlarının arasında uykuya dalmayı, uyandığında bu gülümsemeyi görmeyi ve sonra sevişmeyi ve tüm gün yataktan çıkmamayı.

Gitmesini söylese hizmetçi giderdi. İç geçirdi. Isobel onun değildi. Ve olamazdı.

Onuncu Bölüm

Aralık 1417

Geoffrey idmana katılamayacağını söyledi, yani yalnızca Jamie ve Isobel olacaktı. Stephen o geceden beri gelmiyordu. Isobel'in başını iki yana sallayıp kafasından silmek istediği o geceden beri.

Kilere varınca hizmetçisini geri yolladı. Jamie ile yalnız kalmak çok uygun olmasa da Isobel'in gözünde o hâlâ bir çocuktu.

Alçak girişten geçer geçmez hatasını anladı. Stephen elinde kılıcı odanın ortasında duruyordu. Kendi kendine çalışmak için erken gelmiş olmalıydı. Nefesi soğuk havayla buluştukça ağzından dumanlar çıkıyordu. Beyaz gömleği tenine yapışmıştı.

Isobel kapıda kalakaldı, ayakları toprağa kök salmış gibiydi.

"Kardeşin gelmiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Peki ya Jamie?"

"O da gelemeyecek. Isobel kelleni uçurmaya gelen Yeşil Şövalyeymişim gibi bakma bana. Kardeşinin burada olmayacağını bilmiyordum. Benden sana zarar gelmeyeceğini şimdiye kadar anlamış olman lazım."

Isobel emin değildi. Stephen kılıcını rastgele sallayıp, her noktasını bakışlarıyla delerken tehlikeli gözüküyordu.

“Gel, başlayalım,” dedi ve Isobel’in kılıcını gizledikleri yerden çıkarmaya gitti. Elinden almaya tereddüt ettiğinde, Stephen, “Diğerleri burada olmayınca ellerini üzerimden alamamaktan mı korkuyorsun?” diye sordu.

Stephen o gece Lisieuxlarda olanlarla ilgili bir kelime dahi etmemişti. Sarhoşluğundan, saflığından ya da kendisini öpmesi için Stephen’a yalvarışından. Hiçbir şeyden bahsetmemişti. İmalı bir yorum bile yapmamıştı.

Dalga geçmek için yalnız kalmalarını beklemesine müteşekkirdi. Ama bu Isobel’in bu durumdan hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

“Kucağına atlayan yeterince çok kadın var Stephen Carleton.” Stephen’ın elinden kendi kılıcını aldı, havada savurdu ve kalbine tuttu. “Ellerim değil kılıcım seni korkutsun.”

Isobel bir kez daha Stephen’ın zarafetine ve güzelliğine hayran kaldı. Üzerine doğru çekerken, hamle yapmasına izin verip kontrolü elinden bırakmazken hareketleri zorlanmadan akıyordu.

“Demek “yeterince çok kadın” var, ha? Kaç taneymiş?”

“Ne?”

“Kucağıma atlayan ‘yeterince kadın’ olduğunu söyledin. Sanırım sayıyordun,” dedi tamamen sahte bir masumiyetle.

Stephen soluksuz kalmış gibi durmuyordu, bu da Isobel’in ona biraz daha sinir olmasına sebep oldu.

“İnsan yıldızları saymaya da çalışabilir,” dedi bir hamle daha yaparken. “Kendimi daha yararlı işlere adamayı tercih ederim. Belki sen de aynısını yapmayı denemelisin.”

Stephen Isobel'in hamlesini engellemek için adım attı. Uzun bir süre çok yakın mücadele ettiler, kılıçlarının arasındaki gerilim dokunulabilecek kadar gerçektir.

"Beni hangi yararlı işe dâhil edersin Isobel?" diye sordu ve kaşlarını sağa sola oynattı. Isobel kahkaha attı ve geriye gitti. "İmkânsızsın!"

"Daha çok gülmelisin." Terlemiş alnını eldivenine sildi. "Haydi, biraz mola verelim."

Sırtlarını duvara dizilmiş tahıl çuvallarına yaslayabilecekleri yere ceketini serdi.

"Şimdi," dedi bacaklarını uzatıp gererken, "bana hikâyeni ayıkken mi anlatmayı tercih edersin yoksa seni iyi bir şarapla mı kandırmalıyım?"

Isobel gözlerini kapattı. "Keşke sana anlatmasaydım."

Yerden bir saman çöpü alıp elinde döndürerek oynamaya başladı. "Peki ya annen? Evliliğine karşı çıkmadı mı?"

"Annem benimle ilgili bir mesele hakkında konuşmak için ibadetini yarıda kesmeye tenezzül etmezdi." Sesindeki öfkeyi duyarak dudaklarını ısırды.

Stephen koluna dokundu. "Konuşmak iyi gelebilir."

Gerçekten gelebilir mi? Her şeyi anlatabileceği biri hiç olmamıştı. Geoffrey'e bile anlatamadığı çok şey vardı. Şimdi neden Stephen'a anlatabileceğini düşünüyordu? Sebebini bilmiyordu ama anlatacaktı.

"Bunu onun için yaptı," diye fısıldadı.

Isobel annesinin eskiden nasıl güldüğünü hatırlamaya çalışırken havada süzölen toz taneciklerini seyretti.

"Topraklarımızı kaybettikten sonra annem bu hayattan kurtulmak istedi. Kendisini ibadete verdi. Sabahtan akşama, bizim varlığımızı unutana kadar."

Bir müddet sonra Stephen, "Baban topraklarını ve konumunu geri alırsa annenin eski hâline döneceğini mi düşündü?" diye sordu.

"İşe yaramayacağını biliyordum ama beni dinlemedi." Babasına topraklarını kat be kat arttırsa da annesinin değişmeyeceğini öfkeyle haykırmıştı.

"Annen evlilik hakkında sana hiçbir şey söylemedi mi?"

Anılar her zaman yüzeyin hemen altında saklıydı. Bölük pörçük bir şekilde ummadığı zamanlarda geri geliyor, ansızın yakalıyorlardı. İlk defa hepsini hatırlamaya çalıştı.

Çayırdaki koşarken kalbinin atışını nasıl kulaklarında hissettiğini hatırladı.

"Şatonun kilisesinde dizlerinin üzerine çökmüş bir hâlde buldum." Nefes nefese kalmış bir hâlde annesinin kendisini fark etmesini bekledi. Daha fazla dayanamayınca konuştu, sesi titriyordu:

"Bunu bana yapmasına izin verecek misin?"

Annesinin dudakları sessiz duasına devam ederken Isobel omuzlarından tutup sarsmamak için yumruklarını sıkıyordu.

En sonunda başını kaldırdı ve Isobel'e baktı. İfade­sizlik dışında yüzü düz örtü altında bile çok güzeldi.

Sakin bir ses tonuyla, "Babandan evliliği bir dahaki doğum gününe kadar ertelemesini istedim." dedi.

"İstedığın her şeyi, hem de *her şeyi* yapar," dedi, tırnaklarını avuç içlerine batırıyordu, "ve benim için sadece üç ay istiyorsun!"

"Baban Lord Hume'un sana oldukça çok şey bırakacağını söylüyor. Bu bir kadının bu dünyada en çok istediği şeydir."

"Beni bundan kurtarabilirsin, anne!" Isobel'in sesi kilisenin taş duvarlarında yankılandı.

Annesinin elleri kucagında, hareketsizdi. “Bana yardım edemez misin?” Isobel yalvarıyordu.

Annesi başını çevirdi, bakışları odağını kaybetmişti. “Günahlarımın bedelini ödediğin için üzgünüm.” Dindar annesi ne günah işlediğini düşünüyordu acaba?

“Isobel.” Stephen’ın sesi anılarını delip geçti. “Al,” dedi, elindeki mendili uzatıp.

Gözyaşlarının yanaklarını ıslattığını o an fark etmişti.

“Seni zorlamamalıydım.” Stephen elini Isobel’in sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Bir çocuğu yatıştırır gibiydi.

Ama Isobel bitirmeye kararlıydı. “Annemin bana söylediği son sözlerini öğrenmek ister misin?”

“Eğer anlatmak istiyorsan.”

“‘Biz kadınlar acı çekmek için doğduk’ dedi ve dua etmeye devam etti.”

Isobel ağlamamak için kendini zor tuttuğunu ve annesine arkasını döndüğünü hatırladı. Avluda yürürken nefesi hıçkırıklara karışıyordu, bacakları gergindi. Attığı her adımda, bağrına taş basmaya karar verdi.

“Başka şansım yoktu, şüphesiz. Ama kendime bunu o an-nem olacak işe yaramaz, acınası kadın için değil kardeşim için yapacağımı söyledim.”

Stephen Isobel’i kollarına aldı. Bir süre sonra, “Evlilik çok zor muydu?” diye sordu. Isobel başını göğsünde aşağı yukarı salladı. Şimdi kollarını daha da sıkı sarıyordu; bu ikisine de iyi geliyordu.

“Babanı affetmedin.”

“Onu görmeyi bile reddettim.” Kocasını en azından bu ricasını kabul etmişti. Evliliği sırasında babasını gördüğü tek an annesinin cenazesiydi.

Stephen'ın kendisini bu şekilde teselli etmesine izin vermemeliydi. Ama paylaştığı özel hikâyesinden sonra samimiyetine karşı çıkmak komik olacaktı. Kokusu bile - at, deri ve Stephen - Isobel'i rahatlatıyordu.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Peki ya de Roche korkunç biriye?" diye ağzından kaçırdı. "Ne beni ne de bu evliliği istiyor, öyle olmasa çoktan gelirdi."

Kendine acımayı bu kadar zaman uzağında tuttuktan sonra neden şimdi yaklaşmasına izin veriyordu?

"Aptal adam, onu bekleyen ödülü bilmiyor," dedi Stephen yumuşak bir sesle. "Seninle tanışır tanışmaz heba ettiği her an için pişman olacak."

Isobel iç geçirdi ve tekrar başını göğsüne yasladı. "Babam peri masallarına inanmamamı söylemişti."

Yüzünden bir tutam saç aldı ve alnını öptü. "Özel bir şey umut etmenin kötü bir yanı yok."

Soluğunun sıcaklığını yüzünde hissetti.

Zincirlerinden kurtulan bir duygu, içinde girdap olmuş dönüyordu. Nefes alıp verişindeki değişikliği duydu ve aralarındaki gerilimin büyüdüğünü hissetti. Sabırsız bir şekilde bekledi.

Bir kez daha öpmesini umarak başını omzuna sürttü. Öptüğünde ise iç geçirip yüzünü kaldırdı. Stephen'ın gözleri gözlerine kilitlenmişti ama öpmek için hamle yapmıyordu. Isobel ellerini Stephen'ın göğsünde kaydırdı ve ensesinde birleştirdi.

Başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil, Isobel."

En güzel günlerini öpmesinden, her dokunuşundan nefret ettiği bir adamla evli kalarak geçirmesi de adil değildi. "Bu sadece bir öpücük Stephen."

"Bizim aramızda sadece bir öpücüğün mümkün olacağını düşünmüyorum."

Çocukluğu hızlı bir sonla bitene kadar yapmak zorunda olduğu ve yapması gereken neyse yapmıştı ve artık canına tak demişti.

Stephen'ı kendisine çekti ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Öpücük ateşli ve tutku doluydu; dilleri hareket ediyor, elleri arayış içinde, vücutları birbirine sürtünüyordu. Eli göğsünü kavradığında başını arkaya bıraktı ve gözlerini kapattı. Boyununda aşağı yukarı hareket ederken dudaklarının yumuşaklığını, nefesinin tenindeki sıcaklığını hissetti.

“Neden seni bu kadar çok istiyorum?” diye kulağına fısıldadı. “Sahip olamayacağımı bildiğim için mi?”

Oysa sahip olabilirdi.

Isobel'in onu durdurmak gibi bir niyeti yoktu. Hayır, durdurmayacaktı. Dilini alt dudağında gezdirip ellerini gömleğinin altında gezdirdiğinde Stephen bunun bir davet olduğunu anladı. Isobel'i yere yatırdı. Ellerinin saçında dolaşması, öpücüklerinin telaşı hoşuna gidiyordu.

Sıkı kaslarını hissetmenin tadını çıkararak parmaklarını sırtında gezdirdi. Kalçalarına ulaştığında Stephen inledi, daha da sert bir şekilde bastırdı. Yüzünü tutup öpücüklerle boğdu; dudaklarını, yanaklarını, alnını, göz kapaklarını, şakaklarını.

Isobel'in ondan tek istediği öpmeye ve dokunmaya devam etmesiydi. Bunu hak ediyordu. Buna ihtiyacı vardı. Saçının perdesi altında yuvarlanmaya ve öpüşmeye devam ettiler. Ve tekrar yuvarlandılar. Dili kulağındaydı. Beklenmeyen his aklının köşesinde dırdır eden son pişmanlık parçasını da alıp götürmüştü.

Elbisesinin kıyısından, boynundan emerken ve öperken her kası gerilmişti. Isobel ne istediğini bilmeden isteyerek sırtını

kaldırdı. Stephen'ın dudakları elbisesinin üzerinden göğsünü bulduğunda cevabını aldı.

Sarhoş gibiydi, aklı başından gitmişti. Diğer göğsüne yönelindiğinde korsesini aşağı indirdi. Stephen'dan derin bir inilti geldi. Stephen çıplak göğüslerini okşayıp dokunurken Isobel'in içinde fırtınalar kopuyordu. Parmaklarını saçlarına, bacaklarını beline doladı. Göğsünü emerken sesli bir şekilde inledi, ateşin başından parmak ucuna kadar yayıldığını hissediyordu.

Sonra, Stephen'm ağzı coşku dolu ihtarlı öpücüklerle ağzındaydı. Üzerinde hareket ederken sarıldı, kolları ve bacaklarıyla mengene gibi kısırmıştı.

Stephen aniden geri çekildi. Dizlerinin üzerinde kaldı, karanlık ve vahşi gözleri ile Isobel'e doğru bakıyordu. İkisi de nefes nefeseydi.

“Üzgünüm. Bunu yapamayız.”

Ayağa kaldırmaya çalışırken bile Isobel ayrılmamakta ısrarlıydı. Kollarını beline doladı. Hassas göğüsleri gömleğinin kalın kumaşına değince inledi. Kalçasının sıkı kaslarına ellerini indirip kendine doğru çekti, sertliğini hissetti. Stephen'ın düzensiz nefes alış verişleri kendisine daha fazla dayanamayacağına gösteriyordu.

Birdenbire dudakları yine dudaklarındaydı; aç, ateşli, talepkâr. Isobel'in dizleri içinde atan duyguların taarruzundan güçsüzleşmişti. Stephen elleri göğüslerinde, kalçalarında, baldırlarındaydı. Sıkıyor, vuruyor, ovuyordu.

Ayakları yerden kesilince bacaklarını etrafına sardı. Dudaklarını dudaklarından ayırmadan Isobel'in sırtı duvara yaslanana kadar gittiler. Isobel öpücüklerden sarhoş olmuştu, başı dönüyordu. Ve hâlâ daha fazlasını istiyordu.

Stephen eteğinin altında çıplak baldırları boyunca ellerini gezdirirken Isobel'in içinde sızlayan bir ihtiyaç belirmişti. Birbirlerine dokunurlarken onun da gözünün döndüğünü hissedebiliyordu.

Bacaklarının arasındaki noktaya dokunduğunda Isobel zevkten inledi. Kumaşa rağmen dokunduğu yer o kadar hassastı ki dayanabileceğini sanmıyordu.

Ama yine de, "Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvarıyordu.

Nefesi kulağına sertçe çarptı. "İçine girmeliyim."

Bu hayvani isteği Isobel'in derinlerinde bir yerde karşılık bulan bir kasılmaya sebep oldu. Eteklerini çekiştiriyordu. *Lütfen Stephen. Lütfen. Lütfen!* Aralarına giren bir tomar kumaşı kavrayıp yardımcı olmaya çalıştı. Gerginlikten omzunu ısırdı.

Kilerin kapısının ardına kadar açılıp duvara çarpmasıyla Isobel gözlerini açtı. İçeri dev cüsseli bir adam girdi.

Hareket edemeyecek kadar ürkmüştü. Ama bir dövüşçünün hızlı reflekslerine sahip olan Stephen yerden kılıcını aldı ve kemerinden bıçağını çıkardı ve tüm bunlar olurken vücudunu Isobel ve davetsiz misafir arasında tuttu.

Neredeyse aynı anda rahatlayıp kılıcının ucunu yere eğdi. "Merhaba, William."

Sesi nasıl bu kadar sakindi, Isobel anlayamıyordu.

Lord FitzAlan kapıyı çarparak kapattı ve içeri girdi. Henüz bir şey dememiş olsa da öfkesi küçük odayı patlatacak gibiydi.

"Hazırlan Stephen. Ordu bir saat içinde yola çıkıyor. Leydi Hume, odanıza kadar size eşlik edeceğim."

Stephen sessizce, "Üzerin kapalı mı?" diye sordu.

Isobel korsesini yukarı çekti ve elbisesini düzeltti. Hayatında hiç bu kadar utanmamıştı.

Stephen, Isobel'in titreyen ellerine örtüsünü verdi, pelerini omuzlarına kadar çekti ve kapüşonunu taktı.

Parmağıyla çenesini kaldırdı, gözlerine baktı. "Böyle hissettiğin için çok üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

"Stephen, adamlar toplanıyor."

Arkalarından gelen buyurgan ses Isobel'i zıplattı ama Stephen duymuş gibi değildi. "William geldiği için şanslıyız," diye fısıldadı yanağına dokunurken. Isobel'in kalbini sıkıştıran şeytani gülümsemesiyle devam etti, "Ama keşke gelmeseydi. Ah seni ne kadar çok istiyorum Isobel!" Tuttuğu nefesini bırakmadan yanağından öptü ve gitti.

FitzAlan sert bir şekilde başını salladı ve kolunu uzattı. Sağa sola bakmadan, kendinden ve duruşundan emin bir adam olarak Isobel'i aydınlık güne çıkardı.

William'ın yanında yürürken Isobel aşağılanma, kaybetmişlik ve arzuyu aynı anda hissediyordu. Şato kilometrelerce uzakta gibiydi.

"Başını kaldır," diye emretti FitzAlan.

Isobel denileni yaptı. Aziz George Kilisesi'ni geçene kadar FitzAlan ağzını açmadı.

"Kardeşimin davranışından dolayı özür dilerim," dedi ileri bakarak.

"Kötü bir şey yapmadı."

FitzAlan hafifçe başını salladı, hâlâ Isobel'in yüzüne bakmıyordu. "Kralın sizin için başka planları var Leydi Hume. Ama kardeşimle işler... çok ileri gittiyse... Stephen sizinle evlenecektir."

"İşler 'çok ileri' gitmedi," dedi ani öfkesine şaşırarak. FitzAlan'ın şahit olduklarını göz önünde bulundurarak şüphelenmesinde haklı olduğunu bilmek Isobel'i yatıştırmamıştı. "Öyle

olsaydı bile Sör Stephen'ı evlenmeye zorlamazdım, ya da sizin zorlamanıza izin vermezdim."

FitzAlan'ın dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, gülümsüyor gibiydi. İki kardeşin arasındaki benzerliği ilk kez fark ediyordu ve bundan hoşlanmamıştı.

"Kardeşim, onuru neyi gerektiriyorsa onu yapacaktır. Benim isteklerimin önemi yok. Ya da sizinkilerin Leydi Hume."

Tehdit gibi tınlamıştı.

"Azizler aşkına Stephen, aklını mı kaçırdın?" Şehrin kapılarından çıkar çıkmaz William kükredi. Ana kuvvet ilerideydi ama William'm yetişmek için acelesi yok gibiydi.

"Aklını kaçırmış ya da deli," dedi Stephen. Başka bir açıklaması yoktu.

"Yeterince kadının yok mu? Leydi Hume'a evlenmeden sahip olamazsın. Hele kral onun için bir koca seçmişken!"

"Evlenmeyi gerektirecek bir şey yapmadım." William biraz daha geç gelse, evlenmek zorunda kalabilirdi. Yüce Tanrım! Şehvetin etkisi altına girip her şeyi unutmuştu.

"O da aynısını söyledi," dedi William, sesi daha sakindi.

"Sorularınla onu utandırmana gerek yoktu. Keşke benim ilişkilerime burnunu sokmasan."

"Bu görev için yetersizim evet, ama aşk hayatına müdahale etmezsem ne Catherine'in ne de annemin bundan memnun olacağını sanmıyorum."

Stephen eğlenmiyordu. Bir müddet sessizliğini korudu ama William'a uzun süre kayıtsız kalmak her zamanki gibi imkânsızdı.

“Falaise’e mi gidiyoruz?” Kralın geleneği bozup kış ortasında savaşa karar verdiğini biliyordu ama ilk nereye saldıracağından emin değildi.

“Evet, kral dün gece karar verdi.”

“Buradaki insanlar Falaise duvarlarının yıkılmaz olduğuna inanıyorlar. Şehir direnecektir.”

“Evet, uzun bir kuşatma olacak.” William da aynı fikirdeydi.

Kış ortasında kamp yaparak haftalar geçirme düşüncesi Stephen’in canını sıkıyor, şevkini kırıyordu.

“Belki bir zamanlar sahip olduğun mantığını geri getirecek kadar uzun kalırız. Ama umudum yeni kocasının gelip biz dönmenden onu alıp götürmesi yönünde.”

Isobel’in Caen’de olmaması mı? Stephen en azından bir kere daha onu görmeliydi. Sırtını duvara dayayıp neredeyse bedenine sahip olacak olmak çok da düzgün bir veda sayılmazdı. Düzgün bir veda ya da değil, düşünürken bile alnı boncuk boncuk terlemişti.

Saçlarının, teninin kokusu hâlâ burnunun ucundayken Isobel’sizliği nasıl düşünebilirdi? Ya da daha kötüsü, Isobel ve yeni kocasını. Bunu hayal edebiliyordu. Kenetlediği çenesi ağrımaya başladı.

Gerçi Fransız’ın acelesi yok gibiydi. Belki de döndüğünde Isobel hâlâ orada olurdu. Belki de aptal hiç gelmezdi.

“De Roche gelecek,” dedi William düşüncelerini bölerek. “İpi Henry’nin elinde.”

On Birinci Bölüm

Ocak 1418

*J*sobel gün boyunca düşüncelerini kontrol edebildi. Ama gece olunca rüyaları ona ihanet etti. Bazı geceler rüyasında Stephen'ın ona hikâyeler anlattığını görüyor ve gülümseyerek uyanıyordu. Bazı gecelerse dudağının üzerinde gezinen dudakları, vücuduna dokunan ellerinin hatırasıyla ateşi çıkmış, nefesi kesilmiş bir hâlde uyanıyordu.

Dün gece de kendisini yatağından eden o rüyalardan birini gördü. Penceresinden karanlığa doğru bakarken bir nehrin içinde olduğunu, üzerinden akan suları hayal etti. Ta ki Stephen'ın dokunuşlarına sahip olma arzusu hafifleyip uymasına izin verene kadar. Bu sabah da rüya kırıntıları aklının köşesinde süzülüyordu. Duyduğu özlem ve kalbindeki ağırlık sabitti.

Penceresinden günün parlak ışığına bakarken, Stephen Caen'den gittiği için ne kadar şanslı olduğunu içinden tekrar ediyordu. O dönmeden bu delilikten kurtulmak için dua etti. Çünkü bu gerçekten delilikti. Kralı öfkeliendirme ve utanç içinde İngiltere'ye gönderilme riskini göze aldığı bir delilik. Babasının evinden başka gideceği neresi vardı?

Küçük düşmüş, muhtaç, tamamen babasının isteğine bağımlı. Babası manastıra gitmesine bile izin vermezdi. Onun gözünde değeri düşmüş de olsa mal kaybı olarak değerlendirirdi. Adını kirlettikten sonra ve kralın garezini kazandıktan sonra babası acaba bu defa nasıl bir evlilik ayarlardı?

Geçmişin yükü.

Babasının ihaneti ailelerinin şerefini yeterince lekelemişken bu utanca bir yenisini daha ekleyemezdi.

Aldığı risk çok fazlaydı. Hem de böyle bir adam için! Aptallığın da ötesindeydi. Kendisini tatmin etmek için istediği erkeği seçebilen zengin bir dul olsaydı bile Stephen Carleton gibilerinden uzak duracak kadar akıllı olurdu.

Âşık olabileceği bir erkek umut etmiyordu. Aslında aşk bir erkeğin onun üzerinde sahip olacağı çok fazla güç demektir. Tek istediği saygı duyabileceği, onuruna ve vazifesine bağlı bir erkekti. Yeteneklerini hafifmeşrep arayışlar için harcayan biri değildi, özellikle de güzel kadınların peşinde olanlar değildi.

Hah! Stephen kadınları takip etmiyordu, ölü balığa konan sinekler gibi kendisine çekiyordu. Ofladı. Evet, o da vızıldayan sineklerden biriydi, diğerlerinden bir farkı yoktu.

Ya FitzAlan kilere biraz daha geç gelseydi? Elini göğsünün üzerine koydu. FitzAlan'a tersini söylemiş de olsa Stephen ile evlenmek zorunda kalabilirdi. Stephen da o sırada sonuçları umursuyor gibi gözüküyordu. Ama evlilik onun için bir veba gibiydi. Sırf evlilikten kaçmak için ailesinin topraklarını üzerine almayı erteliyordu. Isobel'den pişmanlık duyacaktı! Hatta zamanla nefret edecekti.

Ve etrafta vızıldayan diğer kadınlar hep olacaktı. Isobel kendi sınıfındaki erkekler arasında aldatmanın yaygın olduğu-

nu biliyordu. O zaman neden Stephen'ı başka bir kadınla hayal etmek öfkelenmesine sebep oluyordu?

Stephen'ı düşünüp üzülmekle zaman harcayarak ne yapıyordu böyle? Nakşını masadan kaptı ve işlemeye başladı.

Robert odasının kapısını çaldığında özenle nakşını işliyordu. "Hizmetçin nerede?" diye sordu içeri girerken.

Omuzlarını silkti. "Günün yarısında nerede olduğunu bilmiyorum."

"Onunla sonra ilgileniriz," dedi ellerini tutarak. "Isobel, o burada."

Stephen geri dönmüştü! Gülümsemesi yüzünde dondu. Robert, Stephen Carleton'ın Caen'e döndüğünü söylemek için gelmiş olamazdı. Hayır, Robert her gün, her saat Stephen'ın dönüşünü beklediğini bilmiyordu, bilemezdi. Ne kadar aptal bir kadındı.

Stephen değilse, kim? Cevabı bulduğunda morali daha da bozuldu. "De Roche?" Robert dudaklarını bastırıp başım salladı. "Kral karşılamak için Falaise'den az önce döndü. Hazine salonunda seni bekliyorlar."

Artan paniğini saklamak için gözlerini yere indirdi ve elbisesinin kırıksıklığını düzeltiyormuş gibi yaptı. Robert parmağıyla çenesini kaldırdığında Robert'ın yüzünde hüznü gördü.

"O... O çok mu kötü?"

Robert elini sıkı ve, "Hüznümün sebebi senin kanatlarımdan altından gideceğin gerçeğini unutmuş olmam," dedi.

Gözyaşları kirpiklerinin ucundaydı. "Seni ne kadar çok özleyeceğim!" Güçlü duyguları karşısında şaşkıındı. "Şüphesiz evlilik anlaşmasını hazırlamak zaman alacak. Sonra da evlilik ilanlarının okunmasını bekleyeceğiz."

Yanağına dokundu. "Kral çabuk halledilmesini isterse, öyle olur."

“Ama diyelim ki ondan hoşlanmadım? Ya kötü bir adam-
sa?” Sözcükler ağzından aceleyle dökülüyordu. “Ya bir vatan
hainiyse? Kral yine de beni...”

“Şışt, şışt,” dedi Robert sarılırken. “Önce bir tanışalım.”

Isobel başını göğsüne yasladı, güzel ceketinin kadifesini
bozuyordu ama Robert umursuyor gibi görünmüyordu. Ro-
bert’a böyle sarılırken babasının onu küçükken nasıl rahatlat-
tığını hatırladı. Çocukluğundaki babası için duyduğu özlem
kalbini ağrıttı.

“Yanımda olacağın için mutluyum,” diye fısıldadı.

Robert geriye eğildi, yüzüne baktı. “Yeni kocan sana hay-
ran olacak.” Gözlerinin kenarı kırışıyordu. “Yeni hayatının
sevgi dolu ve büyük bir macera olacağına inanıyorum.”

Kısa bir süre sonra hazinenin büyük salonuna doğru yola
çıkılmışlardı. Kralın yüksek bir sandalyenin üzerinde oturdu-
ğu salonun uzak ucuna giderlerken, Isobel Robert’ın koluna
sarılmıştı. Bugün kralı keşişle karıştırmak imkânsızdı. Altın
sarısı, kırmızı ve mavi renklerde aslan ve zambaktan oluşan
kraliyet armasıyla donatılmış ceketinin üzerine işli kaftanını
giymişti.

Kralın konuştuğu adamın birkaç adım ötesinde durdular.
Kralın kendilerine söz vermesini beklerken Robert Isobel’in
parmaklarını sıktı. Kaşını kaldırıp baktığında Robert adamı
işaret etti ve başını salladı.

Yani bu hayatının geri kalanında kocası olacak adamdı. Ar-
kadan bile genç ve yapılı olduğunu söyleyebilirdi. İyi giyin-
mişti; renkli ipekten sırmalı ceket, ona uyan pantolonları ve
yüksek siyah çizmeleri vardı. Kan kırmızısı bir kurdele bağlan-
mış şık uzun şapkasının altındaki saçları siyahtı.

Isobel yana eğilip yüzünü görebilmek için boynunu büktü.
Çıban. Yara izi. Kırmızı benek. Kararmış dişler. Kendini hazır-

lamaya çalıştı. Zengin, iyi bir aileden gelen, genç ve yakışıklı bir adam olması tabii ki mümkün değildi.

Kralın sözleri gözlemlerini yarıda kesmesine neden oldu.

“Davetimize icabet ettiğiniz için memnunuz Lord de Roche.” Kralın sesinde memnuniyetten başka her şey vardı. “En sonunda.”

“Geciktiğim için özür diliyorum, majesteleri.”

De Roche’nin sesindeki pişmanlık da kralın sesindeki memnuniyet kadardı. Pek iyi gitmiyordu. “Sizi temin ederim, zamanı sizin için harcadım. Kendimi, sizi yönetici kralları olarak tanımanın ne kadar mantıklı olduğuna Rouen’in erkeklerini ikna etmeye adadım.”

“Bu kadar ikna çabasına ihtiyaçları olmamalı.” Kral sertçe baktı ve ekledi: “Hemşehrilerinize benim ya da Tanrı’nın sabrını sınamamalarını söylemelisiniz.”

“Tabii ki majesteleri.”

De Roche’nin rahat cevabı kralın uyarısını gerektiği kadar ciddiye almıyormuş gibi duruyordu.

“Sanırım,” dedi kral, sesinin tonu hâlâ sertti, “evlilik anlaşması yapmaya hazırsınız?”

Kral bakışını kendisine çevirince Isobel derin bir reveransla selamladı.

“Leydi Hume,” dedi kral, kalkmasını ima ederek. “Size Lord Philippe de Roche’yi takdim edeyim.” Adam yüzünü dönmünce Isobel derin bir nefes aldı. Tanrı aşkına! Erkeksi güzelliğin vücut bulmuş hâliydi. Saçları gibi koyu renk bıyığı ve keçi sakalıyla bir Adonis. Ağzını kapatmaya çalıştı ve gözlerini yere indirdi.

Elini öpmek için yaklaşırken, “En sonunda sizinle tanışabilmek ne kadar güzel,” dedi gürleyen sesiyle. Yanakları kıza-

arak, elini uzatıp bir kez daha baktığında soğuk gri gözlerin tepeden tırnağa kendisini süzdüğünü gördü.

De Roche eline doğru eğilirken, “Bir İngiliz gülü,” dedi.

Nefesinin sıcaklığını ve gıcıklayan bıyığını elinin üzerinde hissettiğinde Isobel’in içi ürperdi. *Ah, Tanrım.*

“Hayal ettiğimden daha güzelsiniz,” dedi sadece Isobel’in duyacağı bir sesle. “Ve sizi temin ederim Leydi Hume, standartlarım oldukça yüksektir.”

Kışın ortasında olmalarına rağmen Isobel’e ateş bastı, keş-ke yelpazem olsaydı diye düşündü. Bu yakışıklı adam aç bir kurt gibi kendisine bakıyordu. Bu müstakbel kocasında görmek istediği güzel bir işaretti. Evet, gururu okşanmıştı. Ve memnun olmuştu. Biraz da nefesi kesilmişti.

Bir şeyler mırıldanmayı başardı.

“Leydi Hume’un babası evlilik anlaşmasını görüşmek üzere burada olamadığından...” Kralın sesiyle, Isobel bakışlarını de Roche’nin yüzünden çekti. “...bu sorumluluk erkek kardeşine düşüyor. Fakat o da genç olduğundan, Sör Robert’tan yardımcı olmasını istedim.”

Kral ayağa kalktı. “Şimdi ilgilenmem gereken başka işlerim var.”

Kral görüşmenin sona erdiğini açık bir şekilde belli etse de, de Roche tekrar konuştu. “Kralım, size hizmet etme şansını verdiğiniz için minnettarım. Görevimi Rouen halkının ve aslında tüm Normandiya’nın refahı ve zenginliği için duyduğum derin endişe ile yerine getireceğim. Hiçbir Fransız gücü bize barış ve zenginlik getirme yeteneğine sahip değil. Tanrı’ya şükürler olsun bizi kurtarmak için geldiniz.”

“Ben Tanrı’nın isteklerini yerine getiriyorum,” dedi kral.

Kral salondan çıkarken başlar eğildi.

Isobel de Roche'ye gergin bir bakış attı. Ne kralın rahatsızlığı ne de müstakbel eşiyle tanışmak onu etkilemiş gibi durmuyordu. Kendine güvenen bir adamdı belli ki. Belki biraz da küstah.

Kral Henry'e sunduğu kayıtsız şartsız sadakati Isobel'in içini rahatlatmıştı. Konuşması incelikten uzak olsa da samimi gibi duruyordu. Öyle olması için dua etti.

Isobel de Roche'nin uzattığı koluna girdi. Birlikte büyük salonda yürürlerken ayaklarının taş zeminde çıkardığı ritmik sesi dinledi. Bunun, kim bilir kaç defa daha yapacakları yürüyüşün ilki olduğunun farkındaydı.

Hayatında kaç kere daha bunu yapacaktı? Bin? On bin? De Roche'yi bir yabancı gibi hissetmeden önce kaç kere daha? Peki Stephen aklının ucundan geçmeden?

On İkinci Bölüm

Şubat 1418

*S*tephen, battaniyesine biraz daha sarılıp kendi kendine küfretti. Burada kışı donarken kendinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Kış ortası kuşatması, düşündüğü kadar perişandı. Hatırladığı en soğuk kıştı. O kadar soğuktu ki kral şehir düşmeden önce askerleri donarak ölmesin diye kulübeler inşa edilmesini emretmişti.

Dışarıdaki karla karışık yağmurdan daha kötü olansa tıka basa erkekle dolu kulübesindeki korkunç kokuydu. Çok azı yıkanabiliyor, çoğu hâlâ iki ay önceki kıyafetlerini giyyordu. Sabaha donmuş cesedinin bulunmayacağını bilse geceyi dışarıda geçirebilirdi.

Yine de burada olmayı seçmişti. Haftalık terhislerde, Sör John Popham Stephen'ı Caen'e göndermesi için krala yalvarıyordu. Kral ise Stephen'ın şehir teslim olana kadar kalma isteğine uyuyordu.

Stephen ne zaman gitmeyi düşünse, Caen'deki katliam gözlerinin önüne geliyordu; kadınların çığlıkları, delik deşik edilmiş yaşlı adamlar, masumların çizmelerine sıçrayan kanı.

Hayır gidemezdi. Kalmalı ve Falaise düştüğünde aynı vahşetin yeniden tekrarlanmaması için elinden geleni yapmalıydı.

Kuşatmanın bitmesini ne kadar çok istiyordu! Can sıkıntısından delirecekti. Şehir duvarlarının gece gündüz bombalanması başını ağrıtıyordu. Asabiyetinin asıl sebebi haftalardır içkiden uzak kalmış olmasıydı. Bu şartlar altında kampın kadınları iyi çalışıyordu. Ama Stephen asla fahişeye gitmezdi. Bel soğukluğunu göze alacak kadar aptal olsa da bu üzgün kadınların hâli Stephen'ı üzüyordu.

Bu kadar boş zamanı varken, sürekli Isobel'i düşünmesi normaldi. Ama neden başka kadınlar değil de sadece o? Rüyalarında bile Isobel vardı. yatağına uzanıp diğer kadınları hayal etmeye çalışıyordu ama her defasında Isobel'e dönüşüyorlardı. Tek görebildiği ciddi yeşil gözlerdi.

Çok özlemişti.

Bu da neydi? Doğrulup dışarıdaki tuhaf sessizliği dinledi. Bombardıman durmuştu. Battaniyesini kenara atıp pelerinini giydi ve kulübeden çıktı.

William'ı gece gündüz yanan ateşlerden birinin başında, ellerini ısıtırken buldu. "Duvarda bir gedik açtık," dedi William. "Şehir ilk ışıktaki teslim olmayı kabul etti."

"Kral adamlarla konuşacak mı?"

William kardeşinin neden bahsettiğini biliyordu. "Kral, tecavüze ya da cinayete müsamaha göstermeyeceğini hatırlatacak. Yine de yapan birileri hep çıkar."

Şafaktan bir saat sonra kral ordusunu açık kapılardan içeri sürdü. Stephen, düzgün bir şekilde duran askerler kralın uyarısını ciddiye aldıkları için rahatlamıştı. Belki de şehrin sıcak evlerinde uyuma düşüncesiyle mest olmuşlardı. Askerler değerli eşyalar, savaş ganimetleri için şehri talan ettiler. "Aslan payı" krala gitse de bulan kişi de yüzde alıyordu.

William ile birlikte şehrin olaysız sokaklarında devriye gezerlerken Stephen rahatlamaya başladı. Erkekler içki içerek, kılıçlarını savurarak, kapılara tekme atarak vakit geçiriyorlardı. Bunda bir sorun yoktu. Atlarını düzgün evlerin ve dükkanların olduğu sakin bir sokağa çevirdiler. Bu sırada Stephen bir insana mı yoksa bir köpeğe mi ait olduğunu anlayamadığı bir inilti duydu. William atını Stephen'm yanında durdurdu.

“Bu neydi?”

Tiz ses yeniden geldiğinde atlarından indiler. William evin kapısını tekmeledi, Stephen içeri girdi. Oda boştu. Üst kattan gelen sesleri duyan Stephen merdivenleri sürünerek tırmandı. William da peşindeydi. Başı zemini görebileceği kadar üstüne çıkınca William'a üç adam olduğunu işaret etti. Adamların arkaları dönüktü ve dikkatleri köşeye sıkıştırdıkları on bir in iki yaşlarında, birbirlerine ikiz gibi benzeyen, biri kız biri oğlan kurbanlarının üzerindeydi. Oğlan elinde kendinden büyük bir kılıçla kız kardeşinin önünde duruyordu.

“Durun!” William'm sesi odayı doldurdu.

Piyadeler, ellerinde bıçakları döndüler. “Kralın emrini duymadınız mı?” diye bağırdı William.

Adamlar ne kaçacak gibi ne de af için yalvaracak gibi duruyordu.

“Kralın tecavüze cezası ölüm olduğundan, acınası hayatlarınızı kurtarmak için zamanında geldiğimiz için bana ve Lord FitzAlan'a minnettar olmalısınız.”

Ağabeyinin adını bilerek belirtmişti. Bunu duyar duymaz adamlar birbirlerine endişeli bakışlarla baktılar.

“Yine de bu suçu işlemeye niyetlenmeleri cezalandırılmalarını gerektiriyor. En azından güzel bir dayağı hak ettiler, değil mi?”

William'ın bakışından önerisine sıcak bakmadığını anlamıştı ama William, "O zaman elimizi çabuk tutalım," dedi.

Stephen ilk adam üzerine saldırdığında ikizlere geride durmalarını söyledi. Yana adım atarak adamın elinden bıçağını düşürdü, yakasından yakaladı ve pencereye doğru fırlattı. Adam düşerken kırılan ahşap çerçevenin tatmin edici sesini duydu. Döndüğünde William'ın diğer iki adamı merdivenlerden aşağı yuvarladığını gördü. "Kahretsin, beni hep geçiyorsun. En azından üçüncüyü bana bıraksaydın."

Kelimeler ağzından dökülür dökülmez iki sarı kafa yanından rüzgâr gibi geçti.

Çocukları yakaladı ve birini bir kolunun diğerini öbür kolunun altına aldı. Tekmeleyip ısırın çocuklara, onlara zarar vermeyeceğini Fransızca olarak söyledi.

William'ın eğlenerek kendisini izlediğini gördü. "Kahretsin düşürmeden şunlardan birini al!"

William oğlanı aldı, sıkıca omuzlarından tuttu ve göz göze gelene kadar eğildi. "Size zarar vermeyeceğim evlat. Anne babanız nerede?"

İndirmeden önce Stephen çocuğun gözlerinde cevabı gördü. "Size bakan biri yok mu?"

"Ben kız kardeşime bakıyorum."

"Ben de ona bakıyorum," dedi ilk kez konuşan kız. Sesi oğlanınki kadar cüretkârdı. William doğruldu ve iç çekti.

Çocuklarla İngiliz asilzadelerinin Normandiya ile paylaştığı Norman Fransızcası konuşuyorlardı. Anlamasınlar diye İngilizceye geçtiler.

"Kıza iyice baktın mı? Başında sadece bir çocukla güvende olmayacak kadar güzel."

"Oğlan da kız kadar güzel," dedi William başını iki yana sallayarak. "Haydi, Stephen bana öyle bakma. Adamlar kızdan sonra ona tecavüz edeceklerdi."

William orduda ondan daha uzun süre geçirmişti. Bu yüzden Stephen'ın söylediklerinden şüphesi yoktu. Yine de şok içindeydi.

“Ne yapmamızı önerirsin? Oğlanı manastıra ya da kiliseye götürebiliriz.”

“Sence böyle güzel bir çocuk rahiplerle güvende olur mu?”

Stephen'ın ağzı kenetlenmişti. “Yanımda Caen'e götüreceğim,” dedi biraz düşündükten sonra. “Oğlan uşağım olabilir.”

“Peki ya kız?” dedi William bir kaşını kaldırarak. “O sende kalamaz. İnsanlar fesattır.”

Stephen kendisini bu kadar ahlaksız olabileceğinin düşünülmesi fikrine yüzünü buruşturdu. Kız kaç yaşındaydı? On bir?

“Sanırım onu mutfakta hizmetçi olarak alan birini bulabiliriz,” dedi William, sesi şüpheliydi.

“Yeni bir hizmetçiye ihtiyacı olan bir kadın tanıyorum.” Bu fikir Stephen'ın yüzünü aydınlatmıştı. “Hem kıza karşı nazik davranacaktır.”

Kız mavi gözlerini kendisine doğru çevirdiğinde Stephen uzun zamandır debelenmediğini fark etti.

“Kim bu kadın?” aksanlı İngilizcesi ile sordu. Stephen güldü. “Yani İngilizce konuşabiliyorsun, seni kerata?”

“Tabii ki.” Kız ‘seni aptal’ diye eklememişti ama ses tonundan duyulabiliyordu. “Adını söyleyebilir misiniz, *s'il vous plaît*?”¹

“Leydi Isobel Hume,” dedi, sırtarak. William'ın içinden küfrettiğine emindi ama umursamadı.

¹ Fransızca lütfen.

On Üçüncü Bölüm

Şubat 1418

*J*sobel. Eyüp Peygamber gibi hissediyordu. Yıllarca acı çektikten sonra Tanrı onu ödüllendiriyordu. De Roche genç ve yakışıklıydı. Saygılı ve ilgiliydi. Onurlu, dünyada iyi işler yapmaya kendini adanmış bir adamdı.

Ona ilgi gösteriyordu, her yemekte birliktelerdi, hava güzel olduğu müddetçe yürüyüşe çıkıyorlardı. Yağmur yağdığında, bugün olduğu gibi, büyük şöminenin önünde oturuyorlar, nakış işlerken sohbet ediyorlardı.

De Roche ciddi bir adamdı, ciddi meselelerden konuşuyordu.

Normandiya'ya barış ve zenginlik getirecek servete ve rütbeye sahip olan sorumluluklarından bahsetmeye başladığında esnedi. Tüm kalbiyle katılıyordu. Kararlılığı hayranlık uyandırıcıydı. Yine de bu kadar çok tekrar etmesini biraz sıkıcı buluyordu.

Tanrı Stephen Carleton'ın cezasını versin! O olmasaydı de Roche'nin mizahtan yoksun olduğunu fark etmeyecekti. Hoşnut olmak için çok sebebi vardı ve hoşnut olacaktı.

De Roche'nin onu hiç güldüremediği doğrudu. Ama vazifesinin ağırlığı omuzlarındaydı. Ülkesinin hizmetinde oyna-

yacak önemli bir rolü vardı; destekçisi olmak Isobel'e gurur veriyordu.

"Kral Henry, orduya liderlik etmek için doğmuş bir adam," diyordu De Roche, "Kumandan olmak için doğmuş bir adam," diye ekliyordu.

De Roche'nin krala methiyeleri başladığında Isobel merak etmeye başladı. Ne zaman öpüşeceklerdi?

Öpücüğü Stephen'inki gibi hissettirecek miydi? Konuşan de Roche'nin ağzına baktı. Merak ederek, öğrenmek için sabırsızlanarak. Belki de Roche onu bir kere öpse, Stephen'ı düşünmekten vazgeçebilirdi.

Geldiğinden beri bir ay olmuştu ama de Roche bir kere bile öpmemişti. İster gibi bakıyordu. Birkaç kere muhafızından ayırmaya çabaladığını düşünmüştü. Oysa Robert, görevini her zamankinden fazla ciddiye alıyordu, ne zaman başını çevirse orada hazırды.

De Roche yeterince istese Robert'a rağmen bir yolunu bulurdu diye düşünmekten kendisini alamadı.

Stephen olsa bulurdu.

Dışarıdan gelen sesler dikkatini salonun girişine çekti. Seyrederken, bir adam kapıdan girip bağırdı: "Ordu geri döndü! Falaise düştü! Falaise düştü!"

Geri dönmüşlerdi. Tanrı'ya şükür! Yüzündeki gülümseme, dönüp De Roche'nin ölüm gibi solgun yüzünü görünce donakaldı. "Hasta mısın? Ne oldu...?"

"Ne olup bittiğini görmeliyim," dedi sözünü kesip. Geriye bile bakmadan, Isobel'i bırakıp koşarak salondan çıktı.

Çok geçmeden salon askerlerle dolmuştu. Son günlerin sakinliğinden sonra çok kalabalık ve karmaşıktı. Etrafa koşturan hizmetçiler, ellerinde kızarmış et dolu tabaklar ve bira ve şarap testileri ile masalar hazırlıyorlardı.

Isobel boynunu uzatarak ayağa kalktı. Aradığı kumral bir saçtı. Şamatanın üzerinden adını duyarak, kalabalığın arasından kendisine doğru gelen Geoffrey’i görmek için döndü.

Küçük kardeşi ne zaman bu kadar iri kıyım bir adama dönüşmüştü? Üç koca adımda yanına geldi ve sarılarak kucakladı.

“Çok iyi görünüyorsun!” dedi geri gidip inceleyerek. Cildi yaz ortasında gibi bronzdu. Belki de askerliğe alışmıştı.

“Bana maceralarını anlatmalısın,” dedi yanındaki koltuğa oturması için ceketinden çekerken.

“Kuşatma sırasında şiir yazmak için çok vaktim oldu.” Kemerinden bir rulo parşömen çıkarıp sesli bir şekilde okumaya başladı.

Geoffrey kötü bir şair değildi. Ama şehit olmuş azizler hakkında bu kasvetli şiirleri neden yazmıştı? İki ya da üçten sonra Isobel’in gözleri tekrar odayı aramaya başladı.

“Şiirlerimle ilgileniyormuş gibi yapmakta daha iyiydin.” Geoffrey her zamanki iyi huylu tavrıyla söylendi.

“Tabii ki dinlemek istiyorum,” dedi, yalan söylüyordu.

“Issie, kimi arıyorsun?”

“De Roche’yi,” diyerek bir yalan daha söyledi. “Sizi tanıştırmak istiyorum.”

“O burada mı? Neden daha önce söylemedin!” Geoffrey öne doğru eğildi, merakla bakıyordu, ellerini tuttu. “İyi bir adam mı? Onunla mutlu olabilir misin?”

Dudağını ısırды, kardeşine dürüst olacak ne söyleyebilirdi düşünmeye çalışıyordu. De Roche ummaya cesaret ettiğinin çok ötesindeydi. Ama bazen... şey, önemli değildi. Ve Hume’dan sonra kara kurbağa ile evlense bile mutlu olmalıydı.

“De Roche ciddi düşünen iyi bir adam,” diyebildi en sonunda. Geoffrey’nin yüzündeki endişe kaybolmayınca Isobel gü-

lüksedi. “Ayrıca bugüne kadar gördüğüm en yakışıklı adam.” De Roche hoştu ama bu üçüncü yalanıydı.

“Haydi, şimdi git ve bir şeyler ye,” dedi hafifçe iterek. “Diğerleri gibi sen de aç olmalısın.”

Geoffrey’nin geniş sırtı kalabalığın içinde kaybolurken omuzlarını düşürdü.

Kardeşine yalan söylediği için, en azından iyi niyeti olduğunu iddia edebilirdi. Ama Stephen için aklından geçen günahkâr düşünceleri için bahanesi yoktu.

Tövbe bile edemezdi.

Stephen, Carleton sokaklarında ilerlerken, ikizlerin atının dizginlerini bileğine sardı. Güzel sarı saçları ve neredeyse birbirinin aynısı yüzleri ile iki çocuk ilgi çekiyordu. Silahlı şövalyelerin arasında bir atın üzerindeki görüntüleri ise insanların durup, ağızları açık bakmalarına neden oluyordu.

Stephen bu cingöz ikili ile işi şansa bırakmıyordu. Çok kısa süren uysallıklarının ardından kaçmaya çalışmışlardı. Defalarca. Güvende olacaklarını bilse gitmelerini seve seve kabul ederdi. Ama Falise’den ayrılmadan önce ailelerinden kimse onları aramaya gelmemişti. Normandiya’da onların sorumluluğunu alacak bir kişi bile varsa bile ikizler söylemiyordu. Kendi isimlerini bile söylemeyi reddediyorlardı.

Şatonun kapısından girdiklerinde Stephen diğer adamlardan ayrılıp, peşinde ikizler, iç şatoya doğru devam etti. Kızdan bir an önce kurtulmalıydı. Kendi kendine gülümsedi. Isobel’i hemen görmek için iyi bir bahanesi vardı. Şimdi, bu baş belalarından birini kaybetmeden nasıl Isobel’i arayacağını çözmesi gerekiyordu. Atını bağladı, ayakları yere değer değmez kızı tuttu. Kız ondayken oğlan zorluk çıkarmadı.

“Canımı yakıyorsun!” diye yakındı kız merdivenlerden yukarı sürüklenirlerken.

“Direnmeyi bırakırsan, yanmaz,” dedi sakince. “Şimdi iyi bir çocukmuş gibi davran ki Leydi Hume seni almayı kabul etsin. İnan bana o benden çok daha iyi biridir.”

İsteği hakkında ne düşündüğünü anlaması için sesli şekilde homurdandı. Stephen biraz özlemle kendi yeğenlerini düşündü. Onlar da yaramazdı ama asla bu kadar canını sıkmamışlardı.

Kalabalık salonun girişinde durdu ve insanların arasından Isobel’i bulmaya çalıştı. İşte orada, şöminenin yanındaydı. Gözlerini kaldırıp baktığında Stephen’ın boğazı kurudu. Yüzü ısıldıyordu, Stephen’ı gördüğü için gerçekten mutlu olmuş gibiydi. Aniden, onu en son gördüğü anı hatırladı. Saçları dağılmış ve karışmış, dudakları öpücüklerden şişmişti. Başka kimseyi, başka hiçbir şeyi görmeden doğrudan yanına gitti.

Eline sertçe asılan ikizler olmasa, bir salon dolusu insanın gözlerinin önünde Isobel’i kollarına alacaktı. Varlıklarını unuttuğu çocuklara şaşıracak baktı. Amacını hatırlayarak, dikkatini tekrar Isobel’e verdi. Ve o anda ne söyleyeceğini unuttu. Nasıl daha güzelleşmeyi başarmıştı? Yeşil kadife elbisesi gözlerini derin bir ormana çevirmişti.

“Sağ salim döndüğünüz için mutluyum, Sör Stephen.”

Isobel’in bu resmi karşılması midesini ağrıttı. Sör Stephen. Demek öyleydi. “Peki bu tatlı kız kim?” diye sordu Isobel kızın koluna dokunarak.

Şeytan kız, Stephen’ı şaşırtan bir şekilde kibar bir reverans yaptı ve mutlu eden bir gülümseme ile Isobel’e baktı.

“Benim adım Linnet. Siz de Leydi Hume olmalısınız, biliyorum çünkü Sör Stephen sizin güzel olduğunuz kadar kibar olduğunuzu söyledi.”

Isobel Stephen'ın kalbini göğsünde tuhaf bir şekilde zıplatan, kulağa müzik gibi gelen bir kahkaha attı. Linnet'in iyi huylu tavrını uzun bir müddet devam ettireceğinden şüphesi olsa da çabasını takdir ettiğini göstermek için kızı göz kırptı.

Çocukların durumundan onların önünde bahsetmek hoş değildi. Düşünmeden, fısıldamak için Isobel'in kulağına yaklaştı. Teninin kokusu içini titretiyordu.

Konuşması gerektiğini hatırladığında, "Korunmaya muhtaç yetimler. Oğlanı uşağım olarak alacağım ama kız..." dedi ve ne söyleyeceğini unuttu. Kulak memesini yalamamak, hemen altındaki çukuru öpmek için kendisini zor tutuyordu.

Stephen daha fazlasını konuşmadan ya da yapmadan önce Isobel başını geriye çekti.

"Tabii ki alırım," dedi büyük ve ciddi gözleriyle bakarken.

Kıza döndü ve elini tuttu. "Şansa bak! Benim hizmetçim de kralın okçularından biri ile evlenmek için izin istemişti. Onun yerini almayı kabul edersen minnettar olurum."

Linnet Isobel'in güzel kıyafetini incelerken, gülümsemesi aydınlandı. "Saçlarınızı yapıp, güzel kıyafetlerinizi giymenize de yardım edecek miyim?"

Isobel başını salladı.

"Ve erkeklerin size gönderdiği aşk şiirlerini de okuyabilirim," dedi Linnet gözleri parlayarak. "Eminim, çok vardır!"

Aşk şiirleri mi? Onları gönderen erkekler mi? Her iki şekilde de Stephen bundan hoşlanmamıştı.

"Okuma biliyor musun?" diye sordu Isobel, sesinde şaşkınlık vardı.

"Tabii ki." Linnet kardeşini işaret etti. "François da biliyor."

Stephen, çocuk Isobel'in gülümsemesi altında erirken sempati ile seyretti. "Sör Stephen gibi yetenekli bir şövalyeye hı-

met edeceğin için şanslısın. Dikkat et, ondan öğreneceğin çok şey var.” dediğinde bu sefer de kendi içinin eridiğini hissetti.

François ciddi bir şekilde başını salladı.

Isobel bunu nasıl başarmıştı? Şimdiden bu iki haylazı avucunun içine almıştı. Stephen yanında duran bir adamın boğazını temizlediğini duyup döndüğünde soğuk gri gözlerin üzerinde olduğunu gördü.

Koyu saçlı adam Isobel ile Stephen’ın arasına girdi ve Isobel’in elini kolunun üzerine koydu. Demek Isobel’in gecikmeli Fransızı buydu.

Stephen yavaşça gözlerini adamın üzerinde gezdirdi. Onu nasıl alt edeceğini çok iyi biliyordu. Yıllarca buna çalışmıştı. William, keskin zekâlı ve koca ağızlı bir çocuğun hem savaş meydanında hem de ağız dalaşında kendini nasıl koruyacağını öğrenmesinin iyi olacağına karar vermişti. Her gün, farklı bir adamla dövüş ayarlamıştı. Stephen bir adamın zayıf ve güçlü noktalarını bir bakışta değerlendirmeyi öğrenene kadar dersler devam etmişti.

Şu an karşısında duran adam burnu havada, kendine aşırı güvenen bir tipti. Güçlü bir yapısı vardı, kasları yaşlandıkça yağa dönüşecek türden, diye düşündü Stephen neşeli bir şekilde. Güçlüydü ama hızlı değildi. Stephen’ın onu ilk yakalayacağı...”

Bu mutlu değerlendirmeler, Isobel’in araya girmesiyle kesildi. “Sör Stephen Carleton, size Lord Philippe de Roche’yi takdim edeyim.”

Stephen, aralarına sessizliğin düşmesine izin vererek bekledi. Eğer bir kedi olsaydı, kuyruğu seğirirdi.

“Lord de Roche, Rouenli,” diye ekledi Isobel gergin ses tonuyla.

Stephen adamın nereli olduğunu çok iyi biliyordu. Isobel nişanlım diye bahsetmediğine göre belki de bu buz gözlü adama henüz bağlanmamıştı. Adamın gereğinden fazla mükemmel özellikleri ruhsuz görünmesine sebep olmuştu.

Evet, kırık bir burun yüzüne karakter ekleyebilirdi.

“Müstakbel eşimin yufka yürekliliğini suistimal ediyorsunuz,” dedi de Roche Stephen’a ve sonra da Isobel’e döndü. “Bu adamın sokaktan kapıp getirdiği ne olduğu belirsiz bir kızı almak zorunda değilsin.”

Isobel, kolunu kızın omzuna koydu. “Ama bana şiir okuyacak bir hizmetçiyi nereden bulabilirim.”

Stephen Isobel’i öpmek istiyordu.

De Roche’nin çenesindeki kaslar gerildi ama Isobel’in elini okşadı. “Eğer hoşuna gidecekse, kalsın, canım,” dedi.

Sevgi sözcükleri, Stephen’a bu adamın Isobel’in nesi olacağını hatırlattı. Kocası. Yatağını paylaşacağı adam. Göğsü ağrımaya başladı.

“Gel, sana odamı göstereyim,” dedi Isobel, Linnet’e.

Isobel başını sallayarak François’ya veda etti ama Stephen ile vedalaşmak için döndüğünde yüzündeki gülümseme gitti. Büyük, ciddi gözleriyle bakarken Stephen’ın içindeki ağır göğsünün patlayacağını düşündürtene kadar büyüdü.

De Roche koluna asılınca irkilmiş gibi görünüyordu. Çabucak eğilip döndü. Linnet dönüp omzunun üzerinden göz kırptığında François ve Stephen hâlâ arkalarından bakıyorlardı. De Roche sayesinde, Linnet müttefikiydi. Ama neyin müttefikliğiydi bu? Stephen derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. Ödülü kazansa ne yapacaktı? Isobel’i de Roche’dan almak, koluna giren o olmak istiyordu. Ve kesinlikle yatağında

istiyordu. Hem de çok fena. Ama bir eş istemediğine göre bu savaşı kazanmak için uğraşmasına gerek yoktu.

Kolunda hafif bir dokunuş hissetti ve yanma dönünce Claudette'i gördü.

"Ne kadar aptal bir adamsın sen!" dedi kısık sesle. "Arkasından bakmayı bırak. Herkesin öğrenmesini mi istiyorsun?" Koluna girdi ve François'ya doğru çevirdi. "Her güzel kadında aklını kaybettiğini düşünmeleri daha iyi olduğundan bana bu çocuğun baktığı gibi bakmaya çalış."

Aşağı bakıp çocuğun yüzündeki sersem ifadeyi gördüğünde güldü ve François'nın saçını karıştırdı. Zavallı çocuk güzel bir gün geçiriyordu.

"Kralın seni İrlanda'nın vahşi topraklarına sürmesini mi istiyorsun?" Dişlerinin arasından konuşuyordu. Gülümsedi ve gözlerini kırpıttı. "Dikkatleri Leydi Hume'un üzerine çekmekle ona kötülük ediyorsun."

Geç de olsa Claudette'in haklı olduğunu fark edip elini aldı ve öptü. Gözlerini üzerinde yavaşça gezdirdi.

"Teşekkürler. Sen zeki bir kadınsın," dedi.

"Beni özlediğini biliyorum tabii ki ama böyle iltifatlarla beni şımartacaksın," dedi, sadece kulak misafiri olan birinin duyabileceği bir sesle.

"Ben seni hak etmiyorum Claudette."

"Evet," dedi, aynı fikirdeydi, yürümeye başladılar. Sesini tekrar alçaltarak, "Kapının yanında seni bekleyen korkunç Marie de Lisiex'u gördün mü?" dedi.

"Sanırım ona doğru arzu dolu bakışlar atmam gerekiyor," diye fısıldadı Claudette'i güldürmek için.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, Stephen."

Marie'ye göz kırpıp yanından geçerlerken başını başka tarafa döndürüverdi.

Üstün çabalarından dolayı Claudette, yanını çimdikledi. "Göğüslerine bakman gerektiğini söylemedim."

Bu sefer gerçekten eğlenerek güldü. "Bakmasaydım Marie bu işte bir aksilik olduğunu düşünürdü."

"Ona bakmak bile sırtımı ağrıtıyor," dedi güzel kaşını küçümseyerek kaldırıp. "Moda ne olursa olsun, erkekler her zaman büyük göğüsleri sevecek."

"Her kadın senin kusursuz orantılarına sahip olamaz," dedi. duymayı beklediğini bilerek. "Ama doğrusu, bugüne kadar görüp de beğenmediğim bir çift olmadı."

"Erkekler çok basit." Stephen'ı yeniden güldüren bir şekilde yalancı bir yorgunlukla iç çekti.

Kapıdan kazasız belasız çıktıktan sonra, döndü ve parmağını yüzüne tuttu. "Şimdi biraz ciddileşelim. Aklını kullanacağına ve Leydi Hume için horoz dövüşüne girmeyeceğine söz ver."

Stephen karşı çıkmak için ağzını açtı ama Claudette elini kaldırdı.

"Unutmazsan iyi edersin, kral bahsini diğer horozun üzerine oynadı."

On Dördüncü Bölüm

*J*yi ki Linnet var. Bitmek bilmeyen konuşmasıyla de Roche'yi rahatsız etmese, Isobel'in ellerinin nasıl titrediği fark edilebilirdi. Linnet'in neden bahsettiğini dinlemeye çalıştı ama yapamadı.

Stephen onunla ilgili her düşünceden sıyrıldığı anda nasıl geri dönebilmişti? Aslında bu çok da doğru değildi. Hiç değil. Ama, Caen'de, her gün görebileceği yerde olması durumu daha da kötüleştirecekti.

Linnet'in Stephen'dan bahsettiğini duydu, neredeyse bir basamağı atlıyordu. "Ne dedin?"

"Sör Stephen'a kötü davrandığımızı söylüyordum."

Stephen'a kötü davranmak ne kadar kolaydı.

Kalabalığın içinden kendisine doğru gelirken, gün ışığı gibi gülümsemesi ile kalbini hoplatmıştı. O da onu gördüğü için mutlu görünüyordu. Bir an için, kollarına alacağını düşünmüştü. Hatta biraz da umut etmişti. Belki birazdan da fazla.

Ama sonra Stephen farkında bile olmadan kendisini aptal yerine koymuştu. Salondan ayrılırken Marie de Lisieux'un istekli bir şekilde kime baktığını görmek için dönmüştü. Tabii ki Stephen'dı. O ise çoktan yanındaki nefes kesici güzellikteki Claudette ile gülüp fısıldaşmaya başlamıştı. Isobel onu gördüğü için ruhuna kadar titrerken o gider gitmez Isobel'i unutmuştu.

Şu an salonda dolanıp her birini özel olduğuna inandırarak bir kadından diğerine geçiyor, iltifatlar yağdırıyor olmalıydı.

Ne yaptığı sanki Isobel'in çok umurundaydı.

Onun düşünmesi gereken bir geleceği vardı. De Roche yakışıklı bir adamdı, Stephen Carleton kadar çekiciydi. Şüphesiz onun öpücükleriyle de heyecanlanacaktı. Evet. Aklına koymuştu. Ve ilk defa Robert etrafta yoktu.

Salondan ayrıldıklarından beri de Roche ile tek kelime etmediğini odasının kapısına geldiklerinde fark etti.

Linnet'i hafifçe iterek, "İçeride bekle," diye fısıldadı.

De Roche'nin elini yanağını tutması için kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Gözlerindeki rahatsızlığın hızla şehvete dönüştüğünü görünce gülümsedi. Kolay olmuştu. Artık öpücüğünü alabilecekti. Yanağını öptüğünde hayal kırıklığına uğradı. Hayır, sinirlendi. Ama sonra boynuna doğru ilerlediğinde Isobel gözlerini kapattı ve teninin üzerindeki yumuşak dudaklara ve sıcak nefese odaklanmaya çalıştı. Fakat bunun yerine aklı Linnet konusundaki zalimliğine ve zavallı kızın durumuna gösterdiği duygusuzluğuna takıldı.

Stephen'm iki yetimin sorumluluğunu alması Isobel'i şaşırtmıştı ama bir yandan da şaşırtmamıştı. Çünkü Stephen serseri, çapkın, sarhoştu ama iyi bir kalbi vardı. Arkasındaki kapıya çarpan sırtı ve kapı tokmağı batınca yanan canı ile de Roche'nin varlığını hatırladı. Ağzı dudaklarını morartıyordu. Boğazına kadar giren dili nefes almasını engelliyordu. İtmeye çalışırken paniğe kapıldı.

Tam bu sırada arkasındaki kapı açıldı. Isobel geriye düşmek üzereyken de Roche yakaladı ve kızgın gri gözlerini araya giren sebebe dikti.

“Leydim, bunların temizlenmesini istiyor musunuz?” Linnet elinde bir çift çizme ile kapı girişinde duruyordu. Pek mütevazı bir hizmetçi sayılmazdı.

“Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Isobel de Roche’nin kızı bağırmasına fırsat vermeden. Doğruldu ve elini uzattı.

De Roche, “Gece görüşmek üzere,” dedi.

Elini dudaklarına götürürken bakışlarında hem öfke hem de arzu vardı. Dili tenine değdiğinde Isobel elini çekmemek için kendisiyle savaştı.

Arkasından gidişini seyrederken elini eteğine sildi.

Claudette’in sabit ifadesinden bir şey olduğunu sezmek zordu ama Robert, kendisine doğru gelirken mavi kristal gözlemlerinden canının sıkkın olduğunu anladı.

“Teşekkürler,” dedi Robert yanındaki sandalyeye oturmasına yardımcı olurken.

“Bir kadın dokunuşu gerekiyordu.”

“Stephen’m gerçekten bir kadının dokunuşuna ihtiyacı var. Asıl problem de bu zaten.”

Gülümsedi ve narin parmaklarını yanlarından geçen bir tanıdığa salladı. “İkna etmeye çalıştım ama beyniyle değil de başka bir yeriyle düşünen adamda mantık işe yaramaz.”

“Başka bir yeriyle derken? Kalbiyle mi?”

Claudette gülmek yerine iç geçirdi. “Umalım da öyle olmasın.”

Robert masadan aldığı bir kâse meyve şekerlemesini Claudette’e uzattı. “Isobel’i odasına götürmek neden bu kadar uzun sürdü, öğrenmeliyim.”

“Gerek yok,” dedi girişı göstererek. “Yılan geri döndü.” De Roche gözlerini üzerine diktığı andan beri ondan hazzetmemişti.

De Roche’nin odaya girme şeklinden. Isobel’in kendi başının çaresine baktığı anlaşılabilirdi. De Roche hemen, içinde Marie de Lisieux’un da bulunduğu küçük gruba katıldı.

“Sevgili olduklarını biliyor musun?” dedi Claudette.

“Yazık,” dedi Robert ağzına bir meyve şekerlemesi atarken, “onu öldürmek siyasi sorunlara yol açacak.”

Bu sefer Claudette’i güldürebildi, erkeklerin her zaman dikkatini çeken güzel bir cınlama duyuldu.

De Roche’yi krala ihanet ederken yakalayabilmeyi ne kadar çok isterdi. Parmaklarını dizine vurdu. “Sence de Roche iki tarafla aynı anda oynayabilecek kadar akıllı ve cesur mu?”

Claudette döndü ve mükemmel şekilli kaşını kaldırdı. “Gurur ve aşırı kendine güven de sayılır değil mi?”

Claudette haklıydı. Konu erkekler olunca hep haklıydı.

“Gerçi bu gece, Marie’nin göğüslerine bakmakla o kadar meşgul ki başka bir şey için planı olduğunu sanmıyorum.”

Robert şarabından büyük bir yudum aldı. Kahretsin, de Roche’yi tam zamanında yakalayabilmeyi umut etmek çok fazlaydı.

Başka nasıl Isobel’i bu evlilikten kurtarabilirdi? Gözlerini kıstı, düşünüyordu. Tek yapması gereken çanağı biraz karıştırmaktı. Ama risk fazlaydı. Hepsi için fazla.

Kendi kendine güldü. Biraz tehlike olmadan hayatın anlamı var mıydı?

En Beşinci Bölüm

“*S*en yakışıklı bir şeytansın,” diye mırıldandı Stephen, “hepsinin en hızlısı, eşi olmayan bir mucize.” Şimşek, hafifçe kişneyerek onayladı.

François, Stephen’in öğrettiği gibi uzun, güçlü vuruşlarla atı fırçalıyordu. “Bence artık beni seviyor. Bugün sadece iki kere tekmelemeye çalıştı,” dedi.

Stephen, Şimşek’in burnunu okşadı ve bir havuç daha verdi. İç geçirerek başını atın başına yasladı. “Evleneceğini biliyorum. Ve gerçekten uzak kalmaya çalıştım. Ama onu görmezsem kaba olduğumu düşünecek.”

Şimşek ikna olmamış olsa gerek, havucunu hapır hupur yedi.

Stephen’ı uzak tutan sadece iyi niyeti değildi. De Roche ile birlikte görmekten nefret ediyordu. Isobel’in tiksindiği bir kocayla bir kez daha acı çekmesini istemiyordu ama bu Fransız bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı?

Dokunduğunda nasıl nefesinin kesildiğini hatırladı. Boyununu öperken geriye düşen başını hatırladı. *Ah Tanrım*, nasılda kendine doğru çekmişti.

De Roche’ye de aynısını yapacak mıydı?

Yaklaşan adım seslerini duyan Şimşek hızla başını geriye çekti.

“Linnet, Şimşek gibi bir atın etrafındayken koşma ya da ani hareketler yapma,” dedi Stephen sakinleştirmek için atın boynunu hafif hafif okşarken.

Stephen atın etrafında döner dönmez Linnet boynuna atladı ve yanaklarından öptü. “Teşekkürler, teşekkürler! Leydi Hume’u çok sevdim. Tıpkı söylediğin gibi hem güzel hem de kibar.”

Kardeşi atın diğer tarafından çıkınca, sarılmak ve öpmek için ona koştu. Stephen at ile arasında durarak güvenli bir mesafede olmasını sağladı. “Leydi Hume nerede olduğunu biliyor mu?”

“Kardeşimi ziyaret etmeme bir şey demez.”

Yani Isobel’e söylememişi. “Bir daha tek başına ortalıkta dolandığını görürsem, merhamet etmem için yalvarana kadar seni kamçılarım.”

Linnet gözlerini devirdi. “Ne kadar aptalsın! Hizmetçilerin muhafıza ihtiyacı olmaz.” Ne olursa olsun bunu Isobel ile konuşmalıydı.

“Size mutfaktan bir şey getirdim.” Omzuna astığı çantadan bir çıkın çıkardı. “Robert bunun en sevdiğin şey olduğunu söyledi.”

Sıcak elmalı tartın kokusu, Linnet’in arzu ettiği gibi, Stephen’in aklını almıştı.

François’yı omzundan tuttu, temiz su dolu kovayı gösterdi. “Elinden atın kokusunu çıkarırsan tart daha lezzetli olur.”

Köşede yığılı saman balyalarının üzerine oturup tartlarını yemeye başladılar.

Isırıklar ve parmak yalamalar arasında. “Sör Robert’ı sevdim. Ama bu de Roche de kim?” dedi Linnet. Adını söylerken pis bir şey koklanmış gibi burnunu kırıstırdı.

Stephen her geçen gün kızı biraz daha seviyordu. “De Roche hanımının evleneceği adam. Rouenli.”

Tartla dolu ağzının arasından, François de Roche ile ilgili kendi spekülasyonunu homurdandı. “Bence, cehennemli.” Bu çocukların zekâsı yaşlarının çok ötesindeydi.

Linnet kaşlarını çattı. “Rouen’e gidemem, François’yı da burada bırakamam. Bu evlilik ne zaman gerçekleşecek?”

“Bilmiyorum.” Stephen iç geçirmemeye çalıştı. “Endişelenmek için henüz erken.”

Linnet karşı çıktı. “Çok geç olmasını bekleyemeyiz.”

“Belki sen evlenirsin onunla?” dedi François.

Stephen güldü ve başını salladı. “Sizi mutlu etmek için evlenmemi mi istiyorsun?”

“Çok güzel ve ondan ne kadar hoşlandığını da biliyorum.” François ağzını açıp öne eğildi. Stephen kendi taklidinin yapıldığını anladı.

Linnet kahkahalarla güldü.

Stephen şakaklarını ovdu. Bu iki şeytanı hak edecek ne yapmıştı?

“Leydi Hume’un daha iyi bir adamla evlenmesini isterdim ama de Roche Kral Henry’nin onun için seçtiği eş.”

Linnet, küçük Fransız omzunu sallayarak kralın isteğini reddetti.

“Gel. Seni geri götüreceğim.”

Karşı çıkmasını bekledi ama Linnet zıplayarak balyaların üzerinden indi. François’ya ve coşkusunu şaşırtıcı bir sakinlikle karşılayan Şimşek’e veda ettikten sonra gitmeye hazırды.

Isobel’in odasına ulaştıklarında Linnet kapıyı itip içeri koştu. Stephen da Linnet hakkında Isobel ile konuşmak niyetiyle peşinden girdi.

Kapıyı kapattığında Isobel'i gördü. Duvara dayalı masanın önünde duruyordu, galiba yüzünü yıkamak üzereydi. Uzun, siyah saçları dağınıktı üzerinde sadece ince bir gecelik vardı.

Manzara karşısında Stephen'ın dili damağı kurudu. Isobel dönüp göz göze geldiklerinde aralarındaki alev yangına dönuştü.

Yataktan üzerinde bundan daha azıyla kalkan sayısız kadın görmüştü ama hiçbirini, boyundan ayak bileğine kadar düz bir kumaşla örtülü bu kadın kadar kendisini etkilememiştii. Davetsiz ve hoş karşılamadığı bir fikir aklına düşüverdi: Isobel'i her gün böyle görebilir ve hiç sıkılmazdı.

Saçlarının elindeki ipeksi hissini hatırladı. Parmakları dokunmak için yanıp tutuşuyordu ama ayakları yere çakılmış gibiydi.

Gözleri boynunun güzel kıvrımına kaydı. Geceliğinin hemen üstünden narin köprücük kemiğinde dilini gezdirmeyi ne kadar çok isterdi. Ne kadar utanmaz bir adamdı, bakışlarını yuvarlak ve dolgun göğüslerine dikti. Uçları kumaşın üstünden belli oluyordu.

Nefes alamıyordu.

Yine de altındaki tatlı gizemleri merak ederek, beyaz kumaşın kıvrımlarını takip etti. Boğuluyordu. Aşağı, aşağı, daha da aşağı ince ayak bileklerine, çıplak ayağına ulaşana kadar aşağı gitti. Narin ayağını elinde tutmak, her parmağını öpmek ve sonra bacağına kaldırmak...

Her santimin üzerinde bu sefer tersine giderek oyalandı. Tekrar yüzüne ulaştığında, kalbinin duracağını sandı. Gözlerinde ilk tanıştıkları andan hatırladığı özlemi gördü.

Nabızı kulaklarında küt küt çarpıyordu. Isobel'i o kadar fena hâlde istiyordu ki teninin tuzunu tadabilirdi. Aralarında bu

elektrik varken ilk sefer ateşli ve hızlı olurdu. Ama sonra tüm günü, bu perdelerin ardında usul usul sevişerek geçirebilirlerdi. Dilini her yerinde...

“Leydi Hume, bunu giymelisiniz.”

Ses hayalini böldü geçti. Bir süredir Linnet’in sesini duyduğunu hatırladı. Çocuk hâlâ burada ne yapıyordu?

“Leydi Hume!” Linnet Isobel’in koluna asılıyordu. “Isobel!”

Isobel bu sefer onu duydu. Stephen karşı çıkmak için bağırarak Isobel sabahlığı Linnet’in elinden kaptı ve omuzlarına geçirdi. Kızarmış yanakları ve omzuna düşen saç ile o kadar güzel görünüyordu ki Stephen Linnet’i neredeyse affedecekti. Neredeyse. Ama kız gitmeliydi. Şimdi. Böylece Stephen Isobel’i kollarına alabilir ve yatağına götürebilirdi...

Ama Isobel perdelerin ardında ne yapıyordu? Günün ortasında, darmadağın saçları ve geceliği ile?

Perdenin arkasında biri mi vardı? De Roche? Yoo, Isobel bunu yapmazdı. Yapamazdı. Kıskançlık kemiren bir zehir gibi midesine yerleşmişti.

“Hasta mısın?” diye sordu sesini oldukça büyük bir çabayla sakın tutarak. “Bu saatte yatakta olmanın sebebi bu mu?”

“Son zamanlarda iyi uyuyamıyorum. Linnet gittikten sonra biraz dinlenmek istemiştım,” dedi yüzüne düşen saçını geriye atarak. “Peki, sen neden buradasın Stephen?”

“Linnet’i getirmek için gelmişim.”

“Nereden? Mutfağa kadar gitmişti.”

“Burada, tek başına, kapını sürgülemeden mi uyuyorsun?” İçinde bu kadar duygu yoğunluğu yaşarken Stephen öfkesine hâkim olamadı. “Ve Linnet’in de bir başına şatoda dolaşmasına izin vermemelisin. Tanrı aşkına Isobel, her yer asker kaynıyor.”

Isobel Linnet’in elini tuttu ve yumuşak bir sesle konuştu. “Sör Stephen haklı. Yalnız dolaştığın yerlerde dikkatli olmalı-

sın. Şatonun çoğu yeri güvenli ama askerlerin toplandığı ve kadınların olmadığı yerlerde bulunma.”

Isobel’in sözleri istediği kadar sert olmasa da içini rahatlatmıştı.

“Kimsenin olmadığı bir yer çok daha tehlikelidir.”

“Mesela dış duvarın etrafındaki kilerler,” dedi Stephen bunu belirtmeden geçemeyerek.

İdman arkadaşları Falaise’e gidince Isobel hiç tek başına kilere gitmiş miydi? Kenara çekip sormak için kolundan tuttu. İnce kumaştan vücudunun sıcaklığını hissederek hissetmez içini şehvet kapladı. Ona söyleyeceği neyse aklından uçup gitti. Tek aklına gelen şey onu çıplak görmek istediğiydi.

Stephen dokununca yanmışçasına, kolunu çekti. “Tabii ki bir erkekle yakalanacağın en tehlikeli yer yatak odasıdır,” dedi kenetlediği dişlerinin arasından. “Stephen gitmen lazım.”

Komikti ama tekrar “Stephen” diye seslenmesi hoşuna gitmişti. Adını söylediğini duymaya bayılıyordu.

Kontrolünü kaybettiği için şaşkın, başını eğerek selam verdi ve odadan çıktı. Linnet olmasaydı bir kelime bile etmeden kendilerini yatakta bulurlardı. Hayır, yatağa kadar yetişemezlerdi. Ya yerde ya da duvara dayalı...

Azizler korusun, nefessizlikten sersemlemişti. Sahip olamayacağı bir kadına duyduğu şehvetten kendini kaybetmekten içkiden kaybetmeyi tercih ederdi. Aslında bu tam da doğru değildi. Isobel sahip olamayacağı değil, sahip olmaması gereken bir kadındı. O farkında olmayabilirdi ama Stephen’ın kadını olabilirdi. Gözlerindeki bakışı yanlış anlamamıştı. Bu da onu daha tehlikeli yapıyordu. Artık gerçekten uzak durmalıydı. Duramazsam Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun diye düşündü.

On Altıncı Bölüm

Mart 1418

*S*tephen koca bir hafta boyunca Isobel'den uzak kalmayı başarabilmişti. Gerçi bazen tüm dünya ona karşı komplo kuruyor gibiydi. Robert'ın onu cephanelikte nasıl bulduğunu tahmin edemezdi.

"Başka birinden istemelisin," dedi Stephen bilemediği bıçaktan gözünü ayırmadan. "Meşgulüm."

"Vakit yok. Tek istediğim Isobel'e gidip bütün bir öğleden sonrayı beni bekleyerek geçirmemesini söylemen."

"Bekleyebilir."

Robert cephaneliğin diğer ucundaki demir döven adamlara baktı ve sesini alçalttı. "Hemen kralın yanına gitmeliyim, onu orada öylece bırakamam."

"Sanırım sana gerçeği söylemeliyim," dedi Stephen elindeki bıçağı yanına bırakarak. "Kendi iyiliği için Isobel'den uzak duruyorum. Benim yanımda güvende değil."

Robert'ın ağzı Stephen'ı düşündüğünden daha da sinir eden bir şekilde eğlenerek kıvrıldı. Gözlerini alaycı bir şekilde kocaman açarak, "Güpegündüz şatonun ortasında Isobel'in üzerine atlamayacağına güvenilebilirim değil mi?" dedi. Step-

hen'a doğru eğildi ve fısıldadı: "Kral de Roche ile görüşmesini gizli kapının ardından dinlememi istedi."

İşe yaramıştı. Stephen bıçağını sarıp kemerine yerleştirdi. Yolu çoktan yarılayan Robert omzunun üzerinden, "Isobel'i eski sarayın yanındaki küçük bahçede bulabilirsin." diye seslendi.

Küçük bahçe! Üç tarafı uzun çitlerle çevrili, dördüncü tarafında duvar olan, kaçamaklar için yapılmış bahçe. Stephen tahmin etmeliydi. Seslenmek için ağzını açtı ama Robert gideli çok olmuştu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. İyi niyeti buraya kadarmış.

Dudaklarının kenarında gülümseme belirdi. Stephen bunun bir sırtıta dönüşmesine engel olamıyordu. Bir adam kaderiyle ancak bu kadar savaşılabildi. Isobel. Onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Robert ardındaki gizli tünelde bir sıçanın eşelendiğini duyabiliyordu. Tanrı aşkına, burası berbat durumdaydı! Bu tünel üç yüz elli yıldır kraliyet casuslarını ve âşıkları ağırlamıştı ama Robert bir kez bile süpürge görmediğine emindi. Tekrar kulağını deliğe dayadı.

"Kuzenim Georges de la Trémoille'i, Burgonya'yı sizin tarafınızda tutmak için elinden geleni yapmaya ikna ettim."

Robert boncuk gözlü Georges'u çocukluğundan hatırlıyordu, kendini beğenmiş kurnazın tekiydi. Eğer Georges İngiliz tarafını tutuyorsa kendi çıkarları içindi.

De Roche Burgonya grubunun etkileyebileceği üyeleri hakkında bir şeyler homurdanıyordu. De Roche'nin dudaklarından aleyhine kullanabileceği bir kelime bile çıkmamıştı. Kahrolası adam.

En sonunda kral de Roche'yi ve muhafızlarını yolladı.

"Bugün muhafızlar yerine sıradan askerleri kullanmamı önermekle iyi yaptın," dedi kral, Robert gizli panelden içeriye adımını atarken. "De Roche Fransızca anlayamayacaklarını düşünüp rahatça konuştu."

Askerler konuşmayı takip edemezlerdi. Bu Robert'm işiydi.

Robert ceketindeki örümcek ağını silkelerken, "Bilmediğimiz bir şey söylemedi. Kaypak biri. Hangi tarafa konacağını bilemeyiz," dedi.

Kral yumruğunu avucunun içine vurdu. "O zaman nişan ile elini zorlamalıyız."

Robert, de Roche'nin iç yüzünü bu kadar kolay ortaya çıkarabileceğine inanmıyordu. Yine de kendi sezgilerini kral duymaya hazır olana kadar paylaşmamaya kararlıydı.

"De Roche ile evlilik anlaşması üzerine görüşürken yanınızda avukatların da olmasını isteyebilirim."

Aksine, Robert bu işi gereksiz yere uzatmayı başardığı için gurur duyuyordu. Kralın gözündeki parıltıyı yakalayana kadar gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

"Nişan gerçekleşecek," dedi parmağını Robert'a uzatarak, "yedi gün içinde." Yedi gün. Kralın planlarına engel olmak için çok az zamanı vardı. Stephen'ının da. *Bahçede işler yolunda gidiyordur umarım*, dedi içinden.

Isobel başını arkasındaki duvara dayadı. Bu huzurlu bahçede olmak, de Roche'nin peşinden gelmeyeceğini bilmek çok iyi gelmişti. Bugünkü özel toplantı için Tanrı Kral Henry'den razı olsun! De Roche ile bir daha baş başa kalmamak için elinden geleni yapıyordu. Diğer yandan Stephen odasından gönderdiği günden beri ortalarda görünmüyordu. O gün şeytana uymaya

ne kadar yaklaşmıştı! Stephen, bakışlarıyla vücudunu yerken kendisini kötü hissetmesi gerekiyordu. Ama bunun yerine, gözlerindeki açlık onu baştan çıkarmış, içinin ısınıp erimesi-ne sebep olmuştu. Dokunmasına bile gerek kalmadan onun olurdu. Ya da Linnet olmasaydı, olabilir. Bu kadar günahkâr bir kadın olduğu için Tanrı onu cezalandıracaktı. O zamandan beri Stephen ondan kaçırıyordu. Görme şansı yakaladığında da hep meşguldü. Şehirli tüccarlarla konuşuyor, asiller ile içki içi-yordu. Ve yakınında duran, koluna dokunup esprilerine gülen, gözleriyle takip eden bir kadın hep vardı. Sanki umurunda ol-madığını göstermeye çalışıyor gibiydi.

Yine de bazen, Stephen'ın gözlerini üzerinde hissediyordu. Ama döndüğünde, bakışları başka yerde oluyordu.

“Isobel.”

İşte oradaydı, nefesini kesen yakışıklılığıyla karşısında du-ruyordu.

“Robert gelemeydi, haber vermem için beni gönderdi.”

“Biraz oturmaz mısın?” dedi oturduğu banka dokunarak. “Sanki bu gizli bahçeye yaz gelmiş gibi.”

Stephen dudaklarını birbirine bastırıp ve başını salladı.

“Bana kızgın mısın?” Sesindeki titremeden utansa da de-
vam etti. “Beni gördüğün zaman neredeyse koşarak uzaklaş-
yorsun, varlığıma tahammül edemiyor gibisin.”

Isobel'i şaşırtarak güldü. Muhteşem ve bulaşıcı bir kahka-
hası vardı. Küçük bahçeyi doldurmuş, kalbini hafifletmişti.

Yanına oturdu. En kötü gülümsemesi ile eğilip, “Neden uzak kaldığımı bilmiyormuş gibi mi davranacaksın?” diye sor-du.

Isobel yutkundu ve başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Yalan söylüyorsun Isobel ama yine de anlatacağım ”

Stephen bu kadar yakınındayken nefes alamıyordu.

“Uzak duruyorum çünkü seni ne zaman görsem...” Parmağını usulca Isobel’in kolunun üzerinde gezdirirken gözlerini gözlerinden ayırmıyordu. “...tek yapmak istediğim seni yatağa sürükleyip, bir hafta çıkarmamak oluyor.”

Bir hafta. Ah Tanrım. Isobel’in dili damağına yapıştı, diliyle kuru dudaklarını ıslattı. Stephen’ın gözlerindeki arzu mide-sini geriordu.

“Seninle aynı odada olamam.” Sesi boğuktu. “Çıplak olduğunu, sıcak ve yumuşak tenini ellerimin altında, göğsümün üzerinde hayal etmeden, saçlarını koklamadan, tadını...”

Aniden durdu ve gözlerini kapattı.

Isobel, nefes alış verişini yavaşlatmaya çalıştı ama çılgıncasına atan nabızı için elinden bir şey gelmiyordu. Stephen alnını alnına dayadı ve fısıldadı: “Söylesene, bu aramızdaki şey ne?”

Cevabı yoktu. Varsa da Stephen’a söyleyemezdi.

Yüzünü ellerinin arasına aldığı anda zayıf ve kırılğan hissetti. Öp beni. Lütfen. Bir kez daha. Stephen geri çekildiğinde terk edilmiş gibiydi.

Stephen arkasındaki duvara kendini bıraktı ve başını bir sağa bir sola salladı. “Bu senin adına daha tehlikeli bir durum. En çok da bu yüzden uzak durmaya çalıştım.”

Ellerini yüzüne kapattı ve “Onunla ne yapacağım?” diye mırıldandı.

Öp beni, öp beni, öp beni. Sesli söylememek için yumruklarını sıkıyordu. Stephen ellerini indirdi ve “Onunla evlenmek istiyor musun?” diye sordu.

Isobel sorusu karşısında şaşırmış, ürpermişti.

“Artık de Roche ile bolca zaman geçirdiğine göre,” dedi ısrarla, “karısı olmak seni mutlu edecek mi?”

“Benim ne istediğimin bir önemi yok,” dedi, Stephen’ın da gayet iyi bildiği gibi. Doğruldu ve dikleşti. “Tanrı’nın bana yazdığı kadere memnun olmak için elimden geleni yapmalıyım.”

“Sorumun cevabı bu değil.”

Isobel, müstakbel kocasına da haksızlık ettiğine inanıyordu. Sadakatsizliğinden dolayı suçluluk duydu.

“Doğrusu kral benim için iyi bir seçim yaptı. Philippe de Roche, hem zenginlik hem de konum açısından benim üstümde. Bu eşleşme, mantıklı beklentilerimi aşıyor.”

Şüphesiz, de Roche son kocasından daha iyi bir koca olacaktı. Babasına kalsa, bu sefer bulacağı adam kim bilir nasıl bir tip olurdu, düşününce tüyleri diken diken oldu. Hâline şükretmediği için, daha fazlasını istediği için Tanrı affetsin.

Stephen elini aldı ve sıktı. “Bu defa mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Bir kadının hakkettiği ile sahip olduğunun, en azından bu hayatta, birbiriyle ilgisi olmadığını söylemek için uğraşmadı.

En Yedinci Bölüm

*A*zine salonundaki gürültülü çatal bıçak sesleri ve konuşmalar birden kesildi. Kral ve komutanları yüksek masadan kalkıp salondan çıkarken Isobel son anda ayağa kalktı.

Yerine otururken, uzun masayı süzdü. Hayret, bu gece Stephen'in yanında oturan bir kadın yoktu. Temmuz'da kar yağması gibi bir şeydi.

Bugün o soruları sorarken Stephen ne demek istiyordu? Önce alay ediyor sonra işkence görmüş gibi davranıyordu.

"Isobel?"

De Roche'nin sesini duyunca irkildi.

"Üç kere seslendim. Kime bakıyordun?"

"Kardeşime," Elinin altında hazır bir bahanesi olduğu için mutluydu. "L'Abbaye-aux-Hommes'da² bu kadar zaman geçir-mesi beni endişelendiriyor."

Bu kısım doğruydı. Geoffrey'nin kendisini keşişlerle bir manastıra kapamasına sebep olan derdi neydi? Ve şimdi de başka bir manastırdaki kutsal emanetten bahsetmek için yanıp tutuşuyordu. Emanet ne demişti? Bir azizin parmağı mı? Isobel sonra buluşma sözü vermişti. Tanrı yardımcısı olsun, büyük bir olasılıkla buruşmuş parmak hakkında bir şiir yazmıştı.

² 11. yüzyılda inşa edilmiş, Aziz Stephen'a adanmış bir kilisedir. (ç.n.)

“Kardeşinin dindarlığına karşı çıkamazsın,” dedi De Roche, düşüncelerini bölerek.

Isobel, De Roche’nin bu yorumunu, endişesini açıklamak için bir davet olarak algıladı. De Roche asla ailesi hakkında özel sorular sormazdı. Rahatladı, ama yine de... Stephen’dan ne kadar farklıydı. Stephen, ailesinin en karanlık sırlarını öğrene kadar durmazdı.

Bu sefer düşüncelerini bölen, bacağına hissettiği sıcak ve ağır bir şeydi.

“İlk defa tedbirli gardiyanın bizi yalnız bıraktı.” De Roche dümdüz bakıyordu ama dudakları köşelerinden kıvrılmıştı.

Masayı baştan sona süzdü. Ne Robert ne de Stephen etraf-taydı. Şüphesiz şehirde eğlence peşindelerdi.

De Roche’nin baldırına doğru ilerleyen elini yakaladı.

“Yorgunsun sevgilim. Odana kadar eşlik etmemi ister mi-sin?”

Isobel’in cevabını beklemeden, dirseğinden yakaladı ve ayağa kaldırdı.

“Tam da Sör Robert’in bize nefes aldırmayacak mı merak etmeye başlamıştım,” dedi de Roche. Bir yandan da Isobel’i salondan dışarı sürüklüyordu. “Adam seni sanki masum bir ba-kireymişsin gibi koruyor.”

Hazinenin merdivenlerinden aşağı inerlerken Isobel huzur-suzdu ve biraz da nefes nefese kalmıştı. Gece soğuktu. Peleri-ninin kalınlığına rağmen de Roche’nin ateşini hissedebiliyordu.

Onu yatıştırmak için bir şey söylemeyecek miydi?

Sessizliğini ve adımlarının temposunu yol boyunca korudu. Odasına giden koridora ulaştıklarında Isobel’in kalbi göğsü-nün içinde hızla çarpıyordu. Isobel’e doğru döndüğünde mum

ışığında parlayan dişlerini gördü. De Roche'nin parmakları boynunda dolanırken gerildi.

Göğüslerinin üzerindeki hassas tenine ulaştığında Isobel, De Roche'nin bileğini tuttu. "Biri görecekt!"

"Burada kimse yok," dedi ve bir parmağını göğüslerinin arasındaki çukura soktu. "Hem nişanlı sayılırız."

Bu adam kocası olacaktı. Çok yakında, o istediği müddetçe, aynı yatağı paylaşacaklardı. Bu küçük samimiyete karşı çıkmak galiba aptalcaydı.

Eski umudu geri dönmüştü. Belki de, yeni kocası, Stephen öptüğünde hissettiği gibi hissetmesini sağlayabilirdi. O dokunduğu müddetçe başka hiçbir şeyin umurunda olmadığı, ayaklarının yerden kesildiği hissi verebilirdi belki.

Bu mümkün müydü? Öğrenmeliydi.

"Öp beni," dedi yüzünü kaldırırken. Bu defa farklı olacaktı.

Farklıydı da. Daha yumuşaktı. İlk seferindeki gibi korkutucu değildi. Hume'un öpücükleri gibi mide bulandırıcı da değildi. Ürpertinin vücudunu ele geçirmesini beklerken aklı serin ve aydınlıktı. Bekledi... Öpücük hoştu. Ama o kadar.

Neden böyle olduğunu açıklayamıyordu. De Roche yakışıklı, genç ve sağlıklı bir adamdı. Doğru, ağır parfümü başını ağrıtmıştı. Ama dudakları yumuşak ve sıcaktı. Bıyığının gıdıklaması rahatsız etmemişti.

De Roche ellerini bir aşağı bir yukarı üzerinde gezdirirken Isobel'in vücudu dokunuşlarına cevap verdi. Ama aklını başından alan tutku neredeydi? Stephen ona dokunurken hissettiği bir yangınsa De Roche'ninki titrek bir mum aleviydi.

Daha fazla deneyecekti. Kararlı bir şekilde, ellerini boynunda birleştirdi ve öpücüğüne karşılık verdi. Ağzını açtı ve Stephen'ı inlettiğini hatırladığı şekilde dilini üzerinde kaydırды.

Ne olduğunu anlayamadan, de Roche üzerine çullanmıştı. Kapana kısılmış gibiydi, hareket edemiyordu. Saldırının aniliği ile öylesine şaşırmıştı ki bileğini kelepçe gibi yakaladığını fark etmesi zaman aldı.

De Roche elini zorla aşağıya indirirken, küçük çığlıklar atıyordu. Çok güçlüydü! Penisinin sertliğini avucunun içinde hissetti. Yukarı aşağı, yukarı aşağı, elini penisine sürüyordu.

Dudağını ısırınca kanın tadını hissetti. De Roche ağzını açsa da Isobel'in elini bırakmadı. Korkunç nefes alış verişlerini kulağında hissediyordu. Hume'un kokuşmuş nefesinin nasıl midesini bulandırdığını hatırladı.

Tüm gücüyle diğer kolunu kurtarıp De Roche'ye savururken havada yakaladı. Birbirlerine bakıyorlardı. İkisi de nefes nefeseydi, Isobel gözyaşlarına boğulmuştu.

"Dur, Lütfen." Sesi alçaktı, neredeyse fısıltı gibiydi.

De Roche'nin gözleri öfkeden kararmıştı. "Beni öyle öptükten sonra bu gece beni yatağında istemiyormuşsun gibi mi davranacaksın?"

"Sadece bir öpücüktü," diye kekeledi. hem utanmış hem de kafası karışmıştı.

"Ah, yani benimle alay ediyordun. Oynadığın oyun hoş değil."

Gözlerinin içine baka baka göğüslerini kavradı. Isobel hareket edemeyecek kadar şaşkın ve korkmuştu.

"Yatağıma girdiğinde," dedi başparmaklarıyla göğüs uçlarında yuvarlaklar çizerek, "beni orada tutacak türde oyunları sana öğreteceğim."

Stephen'in kralın komutanları ile toplantılarına katılmaktan memnuniyet duyduğu zamanlar olmuştu. Ama bu gece on-

lardan biri değildi. Kral Henry yeni topraklarının yönetimine önem verse de diğerleri Stephen'ın raporunu dinlerken sıkılmış görünüyorlardı. Neden sıkılmasınlar ki? Kendisi bile sıkılmışken.

Aslında sıkıntısı toplantıyı terk etme hevesinin yanında önemsizdi. Kral onu bırakır bırakmaz, William'm beklemesi için işaretini görmemiş gibi yaparak, kaçışını gerçekleştirdi. İç şatoya giden karanlık yolda koşarken neden Isobel'i bulması gerektiğini kendine soruyordu.

Bulduğunda ne diyecekti? Hiçbir fikri yoktu.

Bu bir delilikti. Onun için bile. Tüm onurunu bırakıp, Isobel'e sahip olmayı istiyorsa bu zamana kadar yapardı. İsterse onun olacağını bildiği anı hatırladı ve neredeyse nefes almayı unuttu.

Ne yapmıştı ona! Etrafindayken kendisini daha iyi hissediyordu. Daha ilginç. Daha zeki. Kesinlikle daha erdemli. Gözlerindeki hüznü silip almak, onu korumak istiyordu.

Bunun ne anlama geldiğini şu an düşünmeyecekti.

Şatoya girdi ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Tırmanırken de en son geldiği zamanı hatırladı. Geceliği ile yataktan çıktığı zamanı. Şu an kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsünün içinde patlayacağını sandı.

Koridor boyunca koştu ve son köşeye geldiğinde olduğu yerde kalakaldı. Loş ışığa rağmen, gördüğü kadının Isobel olmadığına kendini inandıramazdı. Bu profili inceleyerek saatler harcamıştı. Ve o aptal keçi sakalı da de Roche'ye aitti.

Isobel ellerini de Roche'nin ensesinde birleştirip, derin bir öpücük için kendine doğru çekerken aslında Stephen'ın göğsüne uzanıp kalbini yerinden sökmüştü. Nasıl? Bunu nasıl yapabilir?

Eli de Roche'nin elinde, aşağıya doğru uzanırken gördüğünde, Tanrım, bunu görmek istemiyordu. Hayır. Roche'nin penisini okşamaya başladığında, Stephen arkasındaki duvara yaslandı, gözlerini sıkı sıkı kapattı. Ve hâlâ çıkardığı küçük sesleri duyabiliyordu. Hemen buradan gitmeliydi. Hemen.

Ama kendine hâkim olamayarak bir kere daha baktı.

Âşıklar şimdi ayrılmışlar, birbirlerine bakıyorlardı. Donakalmış bir şekilde, de Roche'nin Isobel'in göğüslerini kavramasını ve göğüs uçlarını parmaklarıyla ovduğunu gördü. Stephen bu cinsel sahipliğin aşikâr gösterisine daha fazla katlanamayacaktı.

Döndü ve sessizce uzaklaştı.

Stephen bu gece bir amaç uğruna içiyordu. Dudakları hatta parmak uçları uyuşsa da tatlı kayıtsızlığa henüz ulaşamamıştı. İçki midesine yerleşen kıskançlık düğümünü henüz çözemişti. Her kasının üzerine çöken kaybetmişlik hissi de azalmamıştı.

Kucağındaki kadın ağırdı, kim olduğu ve nasıl buraya geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Gitmesini istiyordu ama hareket ettirmek için çok fazla çaba harcaması gerekiyordu. Ucuz parfüm, ter ve seks kokusunun ağır karışımı midesini bulandırıyor. Gözleri kapalıyken bile, Isobel'miş gibi yapamıyordu.

Birdenbire kucağındaki ağırlık hafiflemişti. Kadın seslerinin değiştiğini duydu ama gözlerini açıp bakacak kadar merak etmedi.

“Bunu yanına yaklaştırmakla çok ileri gittin! Bel soğukluğu kapacaksın, seni aptal.”

“Claudette?” Stephen gözlerini açtığında eli belinde kendisine doğru bakan Claudette'i gördü.

Onu gördüğüne çok sevinmişti, kollarını beline doladı. Kafasını göğüslerine gömmesinin pek doğru olmadığını az çok bilse de bu yumuşak his iyi gelmişti.

Birisi omuzlarından çekiyordu, arkasından gelen tanıdık bir ses duydu. İstemeye istemeye Claudette'i bıraktı ve geri gitti. Tüm bu hareketler başını döndürüyordu.

“Jamie? Bu günah çukurunda ne arıyorsun? William küplere binecek.”

“Beni o yolladı.”

“William bana bakıcılık yapsın diye on beş yaşındaki çocuğu mu yolladı?” Stephen'ın sesi kendi kulaklarına bile uzak gelmişti.

“Doğru, öyle yaptı,” dedi sırtarak, “neredeyse on altı yaşında olmam dışında.” William Jamie'yi Claudette ile birlikte mi yollamıştı? Dünyanın saçma bir yer olduğunun bir kanıtı daha. Çok saçma bir yer. “Nasıl de Roche'yi seçebilir?”

Jamie akli karışmış bir hâlde bakıyordu ama Claudette, tatlı Claudette, anlamıştı. Yanağını okşadı.

“Gördüm onu.” Kelimeler ağızından kendi kendilerine çıkıyordu. Stephen onlara hâkim olamıyordu. “Onu öpüyordu. Dokunuyordu, Tanrı aşkına. Ve...”

“Tabii ki öyle yapacak. O adamla evlenmek zorunda,” diye araya girdi Claudette. “Kadınlar mantıklı olmak zorundadırlar.”

Mantıklı mı? Kadınlar gerçekten böyle mi düşünüyorlardı? “Beni öpmek pek mantıklı değildi.”

“Kesinlikle değilmiş. İkiniz için de.”

Hatırladığı bir sonraki sahnede at arabasının içinde, taşlı yolda zıplıyor, başı arabanın yanına çarpıyordu.

Soğuk hava sayesinde uyandı. Parça parça konuşmalar duyuyordu. sanki uzak bir yerden geliyor gibiydi. Jamie tek ba-

şına idare edebileceğini söylüyordu, muhafızlar yüksek sesle dalga geçiyordu, kendi sesi de Isobel'i bulmalarını öneriyordu.

Gözlerini açtığında, yerde sürünen ayaklarını gördü. Sonra biri yatağına yatırdı. Stephen batıyor, batıyor, batıyordu.

Jamie'nin sesi ile ölümler diyarından geri geldi. "Claudette kadınların 'mantıklı' olduklarından bahsederken ne demek istiyordu?"

"Yani bir kadın bir adamla yatacak." Cevap vermek için harcadığı çaba yüzünden iç geçirdi ama Jamie tekrar omzunu sarstı. "Çünkü bu mantıklıdır... Onun için gerçekten bir şey hissetmemesine rağmen. Hepsi kalpsiz, kalpsiz."

"Faziletli bir kadın böyle bir şey yapmaz."

"Onlar en kötüler!" Tanrı aşkına, Catherine bile yatağına bir yabancıyı aldı. Bu kısmı sesli mi söylemişti? Hayır, bunu asla söylemezdi.

"Sarhoşsun. Asla bunu yapmaz. Hiçbir kadın ondan daha sadık değildir."

"Ooo bunu azla William'a yapmaz. Azla, azlaa, azlaa." Ama Catherine bile... O bile bir zamanlar öyleydi. Bir yabancıyı yatağına aldı. Bir yabancıyı.

"Ne dedin?" Ses başının içinden geliyor gibiydi. Kahrolası çok ısrarcıydı.

"Kimdi o? Ne oldu?"

Stephen soruların sona ermesini ve uyuyabilmeyi istiyordu. "Hamile bırakamadı. Diğer kocası. O lanet olası ilk kocası. Bu yüzdeeen işi başkasına yaptırdı. İşşte tatlı küçük Jamie'yi böyle kucığına aldı. Büyük sssır. Şışşş."

En Sekizinci Bölüm

*S*tephen gecedan kalmasıyla alakalı olmayan, kötü bir hisle uyandı. Çok kötü bir hisle. Zonklayan başının, dönen midesinin, kurumuş ağzının ardında daha fena bir şey pusu kurmuştu. Çizgiyi aştığına dair bir huzursuzluk hissediyordu. Korkunç ve geri alınamaz bir hata işlemişti.

Yatmaması gereken biriyle mi yatmıştı? Çok hızlı hareket etmemeye dikkat ederek yanına döndü ve nefesini verdi. Öyle bir şey yaptıysa bile en azından kadın gitmişti.

Ama sorunun bu olduğunu sanmıyordu.

Yatağından sürünerek çıktı, leğene döktüğü soğuk suyu yüzüne vurdu. Neydi bu? Parçaları birleştirmeye çalıştı. De Roche'nin Isobel'in üzerindeki ellerinin görüntüsü çok netti. Yükselen nabızı başının şiddetli bir şekilde zonklamasına sebep oluyordu. Leğene doğru eğildi ve maşrapanın içinde kalan suyu başından aşağı döktü.

İlk önce şato kapısına en yakın hana gitmişti. Sonra eski kilisenin yanındakine. Sonra yolculuğu şehrin en kötü yerinde son bulmuştu. Parfümün iğrenç kokusunu hatırladı. Şefkat me-
leği gibi gökten inen Claudette'i. Ve Jamie'yi.

At arabasıyla yolculuk. Kendisini yatağa sürükleyen Jamie. Bitmek tükenmek bilmeyen sorular soran biri. Kadınların mantıklı olmaları ile ilgili bir şeyler...

Sıkıca gözlerini kapattı. Tanrı yardımcısı olsun, Catherine hakkındaki şeyleri sesli mi söylemişti? Hem de Jamie'ye?

Söylemiş olamazdı. Yıllar önce yaşlı bir hizmetçinin ağzından aldığı sırrı hiç kimseye söylememiştir. Asla söylemezdi.

Döndü ve boş odaya baktı. Jamie şimdi neredeydi? Telaşlanmamaya çalışarak, kıyafetlerini giydi, ceketini ve kılıcını kapı ve odadan hızla çıktı.

Jamie'yi bulmalıydı. Eğer dün gece Catherine'in sırrını oğluna söylediyse... Ah Tanrı yardımcısı olsun! Eğer söylediyse, Jamie'ye açıklamalı, anlamasını sağlamalıydı.

Ve sonra da ne yaptığını William'a anlatmak zorundaydı.

Isobel her yerde kardeşini aradı. Bulamayınca endişelenmeye başladı. Dün gece söylemesi gereken önemli bir şey olduğundan bahsetmişti. Neden hemen söylemesini istememiştir ki? De Roche'nin kendisini salondan alıp götürceğini bilemezdi şüphesiz. Ve olanlardan sonra kardeşini tamamen unutmuştu. Neler olduğunu şimdi düşünmek istemiyordu.

Şatonun avlusunda hızla koşuştururlarken Linnet'in güzel saçları yüzünü kırbaçlıyordu. "Ahıra bakmadık," diye bağırdı rüzgâra karşı. "Eğer atı buradaysa, fazla uzağa gitmemiştir." "Sen akıllı bir çocuksun," dedi gülümsemeye çalışarak. Neden bu kadar endişelendiğini söyleyemezdi. Ahıra yaklaşırlarken François'nın kendilerine doğru koştuğunu gördüler.

"Leydi Hume, ben de sizi arıyordum," diye seslendi yaklaşırlarken. O da nefes nefeseydi. "Kardeşiniz size bir mesaj ulaştırmamı istedi."

"Mesaj mı? Ne dedi?"

François, doğru hatırladığına emin olmak için konsantre oluyor gibi yüzünü buruşturdu. "Jamie ile birlikte buradan iki saat mesafede olan bir manastıra bir kutsal emaneti görmeye gittiler."

“Geoffrey’i giderken gördün mü?” diye sordu sakın olmaya çalışarak. “Jamie ile mi gittiler?”

“İlk başta tek başına gidecekti. Eşkıyalar ve kaçaklar kırsalda cirit atıyorken yalnız olmasının çok tehlikeli olduğunu söyledim ama ‘Tanrı beni korur,’ dedi. Yemin ediyorum böyle dedi.”

Yüce Tanrım, böyle bir şeye kalkıştığı için onu öldürebilirdi! Bu çocuk bile burada tek başına dolaşmanın aptalca olduğunu biliyor.

“Sonra Jamie ağlayarak ahıra geldi,” dedi gözlerini kocaman açarak. “Kardeşiniz onu konuştuklarını benim duyamayacağım bir köşeye çekti. Sonra kardeşiniz bana bu mesajı verdi ve atlarına binip gittiler!”

“Bu ne zaman oldu?”

François omuzlarını silkti. “Belki bir saat? Uzun bir süredir sizi arıyorum.”

Hemen peşlerinden gidip onları geri getirecek birini bulmalıydı. İnsanlar kahvaltı için salonda toplanmıştır. Peşinde ikizlerle şatoya doğru koştu.

“Jamie iyi bir dövüşçüdür,” diye seslendi François, içini rahatlatmaya çalışarak.

De Roche’yi bulacaktı. Caen’e gelirken yanında bir sürü silahlı adam getirmişti. Hemen birkaçını Geoffrey ve Jamie’nin ardından gitmeleri için toplayabilirdi.

Şatoya girerken zar zor yavaşladı. Salona giden kemerli kapının önüne geldiklerinde ikizlere, “Burada bekleyin,” dedi. De Roche’yi hemen bulup doğruca ona doğru gitti.

“Philippe, bana yardım et!” seslendi sesinin duyulabileceği kadar yaklaşınca. De Roche’nin yüzündeki onaylamaz ifadeyi umursamadı, ne olduğunu duyar duymaz anlayış gösterecekti.

Elini kaldırdı. Gülerek, yanında oturan adama, “Nişanlım beni görmek için çok sabırsız,” dedi.

“Geoffrey gitti. Peşinden gitmeli ve geri getirmelisin.”

“Sakin ol hayatım. Bana koşmadığını söyle. Nefessiz kalmışsın.”

“Kardeşim gitti,” dedi nefes alıp vermelerin arasında. “Hemen gitmelisin, yoksa Geoffrey’nin başına bir şey gelecek, biliyorum.”

“Müsaadenizle,” dedi adama. Morartarak kolundan tuttu ve bir köşeye çekti.

“Benimle baş başa konuşmalıydın.” Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Ne cüretle herkesin içinde bana emirler yağdırırsın, şunu yapmalısın, bunu yapmalısın diyebilirsiniz!”

“Üzgünüm, ama kardeşim...”

“Kardeşin yetişkin bir adam. Kendi kararlarını kendisi verebilir ve sonuçlarına katlanabilir.”

“Ama onun peşinden gidemez misin? O anlamıyor...”

“Yüce Tanrım, Isobel, aptal kardeşini takip etmekten başka yapacak daha iyi bir işim yok mu sanıyorsun?”

“Var mı?” Isobel’in bildiği kadarıyla Robert ile evlilik anlaşması üzerine görüşmek dışında Caen’de yaptığı bir iş yoktu. Ve bu iş de yavaş gittiğine göre çok zaman harcıyor olamazdı.

“Sana açıklama yapmak zorunda değilim. Kardeşin, hareketlerini ve sonuçlarını düşünmek zorunda. Sana önerim odana gitmen ve orda beklemen.”

Ne biçim bir adamdı bu? Ona yardım etmeyi nasıl reddederdi? Tartışmakla vakit kaybedemezdi. Nasılsa kılını kıpırdatmayacaktı.

Parmak uçlarında kalkıp, omzunun üzerinden sorabileceği başka biri var mı diye bakmaya başladı. Lord FitzAlan’ı gördüğünde seslendi ve kolunu salladı.

“Hemen kes şunu,” dedi De Roche. “Kendini maskara ediyorsun.”

FitzAlan çoktan ona doğru yürümeye başlamıştı. Tanrı’ya şükür! Stephen da yanındaydı.

“Lord FitzAlan, Sör Stephen.” De Roche yaklaşırlarken selamladı.

FitzAlan aldırış etmedi. “Sorun nedir Leydi Hume? Endişeli görünüyorsunuz.”

“François, kardeşim ve Jamie’nin tek başlarına şehir dışına çıktıklarını söyledi,” dedi, sesini kontrol altına almaya çalışıyordu.

Stephen koluna yapıştı. “François nereye gittiklerini biliyor mu?”

“Buradan iki saat uzaklıkta doğuda bir manastıra.”

Geoffrey’nin şiirinden bir bölüm hatırladı. Şehit düşmüş bir azizin parmağı ile ilgili bir şey...

“L’Abbaye de Saint Michele, olabilir mi?”

“Seninle ahırda buluşuruz. Krala gideceğimi söylemeliyim,” dedi FitzAlan Stephen’a.

“Onları bulacağız,” dedi Stephen ve giderlerken kolunu hafifçe sıktı.

“Bekleyin,” diye seslendi Isobel. “Ben de sizinle geleceğim.”

“Saçmalama...” De Roche itiraz etmeye başlamıştı ki FitzAlan sözünü kesti.

“Buradan hiçbir yere ayrılmasına izin verme,” diye emir verdi FitzAlan, kolunu de Roche’ye uzatarak ve gittiler.

Gözlerini yere indiren Isobel, “Önerdiğiniz gibi, odamda bekleyeceğim,” dedi. Hızlı bir reveransla De Roche’nin bir şey demesine fırsat vermeden salondan ayrıldı.

Linnet, Isobel'e merdivenlerde yetişti. Odasına varır varmaz, Isobel sandığını açtı ve Geoffrey için tamir ettiği kıyafetlerini çıkardı.

"Paçalardan ve kol ağzlarından onar santim kes ve üzerimi değiştirmeme yardım et. Çabuk ol, hemen."

Linnet'in karşı çıkmalarına aldırmadı. Başının içindeki bir ses de yaptığıının aptalca olduğunu söylüyordu ama bunu da duymazdan geldi.

Geoffrey bu dünyadaki her şeyiydi.

Burada oturup bekleyemezdi. Geoffrey'nin çocukluğundan beri koruyucusu olmuştu; babasının eleştirilerinden, annesinin ilgisizliğinden, etrafındaki dünyaya karşı kör oluşundan onu korumuştı.

"Eğer biri beni sorarsa uyuduğumu söyle," dedi kılıcını sararken. "İyi hissetmediğimi, başımın ağrıdığını söyle."

Tanrı'ya şükür, pelerini sadeydi. Saçlarını şapkanın altına soktu. Linnet'i yanağından öptükten sonra pelerini giydi, kapüşonunu başına geçirdi ve hızla kapıdan çıktı.

Stephen ve FitzAlan çıktığı sırada, ahıra geldi. Yanından geçerlerken başını eğdi ve sonra nereye doğru gittiklerini görmek için peşlerinden baktı. Doğu kapısına, Porte des Champs'a doğru gidiyorlardı.

İçeri girip François'yı buldu, o da Linnet gibi planına karşı çıkıyordu. Yine de atını eyerlemesine yardım etti ve kimseye bir şey söylemeyeceğine yemin etti. O kadar huzursuz görünüyordu ki Isobel kılık değiştirdiğini unutup yanağına dokundu

"Merak etme, onları zamanında yakalayacağım. Beni korurlar."

"Kendinize dikkat edin hanımım. Çok kızacaklar."

Neredeyse kahkaha atacaktı. François eşkıyalardan ya da kaçaklardan endişelenmiyor, Stephen ve FitzAlan'ın öfkesinden korkuyordu.

Porte des Champs kapısı, onu doğrudan şatonun doğusundaki tarlalara götürdü. Biraz ötesinde ilerleyen iki atlıyı görebiliyordu. Arayı hemen kapatmak istemediği için atını dizginledi. Planı, manastır yolunu yarıladıklarında, onu Caen'e geri götürmektense manastıra götürmeyi daha kolay bulacakları zaman, ortaya çıkmaktı.

Çok geçmeden, erken fark edilme korkusu geçmişti. İyi bir biniciydi ama her bayırda araları biraz daha açılıyordu. Bir müddet sonra iyice gözden kayboldular. Bir sonraki tepeyi tırmandığında, artık onları göremiyordu. Ne kadar yalnız ve savunmasız olduğunu fark edince korkuya kapıldı. Sağına soluna, arkasına bakıyordu. Geri mi dönmeliydi? Kalbi çarparak, boynunu uzatıp boş ufka baktı.

Birdenbire yolun iki yanındaki ağaçların arasından iki atlı çıktı. Atlarını üzerine doğru sürerlerken, Isobel'in çılgınlıkları gökyüzüne ulaştı. Son anda durdular. Atları şaha kalmış toynakları havadaydı. Korku içindeki atı, Isobel'i neredeyse üzerinden atacaktı.

Isobel atlıların kim olduğunu görünce öyle rahatladı ki bayılacaktı. Elini deli gibi atan kalbinin üzerine bastırdı. "Tanrı'ya şükür. Sizsiniz! Sizi eşkıya sanmıştım."

"Isobel?" dedi Stephen gözlerini kocaman açarak. "Isobel!"

İkisine de sarılmak istiyordu ama onlar aynı şekilde mutlu olmuş gibi görünmüyorlardı. Doğrusu Isobel'i öldürmek ister gibi duruyorlardı.

“Aklını mı kaçırdın?” Stephen bağıırıyordu. “Sence bizi takip eden biri olduğunu fark etmeyeceğimizi mi sandın? Eğer çığlıkların çok... çok... çok kadınsı olmasaydı, seni delik deşik edebilirdik!”

Sesi keşke yapsaydık der gibiydi.

“Buraya gelmen büyük aptallıktı. Ve de Roche sana engel olamadığı için senden daha büyük bir aptal olduğunu kanıtladı,” dedi FitzAlan.

“Ama buradayım,” dedi çabucak. “Geoffrey ve Jamie çok uzakta olamaz. Yola koyulmalıyız.”

Aralarındaki bakışmayı görünce, yola devam edeceğini anladı. Ama bundan hoşnut oldukları söylenemezdi.

“Seni manastıra götüreceğiz ve orada bırakacağız. Gerekirse zincirleriz,” Atını döndürüp dört nala uzaklaştı.

“Yakınımda dur,” diye emretti Stephen. “Siniri geçene kadar arkasından gideceğiz.”

Atlarını ileriye doğru çevirdiler ve yan yana sürdüler.

Stephen kolay kolay peşini bırakmayacaktı. “Gerçekten Isobel, bu yaptığın tarifi olmayan bir aptallık.”

“Beni böyle gören erkek olduğumu düşünür,” dedi git gide daha kötü hissediyor olsa da. “Silahlı üç adam olarak yolculuk etmek ikiden daha güvenlidir.”

“Daha mı güvenli? Seninle mi?” dedi dönüp bir kaşını kaldırarak. “Böyle giyinmiş olman dikkatimi dağıtmaya yarıyor sadece. Bacağının yukarıya doğru uzanan şeklini görebiliyor-ken...”

“Ciddi ol, Stephen.”

İleri baktı, utanmıştı. En azından Stephen’in sesi az önceki gibi öfkeli değildi. FitzAlan’ın sırtının gerginliğinden ise kolay kolay affetmeyeceğini söyleyebilirdi.

Stephen düşüncelerini okuyor gibiydi. “Karısı dışında William’ı bu kadar sinirlendiren bir kadın daha görmemiştim.”

“Ona çok sık kızıyor mu? Zavallı kadın.”

“Zavallı Catherine mi?” Stephen güldü. “İnan bana büyük komutanı küçük parmağında oynatır.”

Bir an sustu. “William’ın bu dünyada onun için yapmayacağı bir şey yoktur.” Sesi hüzünlüydü. “Ya da Catherine’in onun için.”

Acımasız komutanın büyük bir aşka demir attığını kim tahmin edebilirdi ki? Açıklayamayacağı bir şekilde, Isobel’in gözleri doldu.

“William’ın öfkesini üzerine alınma. Bana çok kızgın, senin için pek bir şey kaldığını sanmıyorum.”

“Ne oldu?”

“Jamie benim yüzümden gitti,” dedi ileri bakarak.

Isobel, bakışlarını Stephen’in yüzündeki acıdan başka tarafa çevirmeye ve içini rahatlatmak için söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı.

“William!” diye Stephen kükredi.

Isobel önünde yaşananları anlamaya çalışırken zaman durmuş gibiydi: ok yağmuruna tutulan FitzAlan’ın atının üzerine yığılan bedeni. Yaralanmış mıydı? Bu mümkün müydü?

Stephen’in bağırışlarıyla kendisine geldi.

“Ormana Isobel! Hemen!” Gitmesini istediği yöne doğru elini uzattı ve atını ileri sürdü.

Isobel atını tarlaya doğru çevirdi ve ötesindeki ormana doğru dört nala sürmeye başladı. Omzunun üzerinden geriye doğru baktığında kalbi ağzına geldi.

Stephen yaralı ağabeyi ile okların atıldığı ağaçların arasına girmişti. Öne eğildi, FitzAlan’ın atının dizginlerini tuttu ve ileriye devam etti. Tanrı’ya şükürler olsun!

Ormana girmeden önce bir kez daha baktı. FitzAlan'ın atı peşinde, Stephen dört nala geniş bir kemer çizerek gidiyordu. Aynı ormanın biraz daha yukarısında buluşacaklardı. Ormana girdi ve elinden geldiğince hızlı, atını sürdü.

En sonunda, ağaçların arasında bir hareket gördü. Kendisine doğru gelen iki atı gördüğünde paniğe kapıldı. Eyerleri boştu. Sonra Stephen'ı yıkılmış bir kütüğün yanında, ağabeyinin üzerine eğilmiş hâlde buldu.

Atından atladı ve yanına diz çöktü.

FitzAlan'a bakarak, Stephen'ın kolunu tuttu. "Ne yapabilirim?"

Aman Tanrım. FitzAlan kan revan içindeydi. Ok boynundan girmiş zincir zırlı gömleğinin üzerinden çıkmıştı.

Stephen oku incelerken, "Tüm zırhımızı giymeliydik. Hemen yarayı bağlayacak bir şey bul. Çabuk," dedi.

Isobel gömleğinin içinden çıkını çıkardı. ekmeği ve peyniri yere koyup kumaşı salladı ve sıkıca katladı.

"Hazırım."

Stephen oku çekti, Isobel fişkıran yaranın üzerine kumaşı bastırdı. Tanrı yardımcıları olsun, FitzAlan baygın ve ceset gibi solgundu.

Isobel pelerininin alt kısmından uzun ince bir parça keserken Stephen kumaşı bastırmaya devam etti. Sonra kestiği şeridi FitzAlan'ın sırtından ve kolunun altından geçirerek yaranın üzerindeki kumaşın üstünden sıkıca bağladılar. Stephen Isobel'in kolunu tuttu ve yüzüne baktı. "Adamlar hâlâ buralarda bir yerde. Ormana gelmeden dikkatlerini başka yöne çevirmeliyim."

"Geri mi gidiyorsun?" Tanrım, hayır. Lütfen, hayır.

“Elimden geldiğince çabuk döneceğim.” FitzAlan’ın kemesindeki kılıcı ve kısa bıçağı aldı ve Isobel’e uzattı. “Yine de hazırlıklı olmalısın.”

Tanrım. Tanrım. Tanrım.

“Yapabilirsin Isobel,” dedi gözleri gözlerinde. “Eğer ben-den önce biri gelirse, zavallı bir kadın olduğunu zannedecek. Bu senin avantajın.”

Isobel başını eğdi, omuzlarına dökülmüş saçlarını gördü. Şapkası neredeydi? Düşmüş olmalı...

Stephen çenesinden tutup yüzünü kaldırdı. “Cehaletini ona karşı kullan. Kılıcını kullan Isobel. Öldür onu. Öldür.”

Bunu yapabilir miydi? Yapabilir miydi? Isobel onaylayarak başını sallayana kadar Stephen gözlerini ayırmadı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve sertçe öptü. “İkinci bir şans verme.”

Stephen ve atı çalılıkların arasından uzaklaşırken, himayesindeki adama baktı. Kral Henry’nin ünlü komutanı. Catherine’in sevgilisi. Burada ağır yaralı yatmasının suçlusu oydu. Dikkatlerini dağıtmış, gerçek tehlikeye odaklanmalarına engel olmuştu.

Derin bir nefes aldı, atlardan matara ve battaniye getirdi. Battaniyeyi FitzAlan’ın üzerine örttükten sonra yerlerini ele vermemeleri için atları biraz uzağa bağladı. Kucak dolusu yap-rağı FitzAlan’ın etrafına yığdı.

FitzAlan’ın iyice gizlendiğinden emin olduktan sonra, yıkılmış kütüğün arkasına oturdu. Mataradan FitzAlan’ın ağzına bira akıtırken, çürüyen ağacın ve yaprakların kokusu burun deliklerini dolduruyordu. FitzAlan gözlerini açmadan yuttu.

Bir yandan FitzAlan’ı kontrol ederken diğer yandan kütüğün üzerine çıkıp etrafı kolaçan ediyordu. Stephen gideli çok olmamıştı ama her saniye yıl gibiydi. Geri dönmezse ne olur, düşünmemeye çalıştı.

Tanrım lütfen onu koru. Onu koru.

Çıtırdayan bir dal sesiyle kılıcına yapıştı. Diğer elinde kısa bıçağı, kütüğün tepesinden etrafa baktı. Görünürde bir şey yoktu. Nefesini tutup bir kez daha dinledi. İşte yine.

Sese doğru döndü ve aramaya başladı.

Ve sonra onu gördü. Neredeyse yirmi metre ötesinde, kendisine doğru geliyordu. Elindeki teri silmek için kılıcını bıraktı.

Yüce Meryem. *Bu Stephen'm öldüğü anlamına gelmesin. lütfen.*

Adam gittikçe yaklaşıyordu. Düşünmeli, planını yapmalıydı. Zırhı yoktu, yani şansı vardı. Stephen'ın sesini duydu, Isobel, yapabilirsin diyordu.

Biraz daha yaklaşıp kadar bekledi. Sonra elleri arkasında, birden ayağa kalktı. "Sör! Lütfen bana yardım edin!"

Adamın gözleri kocaman açılmıştı. "İşte, bugünün ikramiyesi," dedi kılıçlı elini aşağı indirirken. Sırıtiyordu. "Bir kadın olacağını söylememişlerdi."

Aksanından ve giysilerinden avam tabakasından bir Fransız olduğu anlaşılıyordu. "İngiliz askerler beni evimden aldılar," dedi ağlar gibi yaparak. "Bana yardım edin, yalvarırım!"

Ürkütmemesi gereken bir ata yaklaşır gibi, yavaş yavaş üzerine doğru geliyordu. Ya saldırganlardan biri değilse? Ya sadece yardım etmek isteyen bir köylüsüyle? Kılıcı vardı ama...

Gözlerini üzerine dikmişti ve o an Isobel emin oldu, adam ona zarar vermek istiyordu. Kendisiyle işi bitince de FitzAlan'ı öldürecekti.

Kıpırdamadan durdu ve bekledi. Bir adım daha. Bir adımı daha. Tam kütüğün diğer yanına geldiğinde hamle yapan adamı, bütün gücüyle vücuduna soktuğu kılıcıyla durdurdu. Dişlerini kenetledi, bütün ağırlığıyla kılıcı ittirdi. Uzun bir müddet ayaklarının üzerinde sendeleyeyen adam, şaşkın gözlerle Isobel'e

bakıyordu. Sonra kılıçla beraber arkaya düştü. Isobel kütüğün üzerinden atladı ve adamın tepesinde durdu, kalbi göğsünün içinde deli gibi çarpıyordu. Kılıç. Geri almalıydı.

Mide bulantısıyla savaşıyor, iki eliyle kılıcın kabzasına yapıştı ve çekti. Çıkmıyordu! Elleri soğuk ve yapış yapıştı. Sırtından ter damlıyordu. Kılıcını geri almalıydı. Bir ayağı adamın göğsüne koydu ve bir kere daha asıldı. En sonunda ıslak bir sesle kılıç adamın vücudundan çıktı. Bir adım geri attı ama elinden bırakmadı. Kılıcın ucundan kan damlıyordu. Gözlerini alamadı. Arkasından gelen sesli homurtuyla geri döndü ve FitzAlan'ı gördü. Bir koluyla kütükten destek alarak kalkmaya çalışıyordu. Isobel FitzAlan'ın gözlerinin kendi üzerinde değil de arkasındaki bir yere sabitlendiğini görünce, ürperdi.

FitzAlan'ın diğer kolu hareket etti ve kulağının yanından vızıldayarak bir şey geçti. Diğer yöne döndüğünde birkaç adım ötesinde başka bir adamın olduğunu gördü. FitzAlan'ın bıçağı göğsüne saplanmıştı. Hemen kütüğün diğer tarafına atladı.

“İyi göremiyorum,” dedi FitzAlan. Zavallının yüzü terden sırlıslıkla olmuştu, boynundaki bandaj kan içindeydi. “Ama bence ormanda bir ya da iki kişi daha var.”

Bir ya da iki kişi daha mı?

Zar zor yutkundu. “Bu sefer hazır olacağım.”

“Aferin.”

Isobel, FitzAlan'ın gömleğinin kolundan tuttu, düşmeden yere uzanmasını sağladı.

On Dokuzuncu Bölüm

*I*sobel, sesleri dinlemeye, gözlerini etraftan ayırmamaya devam etti. FitzAlan'ın rengi hiç iyi görünmüyordu. Hem de hiç. Eğildi ve kulağını dayayıp kalbini dinledi. *Güm güm, güm güm.* Kalp atışlarının güçlü oluşu içini rahatlatmıştı. *Güm güm, güm güm.*

Bir hışırtı duydu, yanında atı ile ağaçların arasından gelen bir adam gördü. Saklanmanın anlamı yoktu. Kütüğün bu tarafından ayan beyan görünüyorlardı. Ayağa kalktı ve FitzAlan'ın önünde durdu.

Atının eyerindeki gümüşü ve iyi kıyafetlerini fark etmesine fırsat vererek birkaç adım ötesinde durdu. Asillerden biriydi. Fransız asillerinden.

“Lord FitzAlan, İngiliz Kralı'nın büyük komutanı, bir kadın tarafından korunacak kadar düşmüş.” Başını sağa sola salladı ve eğlenen bir gülümseme ile Isobel'e baktı. “Müthiş bir kadınsınız leydim. Ama yine de umutsuz durumdasınız.”

Yani bu rastgele bir saldırı değildi! bu adamlar kurbanlarını tanıyorlardı. Bir şekilde FitzAlan'ın adamları olmadan yolculuk edeceğini öğrenmişlerdi. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Kim söylemişti? Ve nasıl bu kadar çabuk haberleri olmuştu?

Adam bir adım ileri geldi. Isobel bağırdı: “Dur!”

“Size zarar vermeyeceğim.” Sesi sakindi. “FitzAlan için geldim.”

“Onunla ne yapacaksınız?”

“Fidye için yanımda götüreceğim.” Bir adım daha attı. “FitzAlan önemli bir ödül, biliyorsunuz.”

Isobel bir an için bile söylediklerine inanmadı. Başından beri FitzAlan’ı öldürme derdindelerdi. “Dur!” dedi adam bir adım daha atarken. Kılıcını doğrulttu.

“Ashında sizi de yanımda götürebilirim. Anlatsam kimse inanmaz.” Eğleniyordu. “Bahse girerim kocanız sizi geri almak için yüklü miktarları gözden çıkarır.”

Adamla dövüşmeyi kabul eden Isobel soğukkanlı ve sakin bir ruh hâline bürünmüştü. Stephen’a minnettardı. Her gün yaptıkları idmanla artık daha iyi bir dövüşçüydü. Peki, yeterince iyi miydi? Stephen’ın öğrettiği gibi adamı incelemeye başladı.

İçini rahatlatan bir kısım yoktu. Daha uzun ve daha güçlüydü. En çok endişelendiği şey ise hızlı ve hafif olduğuna işaret eden rahat tavırlı yürüyüşüydü. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Ne demişti Stephen? Avantajını bul ve ona karşı kullan. Kaldırıp ayak bileklerini gösterebileceği eteği olmaması çok kötüydü.

Stephen’ın dar pantolonuna gösterdiği tepkiyi hatırladı ve pelerinin önünü açtı. Üzerinden çıkarınca, adam kılıcının ucunu indirdi ve ağzı açık, bacaklarına doğru baktı. Isobel planının nasıl işe yaradığını atlatamadan gözlerini tekrar yüzüne çevirmişti.

“Bahse girerim kocanız sizi ele avuca sığmaz buluyordur.” Ses tonu hâlâ neşeliydi ama gözlerindeki ışıltı Isobel’e geri adım attırdı. “FitzAlan ve kardeşi ile baş başa, hem de erkek kılığında, gerçekleştirdiğiniz yolculuğunuzu kocanıza açıklarken orada olmak isterdim.”

Topuğu FitzAlan'ın yüzükoyun yatan bedenine çarptı, gidecek yeri kalmamıştı. Adam bu kadar yaklaşmışken komedi gösterisine başlamak için daha fazla beklemesine gerek yoktu. Kılıcını beceriksizce savurdu.

Bu defa kaybetmeyecekti.

Adam kahkahalarla gülerek başını geriye doğru attığında kalbini hedef alan kılıcıyla hamlesini yaptı. Son anda adam geri atladı ve kendini kurtardı.

“Sürprizlerle dolusunuz!” Gülümsüyordu ama kılıcı da saldırmaya hazırды.

Isobel'in başka numarası kalmamıştı. Şimdi yapması gereken elinden geldiğince iyi bir şekilde dövüşmektir. Adam hızlı ve sert bir şekilde saldırdı. İlk saldırıyı savuşturdu. Ve sonra ikinci ve üçüncüyü. Hızlı ve güçlüydü ve Isobel'den daha yetenekliydi.

“Demek şövalyeliğin Fransız asillerinin arasında öldüğü doğruymuş. Siz ise ağır yaralı ve savunmasız bir kadına saldıran bir korkaksınız.”

“Savunmasız olduğunuz pek söylenemez hayatım.” Dai-reler çiziyor, açılışı yapması için bekliyordu. “Hocanızın kim olduğunu öğrenmem lazım?”

Geriye son bir avantajı kalmıştı. Isobel, adamın dövüşme şeklinden amacının kılıcını düşürüp etkisiz hâle getirmek olduğunu çıkarabiliyordu. Oysa kendisinin böyle bir sınırlaması yoktu; azıcık bir şans verse onu öldürebilirdi.

İleri geri hareket ederlerken, kılıçları çarpışıyor. adam kaybedebileceği konusunda endişeli gibi durmuyordu. Hatta bundan keyif alıyor gibiydi. Çemberin içinde dönüyordu. Aptal adam resmen şov yapıyordu!

Bir dahaki dönüşünde, Isobel hazırды. Tüm ağırlığıyla hamle yaptı ama adam bir şekilde kılıcının altından geçmeyi başarmıştı. Öne doğru düşmek üzereyken adam belinden yakaladı.

“Beni öldürmeye çalıştın!”

Elinin yanıyla Isobel’in bileğine vurdu. Keskin acı elini uyuşturmuştu, kılıcını düşürdü.

“Bunun bedelini FitzAlan’ın ölümünü seyrederek ödeyeceksin. Hayatını riske attığına göre senin için önemli biri olmalı.”

FitzAlan’ın hareketsiz yattığı yere doğru sürüklenirken, tekme attı, bağırdı, ısırdı. Bir kolunun altında Isobel, adam kılıcını FitzAlan’ın üzerine kaldırdı. FitzAlan’ın boynunun etrafındaki bandaj kanlı bir hedef gibi duruyordu.

“Hayır, hayır!” diye çığlık atıyordu.

Kılıcını daha da yükseğe kaldırdı. Isobel çaresizce adamı çekiştirdi, havadaki kolunu yakaladı ve asıldı. Yere düşünce başı sert bir şeye çarptı, sersemledi. Görüşü tekrar netleşince adamın kılıcını tekrar kaldırdığını gördü. Elleri ve dizleri üzerinde sert zeminde emekleyerek kendisini FitzAlan’ın üzerine bıraktı.

Adam lanetler okuyarak bağıırıyordu ama Isobel de ondan geri kalmıyordu. Birden saçından tutup dizlerinin üzerine kaldırdı. Isobel adamın öfkeden kızarmış suratına baktı, yüzüne elinin tersinden yiyeceği tokada kendini hazırladı. Vurmak için kolunu gerdiğinde, bir kükreme duydu. Kolu havada donakalan adam sesin geldiği yere döndü. Isobel yan gözle ağaçların olduğu tarafta belli belirsiz bir hareket gördü.

Pat!

Adamın sol gözünden dışarı fırlayan bıçağın kabzasına baktı. Fışkıran kanlar üzerine damlıyordu. Adam saçlarını bı-

rakıp arkaya düşmüştü ama Isobel ne olup bittiğini henüz algılayamamıştı. Güçlü kollar kendisini yakalamadan kendinden geçtiğini hissetti.

Gözlerini açtığında Stephen'ın kollarındaydı. O kadar sıkı sarılıyordu ki nefes alamıyordu ama umursamadı. Yüzünü öpücüklerle boğarken aldığı hava boğazında düğümlenen hıçkırıklar olarak dışarı çıkıyordu. Anlamaya çalışmadığı sözcükleri kulağına mırıldanırken sesi içini rahatlatıyordu.

Ne kadar böyle kaldıklarını bilmiyordu. Sonsuza kadar da olsa asla yetmeyeceğini biliyordu.

Kalbi daha yavaş atmaya başlayıp, gözyaşları azalınca bitkinlik dalgasının vücudunu sardığını hissetti. Ormanın yapraklarla kaplı zemini altında dönüyordu.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı ve gözlerini kapattı.

Stephen atının canına kastedecek kadar hızlı bir tempoda, bu kadar uzun sürdüğü için kendisine küfürler ederek ormana girdi. Kahretsin, ne kadar kalabalıklardı. Kılıcını bir o yana bir bu yana savurarak aralarına daldı. İlk seferde ikisini öldürdü ama sonrakilerden kurtulmak daha çok zamanını aldı. Onlarla dövüşürken diğerleri dağılmıştı.

En az iki adamı ormana doğru giderken gördüğüne emindi. Bu yüzden atını çılgın gibi sürüyordu. Hemen Isobel ile William'ı bıraktığı yere gitti.

Onları gördüğünde kalbi durmak üzereydi. Isobel'in bedeni William'ın üzerindeydi. Tepelerinde bir adam elinde kılıcı ile duruyordu. Tanrım hayır! Ölmüşlerdi! Geç kalmıştı!

Atının çıkardığı seslerin arasından şeytanın oğlu saçını çekerken Isobel'in çığlıklarını duydu. Stephen bıçakta ustaydı, ne de olsa William'dan öğrenmişti ama Isobel bu kadar yakındayken atmayı göze alabilir miydi?

Adam Isobel'e vurmak için kolunu kaldırdığında, öfke ve delilikle karışık bir çığlık Stephen'ın boğazından kopup geldi. Üzerlerine doğru fırtına gibi koşarken ağaçların arasından bıçağını savurdu. Ve sonra, bir hareketle atından inip Isobel'i kollarına aldı. O an hiçbir şey Isobel'e sarılmaktan daha iyi gelemezdi.

Ağlamak istiyordu. Ulu Tanrım, ne kadın ama! Dişi bir kurt gibi dövüşüyor, adama lanetler okuyordu. İsa yardımcısı olsun, bedenini William'a siper etmişti.

Ayakta duramayacak gibi olunca, Stephen Isobel'i kütüğün üzerine taşıdı ve ormanı süzdü. Orada bir yerde bir ya da iki kişi daha olabilirdi. Yerde yatan iki adamı gördüğünde rahatlayarak oh dedi. Tanrı'ya şükürler olsun.

William'ı kontrol etmek için döndüğünde yüzünün kâğıt gibi olduğunu gördü. Hemen gömleğinin içinden matarasını çıkardı ve içirene kadar Isobel'in ağzına tuttu. Isobel kendi kendine oturabilir duruma gelince, ağabeyinin yanında diz çöktü. William'ın nabızı güçlüydü ama çok kan kaybetmişti. Eğer hemen daha güvenli bir yere taşıyabilirlerse kurtulabilirdi. Gömleğinden yırttığı bir kumaş parçası ile kanlı bandajı değiştirdi. Isobel'e doğru baktığında William kadar solgun olduğunu gördü.

"Hemen gitmeliyiz. Atlar nerede?"

Sorusuyla kendine gelmiş gibi duran Isobel ayağa kalktı, "Getireceğim," dedi. Boğazından bira dökmek için William'ın başını kaldırdığında, William gözlerini açtı.

"Biraz geç kaldın, değil mi?" dedi zayıf bir fısıltıyla. William alay ediyordu.

"Seni atına bağlamak zorundayım." William başını sallamaya çalıştı ama acıyla yüzünü buruşturdu.

Isobel yanında atlarla ağaçların arasından çıktı.

“Hazır mısın?” diye sordu Stephen William’a. “Bir, iki, üç.”

Stephen kendisini kütüğün üzerine kaldırırken William so-luğunu tuttu.

Stephen’ın işaretiyle Isobel William’ın atını getirdi ve sa-bit bir şekilde tuttu.

Bir kez daha, William’ı uyarmak için, “Bir, iki, üç,” dedi ve atının üzerine kaldırdı. William atın boynunun üzerine yığıl-madan önce ayaklarını dizginlerden geçirdi.

Ağabeyini eyerine bağlarken omzunun üzerinden Isobel’e baktı. Atına binmiş, işaretini bekliyordu. Yüzü ciddi ve karar-lıydı.

“Manastır çok uzakta değil,” dedi sesini sakın tutmaya ça-lışarak. “Seni korkutmak istemem ama elimizden geldiğince hızlı gitmeliyiz. Keşişler William için ne yapılması gerektiğini iyi bilirler.”

Neden acele etmeleri gerektiğinin Isobel’e söylemediği bir sebebi daha vardı. Eğer bu tesadüfi bir saldırı değilse, ki öyle olmadığından şüpheleniyordu, bu adamlar kolay kolay vazgeç-meyecekler ve bir sonraki ava geçeceklerdi. Daha kalabalık bir grubun parçası olma ihtimalleri de vardı.

Stephen önde William’ın atı arkasında ilerliyorlardı. Isobel iki kere seslenip William’ın atın üzerinde kaydığını haber ver-mişti ve durmak zorunda kalmışlardı. Stephen ipleri yeniden bağlarken Isobel’den atının üzerinde kalmasını ve gözlerini ufuktan ayırmamasını istemişti.

En sonunda manastır görüldü. Stephen içinden şükür dua-ları ediyordu. Bugün Tanrı onların yanındaydı. Yaklaşırlarken kapılar açıldı, Jamie ve Geoffrey koşarak dışarı çıktı. Jamie hemen William’ın yanına gitti.

“Yarası ne kadar kötü?” Elinde bıçağı, ipleri kesmeye hazır-
tırdı.

“İçeri girene kadar attan indirmeyelim,” dedi Stephen diz-
ginleri Jamie’ye verirken. Jamie babasının arkasına atladı, ko-
ruyucu bir şekilde üzerine eğildi. Atı kapılardan, dar bir köp-
rünün üzerinden, kilisenin dış bahçesine giden kısa bayırdan
yukarı sürdü. Peşinden gelen keşişlerle atını döndürdü ve kili-
senin yanından geçip kemerli bir kapıdan içeri girdiler.

Kemer boyunca takip ederken Stephen başını eğdi. Rahat-
sız bir şekilde, keşişlerin manastırında olduklarını fark etti. Bu
sessiz sakin yere atlarıyla girdikleri için Tanrı onları affede-
bildi ama keşişler etmezdi.

“Revir burada,” dedi Jamie, küçük bahçenin karşısındaki
kapıyı göstererek.

Birlikte ipleri kestiler ve William’ı aşağıya indirdiler. Wil-
liam’ın başı arkaya düşüp boynundaki kanlı bandajı açığa çık-
ınca Jamie’nin beti benzi attı.

Stephen yeğeninin gözlerinde korkuyu gördü. “Onun ka-
dar güçlü kimse yoktur. Başaracak.” Stephen’ın da inanmaya
ihtiyacı vardı.

“Tanrı’nın yardımıyla.”

Stephen kimin konuştuğunu görmek için döndü. Kambur
sırtı ve beyaz kel kafasıyla bu yaşlı bir keşişti. Keşiş onları
Jamie’nin işaret ettiği alçak kapıdan geçirip kendisi de peşle-
rinden içeri girdi. William’ı köşedeki yatağın üzerine yatırdık-
larında inledi, uyanmamıştı ama hâlâ hayattaydı.

“Bana lambayı getir,” dedi keşiş yatağın yanındaki tabureye
çökerken. Kulağını William’ın göğsüne dayayıp dinledi.

“Kalbi güçlü ve nefes alabiliyor,” dedi doğrulurken. “Ban-
dajı kaldırın.”

Stephen yatağın yanında diz çöktü. Kana bulanmış bandajı çıkarır çıkarmaz yaşlı keşiş suyla yarayı temizlemeye başladı. Keşiş parmaklarını Jamie'ye doğru şıklattı ve rafta duran çanakları işaret etti. Hızlıca kokulu bir merhem hazırladı.

Sızan yaranın üzerine düz başparmaklarıyla merhemi sürerken, "Başka yaraları var mı?" diye sordu.

"Sadece bu, ok yarası."

"O zamandan beri hiç uyandı mı?"

"Bir saat önce, kısa bir müddet."

"Bir kere daha uyanmıştı," dedi Isobel arkasından.

Sesini duyana kadar Isobel'in kendilerini takip edip içeri girdiğinin farkında değildi. varlığı için minnettardı. Yanında olması içini rahatlatıyordu.

"Lord FitzAlan, varlığını fark edemediğim bir adamın kalbine bıçak fırlatıp hayatımı kurtardı," dedi titreyen sesiyle.

Stephen elini tuttu ve sıktı, buz gibi olmuş parmaklarını öptü. "Bu tam da William'm yapacağı bir iş. Günü kurtarmak için tam zamanında uyanmak. Tanıdığım en iyi adam."

Stephen arkasından gelen boğuk bir ses duydu ve kolunu Jamie'nin omzuna dolamak için ayağa kalktı. "Benim yüzümden yaralandı," dedi çatlayan sesiyle.

Stephen yanlışlarının tüm ağırlığını üzerinde hissederek, "Hayır, benim suçum, senin değil," dedi. "Çok üzgünüm."

Yaşlı keşişin kulakları hâlâ keskindi. "Bu adamın vurulması Tanrı'nın takdiri," dedi. "Ve Tanrı'mn yardımıyla hayatta kalacak."

Taburesinin üzerinde döndü ve onlara bakmak için boynunu eğdi. "Siz koca adamlarsınız, değil mi? Bu koca adamın gücünü tekrar kazanması zaman alacak ama iyileşecek."

"İyileşecek mi?"

“Durumu hâlâ ciddi ama evet iyileşeceğine inanıyorum.” Keşiş, Stephen ve Isobel’i kışkışlar gibi yaptı. “Kadını al ve delikanlıyı benimle bırak. Sadece bir çift yardımcı ele ihtiyacım var.”

Stephen başını salladı ama, “Önce yeğenimle konuşmam lazım,” dedi. Meseleyi çok geçmeden halletmek en iyisiydi.

Odanın uzak köşesine geçtiklerinde, “Söylediğim şeyin seni üzdüğünü biliyorum. Çok uzun zaman önceydi, annen senin yaşındaydı. Sana bunu anlatmak bana düşmezdi ama onu yargılamak da sana düşmez. Hayatta kalmak için yapması gereken neyse onu yaptı,” dedi.

Jamie gözlerini yerden ayırmadı, dudaklarını birbirine kenetlemişti ama dinliyordu.

“William, üç yaşından beri sana babalık yapıyor. Kanından olmadığını biliyordu ama sen her zaman onun oğluydun.”

Jamie başını salladı ve burnunu gömleğinin koluna sildi. “Dünyadaki en iyi baba.”

“Peki ya annen?”

“Keşke o da burada olsaydı. Gerisinin artık bir önemi yok.”

Stephen, Jamie’nin omzunu sıktı ve William’ın yanına gittiler. Yaşlı keşişin bakımı altında William’ın rengi şimdiden düzelmiş, rahatça dinleniyor gibi görünüyordu.

“Baban emin ellerde. Düzelecek, eminim.”

Yaşlı keşişin bu seferki kışkışından sonra Stephen, itinalı bakımı için teşekkür edip Isobel ile birlikte odadan çıktı. Manastırın dışında, Geoffrey’yi beklerken buldular. Yanındaki uzun boylu, farklı görünüşlü adam başkeşiş olmalıydı.

Geoffrey takdim ettikten sonra, “Misafirperverliğiniz için minnettarız,” dedi.

Başkeşiş Stephen'ın koluna girip, birkaç adım ileriye götürdü. "Yolculara kapımız açık şüphesiz, ama zor zamanlardan geçiyoruz," dedi alçak bir sesle ve başını iki yana salladı. "Ve biz küçük bir manastırız. Kadın konukları ağırlamamız... rahat ettirmemiz... zor."

Stephen, başkeşişin endişesinin Isobel'in rahatından ziyade keşişlerin huzuru olduğundan şüpheleniyordu. Küçük manastırda güzel bir kadını ağırlamak başkeşişin istemediği bir karışıklığa sebep olabilirdi.

"Çok kalmayacağız. Bu gece Caen'e gidip sabaha kadar askerlerle geri dönme niyetindeyim."

Başkeşişin gözleri panikle büyüdü. "Ama yalnızca iki küçük konuk odamız var..."

"Eğer ağabeyimi hareket ettirmek güvenli olursa, yarın öğlene kadar hepimiz gitmiş oluruz."

Başkeşiş rahatlamıştı. "Kardeşlerimizden biri yandaki köyden. Karanlıkta yolun ilk bölümünde size öncülük edebilir." Hemen gitmelerini istiyordu. "Sizin için konuk odasına yiyecek bir şeyler göndereceğim."

"Çok nazıksınız. Belki yemekten sonra Leydi Hume ile yürüyüşe çıkabiliriz?"

"Yürüyüş ona iyi gelecektir." Öğleden sonra Isobel'in ortalıkta olmama fikri hoşuna gitmişti. "Nehir boyunca devam eden ve bahçemize giden güzel bir yol var. Toprak çevrili alan içinde olduğundan oldukça güvenli."

Stephen, Geoffrey ve Isobel, konuk odasındaki küçük masada yemeklerini yerken, ormanda onları bıraktıktan sonra neler olduğunu Isobel'den dinledi. Anlattıkça midesi geriliyordu. İkisini de kaybetmeye ne kadar yaklaştı! Bunu düşünmek bile nefesini kesiyordu. Adamların öldürmeden önce ona teca-

vüz edeceğini Isobel'in bilmemesini umdu, keşke kendisi de bilmeseydi.

William'ın üzerine serildiği görüntüsü, ikisinin de öldüğünü sandığı o an asla aklından çıkmayacaktı. Kardeşinin ne düşüneceğini umursamadan Isobel'in elini tuttu.

“Yürüyüş hepimize iyi gelir. Başkeşiş nehir boyunca takip edebileceğimiz güzel bir yol olduğunu söyledi.”

“Eğer yarın gideceksek, kalan saatleri kutsal emanetin önünde dua ederek geçirmek istiyorum,” dedi Geoffrey ayağa kalkarken. “Ama lütfen, Isobel'i götür.”

Isobel'in kardeşi aptallık derecesinde saftı. Eğer bugün yalnız kalırlarsa ne olacağını Stephen çok iyi biliyordu. Ölümle burun buruna geldikten sonra, ne o ne de Isobel bu sefer dikkatli olmayacaklardı.

Geoffrey kapıya giderken Stephen ayağa kalktı.

“Lord FitzAlan'ın iyileşmesi için dua edeceğim.”

“Teşekkürler,” dedi Stephen. Isobel'e bakarak ekledi: “Bugün hepimizin duaya ihtiyacı var.”

Geoffrey'nin adımları odanın dışındaki taş zeminde çın-larken, Stephen ellerini Isobel'e uzattı. Şimdi ne istediğini biliyordu. Eğer o da istekliyse, onun olacaktı. Isobel gözlerine baktı, ne istediğini anlamıştı, saklamıyordu, Stephen'ın ellerini tuttu.

Yirminci Bölüm

*I*sobel Stephen'ın gözlerindeki açlığı gördü. Eğer onu reddedecekse şimdi yapmalıydı. Ellerini tuttu. Bugün ne yanlış ne doğru, ne aptalca ya da mantıklı umurunda değildi. Bu sefer, istediği adama sahip olacaktı, mecbur kaldığına değil. Kendisine bu ödülü verecekti, sonrasında ne olacağını düşünmeyecekti.

Aralarında yalan yoktu. Sahte değillerdi. Bir kelime bile etmeden, Stephen yatakların üzerindeki yün battaniyeleri aldı, katlayıp pelerininin altına koydu.

Mutfağın yanındaki yürüyüş yolunu takip ettiler. Bahçenin ötesinde, onları nehir yoluna çıkaracak olan kapıyı buldular. Neyse ki ne elma toplama sezonuydu ne de balık avlama. Nehir yolunda ikisinden başka kimse yoktu.

Ağaçlar tarafından saklandıkları an, Stephen kolunu Isobel'in omuzlarına koydu. Isobel iç geçirdi ve yaslandı. Onunla böyle yürümek çok iyi geliyordu. Sabah yaşadıkları korkunç olaylardan sonra cıvıldaayan kuşlar, nehrin çağıltısı Isobel'i rahatlatmıştı. Güneş tepedeydi, Northumberland'de geçirdiği Mart aylarına hiç benzemiyordu, sanki bahar buraya erken gelmişti. Ağaçlar yeşeriyordu. Çiğdemler açmak üzere, başlarını yerden çıkarmışlardı. İçine beklemediği bir huzur çökmüştü.

Yol ayrımına gelene kadar ikisi de konuşmadı.

“Nehir tarafından mı devam edelim yoksa bahçeye mi gidelim?” dedi Stephen, kolunu önce bir yöne sonra diğer yöne uzatarak.

Stephen’ın eğik gülüşü onu o kadar yakışıklı yapıyordu ki yüzüne dokunmak için elini uzattı. Parmakları kirli sakallı yanağına dokunur dokunmaz gülümsemesi yüzünden kayboldu. Kararan gözleri Isobel’i tepeden tırnağa saran bir arzu dalgası gönderiyordu.

“Gel.” dedi ve bahçeye giden yola doğru elinden çekti.

Şimdi aceleyle hareket ediyorlardı. Yol yükselirken nehir kenarında yetişen maki ağaçları seyrelmeye başlamıştı. Yakında ekin ekilecek bir tarlaya girdiler. Tarlanın ötesinde ise elma bahçesi vardı. İkisinin arasında duran eski bir kulübenin ahşap kapısı çarpık duruyordu.

“Ne kadar güzel bir yer,” dedi etrafına bakarken. “Neden kiracısı bırakıp gitmiş ki?”

“Sahibi toprağı manastıra bağışlayınca gitmek zorunda kalmış olabilir,” dedi Stephen kapıyı açarken.

Isobel eşikten girerken, kulübenin terk edilmesinin üzerinden çok zaman geçmemiş olduğunu gördü. Güneş, sazdan yapılmış çatıdaki deliklerin arasından sızıyordu ama duvarlar hâlâ sağlam görünüyordu. Köşelerde rüzgârın biriktirdiği yaprak kümeleri vardı.

Stephen’ın çer çöpü ayağıyla itip battaniyelerden birini yere serişini kalbi çarparak seyretti. Şimdi neler olacağını bilmek gerilmesine neden olmuştu.

Stephen döndü ve ellerini tuttu. “Bunu istediğine emin misin?” dedi sessizce. “Hâlâ geri dönebiliriz.”

“Kalmak istiyorum.” Ondan hoşlanmak nasıl da bunu söyletiyordu. Stephen ile birlikteyken asla istemeden baştan çıkarılıyormuş gibi yapamazdı.

Yutkunurken yükselip alçalan adam elmasını gördü. Stephen, yüzüne dökülen saçlarından bir tutamı geriye atarken. gözleriyle takip etti. “Pişman olmanı istemiyorum.”

“Olmayacağım.”

Bu pek içini rahatlatmış gibi durmayınca, Isobel ekledi: “Eğer bugün ölseydim...” Dilini kurumuş dudaklarının üzerinde gezdirdi ve tekrar denedi. “Bana dokunmasını istediğim bir adamla yatmanın nasıl olacağını asla bilemeyeceğim için pişman olurdum.”

Bunu bir adama söyleyebilecek kadar cesur olacağını hiç düşünmezdi. Bir şekilde, Stephen’ın onu yargılamayacağını ya da kendisini kötü hissettirmeyeceğini biliyordu.

Stephen’dan bir hamle gelmeyince Isobel parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. Dudakları o kadar yumuşak ve sıcaktı ki öpüşme dayanılmaz bir şekilde tatlıydı. Umduğu, göğsünde yanacak şehvetti, böyle bir şefkat değil.

Topuklarına inince, Stephen yüzünün ellerinin arasına aldı ve başparmağını yanağı boyunca gezdirdi. “Fikrini değiştirmesen bana söylemen yeterli.”

Yoksa Stephen kendisi kadar çok istemiyor muydu bunu?

“Ama umarım değiştirmezsin,” dedi huzursuzluğun içine düşmesine izin vermeden. Sonra Isobel’i kucığına aldı. Dizlerinin üzerine Isobel’i çöküp eğreti yataklarının üzerine bırakırken gözleri gözlerinden hiç ayrılmadı. Dudakları buluştuğunda Isobel hâlâ sırtı yere değmemiş gibi hissediyordu. Öpüşmeleri sıcak ve derindi, dilleri birbirinin üzerinde hareket ediyordu

Stephen geri çekildiğinde yüzüne kondurduğu öpücükler çok iyi hissettirmese, karşı çıkabilirdi. Derin bir iç geçirdi ve dudaklarının üzerinde ilerlemesinde kendini kaybetti. Çenesini, kulağının arkasını öptü. Boynuna ilerlerken pelerinin önünü açtı ve omuzlarından indirdi.

“Tam bu noktayı çok seviyorum,” dedi ve dilini köprücük kemiğinin üzerindeki çukur boyunca gezdirdi. Stephen’ın nefesini boynundaki kumaştan doğru hissedene kadar üzerindeki kilerin kardeşinin kıyafetleri olduğunu unutmuştu. Dudağını teninin üzerinde hissetmeyi isteyerek, aradaki ceketten ve gömlekten kurtulmak için düğmelerini çözmeye başladı.

“Bana bırak,” dedi ellerini tutarak. “Lütfen.”

Sırıtarak, dizlerinin üzerinde doğruldu, kendi pelerinin çıkardı ve köşeye fırlattı. Isobel’in ceketini kaldırdı ve gömleğini yavaşça pantolonunun üzerinden çekmeye başladı. Teninin üzerinden akıp giden ketenin yumuşaklığını soğuk hava izledi.

Dudaklarının, dilinin, dağınık saçlarının çıplak göbeğinin üzerinde bu kadar iyi hissettireceğini asla tahmin edemezdi. Stephen usul usul yukarıya ilerlerken, rahminde bir kasılma hissetti.

Aman Tanrım. Vücudunda yükselen duygularla titredi. Birden durup ceketini üzerine çekince gözlerini kocaman açtı.

Stephen üzerinde, ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi. Yüzünde endişe vardı. “Üşüyorsun.”

“Hayır, üşümüyorum.”

Derin ve yavaş öpücüğüne rağmen Stephen vücudunu uzakta tutuyordu.

“Seni üzerimde hissetmek istiyorum.”

“Ah, Isobel,” dedi yanına kayıp başını boynuna gömerken, “Beni mahvedeceksin.”

Sıcaklığını tepeden tırnağa hissedebilsin diye sıkıca sarıldı. Isobel yüzünü yüzüne bastırdı, çürüyen elmaların ve küflenmiş tahtanın kokusunu engellemek isteyerek. Sadece onun kokusunu duymak istiyordu. At kokusu, sağlıklı ter, yün ve deri kokusu. Ve sadece Stephen.

Bu sefer öptüğünde kendisini geri çekmedi. Aralarında tutku patladı. Isobel kendisine çekti ve aralarına bir saz çöpü bile sığamayacak kadar sımsıkı bastırdı. Yine de yeterince yakın değil gibi hissediyordu.

Üzerine çıktığında, o kadar iyi hissetti ki Stephen'a söylemek için dudaklarını ayırdı ama harfleri birleştiremeden Stephen, çıplak tenini bulana kadar kumaşı öperek üzerinde kaymaya başladı. Dudaklarını çıplak göbeğinde hissetmek ilk seferindeki gibi güzeldi.

Yukarı ilerlerken, Isobel, "Bu sefer durma," dedi.

O kadar yavaş ilerliyordu ki göğüsleri dokunuşlarını beklerken, sabırsızlıktan acımaya başladı. Ne yaptığının çok da farkında olmayarak, kendi ellerini göğüslerinde gezdirmeye başladı. Stephen'ın inlediğini duydu ve büyük ve sıcak ellerini kendi ellerinin üzerinde hissetti.

"Tanrı aşkına, Isobel. Bunu yaparken yavaş ilerlememi bekleyemezsin," diye fısıldadı.

"Yavaş olmak zorunda mısın?"

Yarı boğuk bir ses çıkardı ve ellerinden birini kaldırıp dudaklarını avucunun içine bastırdı. Dilini yuvarlaklar çizerek içinde gezdirirken, diğer elinin altındaki göğüs ucunun sertleştiğini hissetti. Göğsünün altında başparmağını gezdirirken derin bir nefes aldı.

Az önce başparmağının gezdiği çizgi boyunca dilini gezdirildiğinde Isobel'in boğazından, "Mmmmm," diye bir ses geldi.

Belini kemer gibi yaparak göğüslerini Stephen'a doğru kaldırdı. "Evet," dedi diğer eli gömleğinin altından yukarı kayarken. "Evet," dedi bir kez daha en sonunda göğsünü kavradığında.

Göğüs ucunun üzerindeki parmağının sertliği karnının altındaki derinliklerine duygu dalgaları gönderdi.

Cesaret verici başka bir şey söylemek üzereydi ki göğüs ucunu parmaklarının arasında döndürmeye başladı, Isobel'in dudağından dökülen sesler kelimelere dönüşemiyordu. Dudaklarının ıslaklığını öbür göğüs ucunda hissedince, kendisini duygu dalgaları arasında kaybetti.

Nereye dokunmasını istediğini daha kendi bile bilmiyorken Stephen nasıl bilebiliyordu? Dokundukça daha da dokunmasını istiyordu. Asla, asla böyle olacağını düşünmemişti. Isobel'i oturur pozisyona getirdi, ikisi de zor nefes alarak, birbirlerinin üzerine eğildiler. "Stephen, bu his..." Denedi ama tarif edecek bir kelime bulamadı.

"Bunu çıkarabilir miyiz?" diye sordu, ceketinin alt köşesini göstererek. "Önce sen," dedi kendi de bunu söylediğine şaşırarak.

Stephen gözlerini aydınlatan bir gülümseme ile Isobel'i ödüllendirdi. Kaşla göz arasında ceketini ve gömleğini çıkarıp, üstü çıplak yanına oturdu.

Göğsündeki sert kaslarının üzerinde gözlerinin gezdirirken uzun bir nefes aldı. Kim bilir kaç kadın ona böyle bakıp, canlarını yakacak derecede güzel bulmuştu? Şimdi diğer kadınları düşünmeyecekti. Bugün Stephen ona aitti, başka kimseye değil.

Uzandı ve sahiplenici ellerini, adaleli göğsünün üzerindeki tüylerin sertliğini hissederek gezdirdi. Bu yakından, siyah tüy-

lerinin kıvrırcık kumral tüylerle karıştığını görebiliyordu. Tüylerini düz karnına kadar izledi.

Karnını öpse o da onun gibi hisseder miydi? Denemek için başını indirdiğinde, Stephen omuzlarından tutup yukarı kaldırdı. Dudaklarını dudaklarına yapıştırana kadar yanlış bir şey yaptığını düşünüp korktu.

“Şimdi sırada senin kıyafetlerin var. Hepsi gidecek,” diye fısıldadı kulağına doğru. “Çıplaklığını hissetmeliyim.”

Isobel tek kelime etmeden kollarını kaldırdı ve gömleğini ve ceketini başından çekip çıkarmasına izin verdi. “Tanrım, çok güzelsin.”

Kafasındaki küçük bir ses, onlarca göğüs görmüş bir adamın nasıl bu kadar şaşırmış gibi görüldüğünü soruyordu. Gözlerini yüzüne kaldırdığında ise samimiymiş gibi duruyordu. Sonra ne düşünürse düşünsün, şu an ondan başkasını istemediği belliydi. ve bu da yeterliydi.

Stephen onu tekrar kollarına aldığı anda anladı. Ten tene değecekti. Çıplak göğüsleri Stephen'ın göğsüne değerken, bu güzel hisse katlanmak için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Öpücüğü o kadar hassas ve hasret doluydu ki kalbini ellerinin içinde sıkıyormuş gibi hissetti.

Stephen, Stephen, Stephen. Kimse onu, Stephen gibi öpemezdi, emindi.

İçinde yükselen arzuyla bedenini bir kedi gibi bedenine sürüyordu. Stephen dudaklarını dudaklarından ayırmadan, Isobel sırtında yün battaniyeyi hissedene kadar yuvarladı.

Tenini ve sıkı kaslarını parmaklarının altında hissederken mest olarak ellerini üzerinde gezdirdi. Stephen boynundan öptü, önce bir göğüs ucunu sonra öbürünü emmeye başladı. Sırtını ona doğru kaldırıp ne için olduğunu bilmeden yalvarana

kadar duygular içini yırttı geçti. Pantolonunun üzerine doğru geldiğinde, Isobel bir an için panik oldu. İşlemek üzere olduğu büyük bir günahtı. Evliliklerinin bu kısa arasında en azından bir yemin bozmamıştı.

Stephen'dan hamile kalma *ihtimali* vardı. Ama sadece bir seferden hamile kalma olasılığı neydi? Tüm evliliği boyunca bir kere bile hamile kalmamıştı. Belli ki risk düşüktü. Zaten çok yakında evlenmiş olacaktı.

Stephen karnının altında dilini gezdirirken Isobel'in aklındaki tüm korkuları ve düşünceleri de sildi. Eğer bir daha bu umarsız keyfi ve tutkuyu yaşayamayacaksa, şimdi sahip olmalıydı. Pantolonunu indirmesine yardımcı olmak için kalçalarını kaldırdı. Önce bir bacağına sonra diğerini çıkarırken, kalçalarını, baldırlarını, ayak bileklerini öpmek için duruyordu. Isobel ürperdi.

Şimdi tamamen çıplaktı. Stephen üzerinde gözlerini gezdirirken göğsünün inip kalkışını seyretti. Yavaş seyri, nabzını öyle sert attırıyordu ki dışarıdan duyulabileceğini düşündü.

Isobel bir kez daha titrediğinde, Stephen yanına uzandı ve diğer battaniyeyi üzerine örttü. "Yeterince sıcak mısın sevgilim?" diye sordu ve omzunu öptü.

Isobel başını salladı ve yanını yukarı aşağı giderek okşayan ellerine odaklanmaya çalıştı. "sevgilim" ve "tatlım" gibi sözlerin ağzından kolayca çıkıvermesini es geçmeye çalıştı.

"Ne oldu, Isobel?"

O kadar güzel şey vardı ki bunu mahvetmek istemiyordu. Elini omzuna koydu ve sıkıntılı gözlerine baktı. "Bu kadar güzel olacağını hiç düşünmezdim," dedi ve elinin altında hissettiği gerilmiş kasların gevşediğini hissetti.

Stephen burnunu boynuna sürttü ve kulak memesini ısırdı. Ama şu an Isobel'in istediği oyun oynamak değildi. Elini yanından alıp göğsüne koydu ve ağzını açarak dudaklarını öptü. Stephen'ın oyunbazlığı yok olmuştu.

Kendisinininkine yakışan bir vahşilikle öpücüğüne karşılık verdi. Kalçasını kavradı, Isobel güçlü ve sahiplenici eli orada hissetmekten hoşlanmıştı. Diğer elini kalçasının arasından yukarıya doğru kaydırduğunda tüm vücudu beklenti içinde gerildi. Günahın son perdesini oynamalarına az kalmıştı. İçine girme düşüncesi, parmakları bacaklarının arasındaki o noktaya ulaşmadan, vücudunun kasılmasına sebep olmuştu. Ve dokunur dokunmaz parmakları ona büyümlü şeyler yapan şekilde hareket etmeye başlamıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu nefessiz kalmış bir şekilde.

“Eğer ne yaptığımı bilmiyorsan, kocan gerçekten bir odunmuş,” diye mırıldandı. “Durmamı ister misin?” Ses tonundan Isobel'in cevabının ne olduğundan emin olduğu belli oluyordu.

“Ama... ama... ama...” Konuşmaya çalıştı ama söylemek istediğini yeterince uzun aklında tutamadı. “Ben... hiç... böyle... bu çok...” Elinin arkasıyla sert karnını okşadı. Pantolonunun sert kumaşına dokununca, elini durdurmak için kolundan tuttu. “Sen de pantolonunu çıkarmayacak mısın?”

“İstedigin ne Isobel?” sesi yumuşaktı ama içindeki gerginliği duyabiliyordu. “Ben... ben...” söylemek üzere olduğu şeyden utanarak sustu.

“Bana her şeyi söyleyebilirsin, sevgilim,” dedi yanağına dokunarak. “Özellikle de yatakta.”

Eğer onunla sadece bugünü yaşayacaksa sonuna kadar yaşmalıydı. Nedenini açıklayamıyordu ama çıtırçıtlak olmadan ona sahip olma düşüncesine katlanamıyordu.

Yanaklarını kızartsa da söyledi. “Birleştığımız zaman senin de benim kadar çıplak olmanı istiyorum.”

“İçine girmeden de seni tatmin edebilirim, hayatım.”

Kelimelerinin açık seçik doğrudanlığı Isobel’i irkiltmişti. “İçine girmek” ve “tatmin etmek” geçerken düşünmek zordu.

“Hamile kalma riskinden kurtulmak istiyorsak, pantolonumu çıkarmamam en iyisi.” Parmağını yüzünün yanında gezdirdi ve, “İnan bana, onlar olmadan, zamanında durmak ikimiz için de zor olur,” dedi.

İçini eriten kahverengi gözlere baktı ve “Durmak zorunda mıyız?” dediğini duydu.

Stephen öksürdü ve boğuk bir sesle fısıldayarak, “Emin olmanı istiyorum. Ciddi bir seçim yapıyoruz,” dedi.

Anladığı kadarıyla Stephen bu seçimi her zaman yapıyordu. Kalbinin daraldığını hissetti. “Sen istemiyor musun?”

Gözleri parladı ve yırtıcı bir gülümseme ile, “Ah evet, çok istiyorum. Hatta içinde olmaktan başka bir şey düşünemiyorum,” dedi.

Sözleri Isobel’in içine şehvetli titreşimler yollamıştı.

“Tek yapabildiğim bu,” dedi alt dudağına parmağıyla dokunarak, “seni ikna etmek için sahip olduğum tüm iddiaları kullanmaktan kendimi alıkoymak.”

Fısıltının biraz üzerinde bir sesle, “İddiaların neler?” dedi.

“Daha önce duyduğun türde şeyler değil.” Neredeyse kalbini durduran şeytani gülümsemelerinden birini daha fırlattı.

Sonra kendinden geçerek öptü. Elini pantolonunun önüne getirdiğinde, Isobel kumaşın üzerinden penisinin sertliğini hissederken kendinden geçti. Elini bir aşağı bir yukarı üzerinde gezdirirken bir yandan da parmağını emdi, Stephen’ın iniltileri gıderek artıyordu.

“Taze delikanlı gibi boşaltacaksın beni,” dedi ve bileğini yakaladı.

Sesindeki çaresiz teslimiyet Isobel’in hoşuna gitmişti. “Pantolonunu çıkaracağını söylemiştin,” dimdik oturdu. Bataniyenin altından yaptığı birkaç hızlı hareketten sonra pantolonunu odanın diğer köşesine fırlattı. Bu defa sarıldıklarında ikisi de çırılçıplaktı.

Ve bu çok güzel bir histi!

Göbeğine dayanan sertliği ile içi en derinlerine kadar titrediydi. Sırtında, kalçalarının yuvarlak kaslarında ellerini gezdirirken omzunu ısırdı. Stephen elini bacaklarının arasına kaydırdı. Parmakları yuvarlaklar çizerken, Isobel’in iniltilerini öpücükleriyle yuttu.

Kulağına değen nefesi sıcacıktı. “Bu nasıl?”

“Ben... ben...” Ne sormuştu? Şu an eliyle yaptığı her ne ise ondan başka bir şeye odaklanamazdı. “Durma, lütfen.”

“Durmayacağım,” dedi boğuk bir sesle, “zevkten adımları sayıklayana kadar durmayacağım.” Isobel içini dolduran bu hissin ne olduğunu anlamamıştı.

“Bana güven.”

Güveniyordu.

Göğsünün ucunu ağzına almak için eğildi, eli hiç durmuyordu. Isobel’in içindeki gerilim gittikçe büyüyordu. Stephen’ın da böyle hissettiğini biliyordu; kaslarının gerginliğinden, baldırında hissettiği sertliğinden, teninde titreyen ateşten. Göğsünü daha sert bir şekilde emerken Isobel elini kendisine doğru bastırdı, hâlâ daha fazlasını istiyordu.

Daha fazla dayanamayacaktı, bedeni üstüste dalgalar hâlinde gelen hazla en derinlerine kadar kasıldı.

Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım.

Sonrasında kasları gevşemiş, rahatlamıştı. Stephen`ın başı göğsündeydi; kalbinin deli gibi atışını hissedebiliyordu. Güçlükle bir elini kaldırdı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Stephen`ın hâlâ sert oluşu içini hafifçe sızlattı.

Başı göğsünde ağırlık yapmaya başlamıştı ki ona döndü ve yüz yüze geldiler.

“Daha önce böyle bir Şey yaşamamıştım.”

Stephen yüzünü ellerinin arasına aldı ve yavaşça öptü. Bacağını  zerine doladı, Isobel elini baldırının ve kalçasının sert kaslarında gezdirdi. Bu arada dilleri birbirine değerek öpüşmeye devam ettiler.

Isobel dokunmak istedi. Elini sertliğine getirip okşamaya başlayınca Stephen derin bir nefes aldı.

Gergin bir sesle, “Yapar mısın?” diye sordu. Isobel`in eliy le penisini sardı ve ne istediğini göstermek için onunla birlikte hareket ettirdi. Bunun nereye gittiğini Isobel bile anlamıştı. Durdu. “İ imde olmak istediğini söylemiştin.”

Yüzüne bakmak için geri çekildi. “Kocan dışında kimse ile birlikte olmamışsın Isobel. Neden beni seçtin? Neden ben?”

Sebebi neden onu ilgilendiriyordu?

“G nahım buraya kadar geldi. Hepsini öğrenmek istiyorum.” Bu asıl nedenin bir parçasıydı.

Gözlerinde gördüğü hayal kırıklığı mıydı? İ inme miydi? Ne demesini bekliyordu? Başka kimsenin böyle hissettiremeyeceğini bildiğini mi?

“Sen sahip olacağım tek adamsın.” Gururu ancak bu kadarını itiraf etmesine izin veriyordu. “İ tediğim tek adam.”

Kendinden emin olmayarak, yanağını öptü ve elini daha önce dokunduğ  yere götürdü. Ne kadar ıslandığını hissedince elini çekecek miydi huzursuz bir Şekilde merak etti. Oysa Stephen neredeyse sancılı bir hazla inlemişti.

Çok geçmeden Isobel kendisini Stephen'ın öpücüklerinde dokunuşlarında, aralarında yanan ateşte kaybolurken buldu. Sırtının üzerine döndürdüğünü fark etmemiştir bile. Penisini bacaklarının arasında hissettiğinde içinden tek geçen tek kelimeler 'sonunda, sonunda, sonunda' olmuştu. Bunu sesli olarak mırıldanmış da olabilirdi.

İçine girdiğinde ikisi de nefesini tuttu. Stephen'ı kolları ve bacakları ile sımsıkı sardı. Üzerinde önce yavaş sonra daha hızlı hareket ederken vücuduna yapışmıştı.

“Özür dilerim. Ben çok fazla... dayanamayacağım... bu sefer. Ben... yapamayacağım.”

Her seferinde daha hızlı ve daha sert içinde gidip geliyordu. Daha sert, daha sert, daha sert, Isobel boşalmıştı. İlk seferinden daha da güçlü, hazla dolup taşı ve çılgılık attı.

Stephen içinden çıkmaya çalışıyordu ama Isobel, bırakmak istemiyor tüm gücüyle kendisine bastırıyordu. Ve sonra tekrar içinde hareket etmeye başladı. Isobel ağlıyor, defalarca adını sayıklıyordu. Stephen da onunla birlikte çılgılık attığında Isobel içine boşaldığını hissetti.

En sonunda hareketsizce kollarında uzandığında, Isobel adını sayıklayıp yüzünü ve saçlarını öperek Stephen'a sarıldı. “Yüce Tanrım,” dedi Stephen başını kaldırmadan. Isobel'i de kendisiyle birlikte çekerek yanına yuvarlandı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. Azalan bir sesle, “Isobel, aşkım, benim...” dedi.

Nefes alıp verişlerinin sabitleştiğini duydu. Uyuyakalmış olma ihtimali var mıydı?

Yaban domuzu bile gelse yerinden kıpırdayamazdı ama duyguları içinde fırtına olmuşken uyumasına imkân yoktu. Aralarında olup biteni düşünürken kafasından yüzlerce soru geçti. Onlara ne olmuştu? Kendisine ne olmuştu?

Geriye yaslandı, uyurken seyretmek, incelemek istiyordu. Saçlarına düşen güneş ışığında uzaktan kumral gibi görünen saçlarının aslında kızıl ve altın sarısı renginde yüzlerce gölge-
den oluştuğunu gördü.

Yüzü ona göre mükemmele yakındı. Düz koyu kaşlarını, güçlü çenesini ve elmacık kemiklerini, düz burnunu, kirli sakalı sevdi. Büyük ağzını. Uyurken bile gülümsüyor gibiydi. Ona karşı yoğun bir şefkat hissetti. Ona tattırdığı ummadığı hazlara karşı bir minnet miydi duyduğu yoksa başka bir şey mi? Bunlardan daha fazlası?

Yüzüne düşmüş bir tutam saçı aldı ve iç çekti. Ne önemi vardı? Annesinin son sözlerini hatırladı: biz kadınlar acı çekmek için dünyaya geldik.

Evet, bunun için acı çekecekti ama asla pişman olmayacaktı.

Stephen, uyanıp bütün bunların bir rüya olduğunu görmemek için gözlerini sıkı sıkı kapattı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Hayır, bu bir rüya olamazdı. Isobel'in durgun görüntüsünün altında tutkulu bir yapısı olduğunun hep farkındaydı ama, ah yüce Tanrı, çok şanslı bir adamdı.

Evet, bir hayal kırıklığı olduğunu kabul etmeliydi. Aşkını itiraf etmesini umacak kadar aptal değildi. Ama kendisine karşı özel bir düşkünlüğü olduğunu bile kabul etmemişti. Sadece arzuluyor muydu? Şüphesiz bu Isobel gibi bir kadın için çizgiyi aştırıp kendisini adatacak kadar yeterli bir sebep olamazdı. Son anda bile belki fikrini değiştirir, evlilikten kaçma şansı olabilir diye kendisini geri çekmeyi denemişti. Tanrı biliyor ya, ne kadar zordu! Tabii ki bunu neden yaptığını Isobel de anlamıştı. Ama durum açıktı; Isobel bacaklarını mengene gibi dolayarak cevabını vermişti.

Cennet böyle bir şey olmalıydı.

Başka erkekler de ona bu hazzı yaşatabilirdi, yani kendisini seçmesinin tek sebebi bu olamazdı. Bildiği tek adam eski kocası olduğuna göre bunu bilmiyor olması da mümkündü. Tabi artık asla bilemeyecekti. Kimse ona dokunamazdı artık. Hele de Roche bir denesin, ellerini keserdi. Birbirlerine karşı güçlü arzular beslemeleri evlilik için iyi bir adımdı. Bir çok insanın sahip olamadığı bir şeydi bu. Onunla zaman geçirmekten de keyif alıyordu. Yine de, onu yatakta mutlu eden bir soytarından daha fazlası olduğunu görmesini istiyordu. Onun hakkından daha iyi şeyler düşünmesini istedi. hayır, aslında onun için daha iyi bir adam olmak istiyordu.

Stephen gözlerini açtı. Isobel'in görüntüsü kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Dağınık saçları, pürüzsüz solgun teni, ciddi yeşil gözleri ile tarif edilemez şekilde güzeldi.

"Çok mu uyudum?"

Gözlerine bir yumuşaklık geldi, dudaklarının köşeleri gülümser gibi kalktı. Başını sağa sola salladı.

"Böyle üşümene sebep olduğum için ben tam bir eşeğim." dedi kollarına alarak. "Ulu Tanrım, tüylerin diken diken olmuş!"

Kahkahalar atıp durması için yalvarana kadar kollarını ve sırtını ovdu. Çatıdaki deliklerden süzülen ışığı kontrol etti. İç geçirmesini duymuş olmalıydı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir saat içinde manastıra dönmeliyiz. Keşişler akşam yemeklerini erken yer. O zamandan önce dönmezsek ortalıkta olmamamız dikkat çeker."

Güzel omzunu silkti.

"O zavallı keşişlerin daha günahkâr düşüncelere kapılmalarına sebep olmak istemezsin değil mi? Senin yüzünden aylarca kefaret ödemek zorunda kalacaklar."

Isobel güldüğünde o kadar tatlıydı ki öpmek zorundaydı. Ve o anda, yeniden sertleşmişti. Yüzüne bakmak için geri yaslandığında gözlerinin büyüme şeklinden fark etmişti. Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. İyiye işaretledi.

“Bana bakman yetiyor, o an seni istiyorum.” Saçındaki yaban çiçeklerinin kokusunu duydu, göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti.

Bu defa daha yavaş olma niyetindeydi. Bir daha ne zaman sıvışma fırsatı bulabilirlerdi bilmiyordu, bu yüzden biraz daha aklına kazınsın istiyordu. Onu öperken, kralın onu gerçekten İrlanda’ya sürüp sürmeyeceğini merak etti. Eğer öyle bir şey olursa, bir dahaki buluşmaları bir teknede olabilirdi.

“Seni deniz tutar mı?”

“Hmmm?” diye sordu ama Stephen kulağını yalayıp, penisini baldırına bastırırken sorusunu unutmuştu. Elini indirip penisini tuttuğunda da Stephen unutmuştu.

Kadınları nasıl mutlu edeceğini bilen bir adamdı; genellikle düşünerek hareket ederdi. Ama bu farklıydı. Isobel ile iç güdüleriyle ve duygularıyla hareket ediyordu. Dokuna dokuna iç geçirmelerini takip etti. Her noktasına sahip olmanın peşindeydi.

Bu sefer dikkatli olmalarına gerek yoktu. En sonunda içine girdiğinde, sonuna kadar soktu. Beraber hareket ederek, karşıladı Isobel. Bu sefer sonuna kadar dayanabildi.

“Benimsin,” dedi içinde gidip gelirken. “Sadece benim.” Onundu. Şimdi ve sonsuza kadar.

Sonra, Isobel’e karşı öyle büyük bir sevgiyle doldu ki, söyleyecek kelime bulamadı. “Isobel, aşkım, aşkım,” diye kulağına fısıldamak dışında.

El ele manastıra yürürlerken, Stephen rahatlamış ve mutlu hissediyordu. Birine bağlanmış olmanın bu kadar mutlu hissettireceğini düşünmezdi.

Diğer kadınlardan vazgeçmekten hiç pişmanlık duymuyordu. İşin aslı, hayatının o sayfasını kapattığı için rahatlamıştı. Tek istediği Isobel'di.

Stephen planını yapmaya başladı. Kralın onayını kazanmak için işlerini muntazamca yürütmeliydi. Krala yaklaşırken yanında William'ın olması akıllıca olurdu. Kral Henry'nin çocukluk arkadaşı olan Catherine'in burada olmaması kötüydü. Ama Robert da ona destek olurdu. Kral Isobel'i sorgulayacaktı, bunun önüne geçmek zordu ama en azından Isobel'i hazırlayabilirdi. Her şey iyi olacaktı. Bunun icabına bakacaktı.

Yirmi Birinci Bölüm

*I*sobel penceresiz konuk odasındaki sert yatağın üzerinde uzandı. Önünde onu bekleyen uzun bir gece vardı. Stephen, şafaktan önce yanında yirmi silahlı adamla döneceğine söz vererek Caen'e doğru yol çıkmıştı.

Bahçeden döndükten sonra hiç yalnız kalmamışlardı. FitzAlan'ı kontrol etmeye gittiklerinde kapıdan yaşlı keşişle konuştuğunu duyabiliyorlardı. İçi rahat bir şekilde, kalan saatlerini birlikte geçirmeleri için Stephen'ı ağabeyiyle yalnız bıraktı.

O kadar yorgundu ki başı dönüyordu. Ama battaniyesi hâlâ Stephen gibi kokarken nasıl uyuyabilirdi? Burnuna tuttu ve derin bir nefes aldı. Bugün birlikte geçirdikleri vaktin her anını hatırlamak istiyordu. Her dokunuşu, her bakışı, her sözcüğü. Stephen battaniyeyi sererken karnının nasıl gerildiğini. Emin misin diye sorduğunda gözlerinde savaşılan arzu ve özlemi. O ilk tatlı öpücükten sonra fikrini değiştirme şansı kalmamıştı. Hatırlayarak parmaklarını dudaklarında gezdirdi.

Canlı olsa da ondan sonrasında aklında kalan her şey duygudan ve hislerden ibaretti. Bir erkekle olmanın böyle hissettireceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yataktan çıktıktan sonra bile aralarında böylesi bir tutku olan çiftler onun için bir mucizeydi.

Diğerleri neye sahip olursa olsun Isobel'in tek sahip olduğu bugün yaşadıklarıydı. Hayatının bir günü! Ellerin yumruk yapıp altındaki yatağa vurdu.

Öfke patlamasından sonra geleceğinin sevimsizliği tüm ağırlığı ile üzerine çöktü. Gözyaşları yanağından süzülerek saçlarına aktı. Belki yarın De Roche ile hayatından umutlu olabilirdi ama bu gece değil. Stephen'ın kokusu battaniyesine sinmişken ve dokunuşunun anısı hâlâ teninde yanarken, değil.

Stephen ile birlikte olmasa daha mı iyi olurdu? Neye benzediğini bilmemek daha mı iyiydi? Daha kibar, daha tutkulu olamazdı. Ona öyle büyük hazlar yaşatmıştı ki ölebilirdi. Ve de bundan mutlu olurdu.

Hayır, keşke yapmasaydım demiyordu. Günahkâr bir kadındı. Ve hiç pişman değildi. Stephen kendisini özelmış gibi hissettirmişti. Belki de sırrı buydu, kadınlar bu yüzden peşinde pervanelerdi. Hepsinin buna inanmasını sağlıyordu. İlk kez Marie de Lisieux'e sempati duymuştu. Stephen'ın birlikte olma amacının ne olduğu aşikârken neden Stephen'ı bırakamadığını anlıyordu.

Isobel bunu yapamayacak kadar gururluydu. Ve bir görevi vardı. Seçme şansı olsaydı bile krala sözü vardı. Babası gibi değildi. Rüzgâr nereden eserse oraya dönmeyecek, sadakatini ve onurunu terk etmeyecekti

Çok yakında De Roche ile kutsal bir ant içecekti.

Sadece bir anlığına Stephen ile el ele tutuşmalarını gözü-nün önüne getirdi.

Beklemediği bir anda çocukluğundan kalan bir anı gözü-nün önüne geldi. Annesine, acı ve katlanılamaz bir özlemle bakan babasının görüntüsü. Annesi onu hiç ilgi umursamamıştı. Isobel, çocuk aklıyla ne olduğunu anlamasa da, bunun hep farkındaydı. Babası, annesini umutsuz ve çaresiz bir tutkuyla seviyordu. Annesi ise bunu samimi bir ilgisizlikle karşılıyordu.

Topraklarını kaybettikten sonra ise bu ilgisizlik tamamen bir yok saymaya dönüşmüştü.

Bu durum babasını öldürmüş olmalıydı.

İlk defa Isobel babasını bir yetişkinin gözünden değerlendirdiyordu. Yaptığı korkunç hataları çaresizliğinin sonuçlarıydı. Zenginlik ve konum karısının aşkını verebilir umuduyla hem onurunu hem de kızını yok yere kurban etmişti.

Stephen ile evlense ne kadar mutsuz olurdu! Kendisini Tanrı'ya adayan annesinin aksine, Stephen ilgisini kadınlarla paylaşırdı. Şüphesiz bu daha kötü olurdu.

Stephen şeytana uymaya hazırdı. Ve bunun için çok uğraşmasına gerek yoktu, kucağına düşüyordu. Evlenseler, onu başka kadınlarla nasıl paylaşabilirdi? Yapamazdı, buna katlanamazdı.

Ne kadar gülünçtü! Burada yatağına uzanmış, hayali bir gelecek üzerine hayali şeyler kurarak Stephen'a kızıyordu. Kocası değildi, aralarında bir bağ yoktu. Ona samimi bir ilgi gösterse de sadece o anlık konuşuyordu.

Asla onu sevdiğini söylememişti. Bir kere bile.

Her hâlükârda, geleceği planlanmıştı. Bir yere kilitlenmiş, üzerine sürgü çekilip, kapatılmıştı. Sabah, Stephen onu Caen'e geri götürecekti. De Roche'ye.

Diğer yanına döndü ve bacaklarını karnına çekip tüm istedikleri ve asla sahip olamayacaklarına ağladı.

Isobel kapısının dışından gelen konuşma ve koşuşturan ayak sesleri ile uyandı. Bir müddet sonra, kardeşi kapısını çaldı ve bir elinde kılıcı üzerini giyinmiş bir şekilde odasına girdi.

"Silahlı bir düzine adam bu tarafa doğru geliyor," dedi Geoffrey telaşla. "İngiliz askerleri değiller."

Kalbi çarparak doğruldu ve kardeşinin arkasındaki Jamie'yi gördü. Jamie odaya girdiğinde ayağa kalkmış kılıcını kuşanıyordu.

“Dün size saldıran adamlar olmasından korkuyorum.” dedi Jamie, “ve babamı almaya gelmiş olmalarından.”

Geoffrey, Isobel'in kapının arkasında asılı duran pelerini aldı ve Jamie'nin arkasından çıktılar.

Manastırın içinde koşarlarken, Isobel Geoffrey'nin koluna yapıştı. “FitzAlan'ı kutsal bir yerden zorla götürmeyeceklerdir, değil mi?”

Geoffrey'nin yüzündeki tatsızlıktan düşündüğü şeyin tam da bu olduğunu anladı. Belki daha da kötüsü. “Başkeşiş onu vermez, değil mi?”

Geoffrey başını salladı ve hızla ilerlemeye devam etti. Kilişenin önüne vardığında başkeşiş ve birkaç keşişin aşağıda, çevre duvarın içinde ilerleyen açık kanalın yanında toplandıklarını gördü. Kanalın üzerindeki dar köprünün diğer yanında, iki gö-nüllü rahip kapıyı tutan ağır demir sürgüyü kaldırıyorlardı.

Geoffrey bağırdı. “Onlara kapıyı açmayın!”

Başkeşiş adamlara devam etmelerini işaret ederken omzunun üzerinden onlara baktı.

Geoffrey Isobel'e, “FitzAlan'ı kiliseye alın,” diye seslendi ve Jamie'nin peşinden tepeden aşağı koşmaya başladı. Isobel durumu hemen kavradı. Tanrı'ya inanmayan biri bile bir adamı kiliseden çıkarmaya çekinirdi. Revire doğru koşarken FitzAlan'ı tek başına nasıl taşıyacağını düşünüyordu. Köşeyi dönerken neredeyse FitzAlan'ı sedyeyle taşıyan iki keşişle çarpışacaktı. Yaşlı keşiş sedyenin yanında aksayarak yürürken adamlara acele etmelerini söylüyordu. Tanrı'ya şükür yaşlı keşiş tehlikeyi görmüştü! Koluna girdi ve son basamakları inme-

sine yardım etti. Kilisenin içine girer girmez kolunu kurtarıp, "Saçını ört, kadın!" dedi.

Şöyle bir zamanda Tanrı'nın bunu umursayacağı ihtimaline pek inanmasa da paniğini bastırmaya çalışıp kapüşonunu başına geçirdi.

"Hastanızın durumu nasıl?"

"Yatakta kalamayacak," dedi, başını iki yana sallayarak. "O yüzden uyku ilacı verdim."

Isobel bağırışlar duydu. Döndüğünde keşişlerin koşarak kiliseye daldıklarını gördü. Kukuletasını çıkarmadan yanlarından geçip kilisenin ön basamaklarına gitti. Aşağıda gördükleri kalbini ağzına getirdi. Köprünün diğer tarafında kanal ve ön kapı arasında toplanmış en azından bir düzine silahlı adam gördü. Geoffrey ve Jamie bu tarafta, kılıçlarını çekmişler, Pers ordusunu bekleyen Grek askerleri gibi duruyorlardı. Arkalarında başkeşiş vardı.

Kardeşinin ve Jamie'nin aynı kaderi paylaşacağından korkarak, ellerini birbirine vurdu ve sesli bir şekilde dua etmeye başladı. "Yüce Meryem..."

Yerden gümbürdeyerek gelen bir ses duyuldu: "Bu kutsal toprağı kirletiyorsunuz!"

İlk başta Isobel kardeşinin sesini tanıyamamıştı. Ama oydu. "Tanrı kılıçlarımıza kudretini verdi. Biz onun gazabının aracılarıyız!"

Isobel yerin sallandığına yemin edebilirdi. Köprünün diğer tarafındaki adamlar da hissetmiş olmalı ki oldukları yerde kalakaldılar.

Grubun en arkasında duran, tüm zırhını kuşanmış bir adam miğferini açıp diğerlerine bağırdı. Adamlar, birbirlerine gergin bakışlar atarak, tereddüt ediyorlardı. Liderleri isimleri ile seslenince ilk iki adam harekete geçti.

Isobel'i şaşırtan bir hızda Geoffrey ve Jamie ikisini aradan çıkarttılar. Gözleri havadaki kılıçları takip edemedi. Bu sırada liderleri adamlarına lanetler yağdırıyor, siyah saçları yüzüne dökülüyordu.

Bu defa üç adam köprünün karşısına geçti. Geoffrey'nin kılıcı gerçekten Tanrı'nın gazabı kolunu hareket ettiriyormuş gibi uçtu. Isobel kardeşini ilk kez böyle dövüşürken görüyordu. Bu kadarını ummamıştı. İkisini daha halletti. Jamie üçüncü ile dövüşürken Geoffrey adamın arkasından yaklaştı, yakasından kaldırdı ve kanala fırlattı. Korku içinde çırpınıp bağırان adam diğer tarafa doğru yüzdü.

"Tanrı kalbinizden geçenleri görür!" diye Geoffrey bağırıyordu. "Bu kutsal adamları öldürmeye niyetlendiğinizi biliyor. Dönün ve gidin yoksa olduğunuz yerde çarpılacaksınız!"

Kardeşi Tanrı'mn öfke meleği gibi davranıyordu. Liderlerinin kızgın bağırıtlarına rağmen adamlar döndü ve girdikleri kapıdan çıktılar.

Siyah saçlı adam atını olduğu yerde tutuyordu. Gözlerini yavaş yavaş manastırın üzerinde gezdirdi ve kilisenin önünde Isobel'in tek başına durduğu yere kaldırdı. Göz göze geldiklerinde, Isobel'in sırtından soğuk terler aktı. Şu an kendisine zarar veremezdi. Ama yine de adam atını çevirip kapıdan çıkana kadar nefesini tuttu.

Isobel tepeden öyle hızlı indi ki neredeyse tepe üstü düşüyordu. Geoffrey geldiğini görünce, kollarını açtı ve havada yakaladı.

"Muhteşemdin!" dedi yüzünü boynuna gömerken. "Adamlara o şeyleri söylemeyi nasıl akıl ettin?"

"Ben gerçeği söyledim. Tanrı'nın gerçeğini."

Isobel şaşırmıştı. Herkes dua ederken Tanrı ile konuşurdu. Ama çok az insan, bu kadar açıkça, Tanrı'nın kendileri ile ko-

nuştüğünü iddia ederdi. Bundan nasıl bir çıkarım yapacağını bilemiyordu.

Geoffrey gülümsedi, bu hem onu anladığını hem de şüpheli yapısını affettiği anlamına geliyordu. Haklı yangını söndürce yine tatlı kardeşi olmuştu. Kiliseye doğru kol kola yürüdüler.

Jamie de onlara yetişti, gözleri parlıyordu. “İyiydik, değil mi?”

“Evet,” dedi Isobel. “Baban seninle gurur duyacak.”

“Adamlar cesaretlerini yeniden toplayabilirler.” Jamie hâlâ ufuk çizgisinde olan güneşe gözlerini kısarak baktı. “Şafağa bir saatten az kaldı. umarım Stephen onlardan önce döner.”

“Dönmesi için dua edeceğim,” dedi Geoffrey.

“Et,” dedi Jamie, Geoffrey’nin sırtına vurarak. “Senin dualarını duyuyor galiba.” Kiliseye girdiler, FitzAlan’m başında toplandılar. Uyanmıştı, rengi daha iyiydi. Jamie’ye baktığında gözlerindeki sevginin şiddeti Isobel’in gözlerini doldurdu. Bakışlarını başka tarafa çevirdi, aralarındaki bu anı izlemenin saygısızlık olduğunu düşündü.

İçeriye toplanan keşişlerle kilise kalabalıklaşıyordu. FitzAlan’ın başında bekleyen Jamie ve yaşlı keşiş varken kendi varlığı fazlalık gibi gelmişti. Geoffrey oyuklardan birinin önünde diz çökmüştü. Yapacak bir iş bulamayınca, Jamie’ye gözcülük yapacağım söyledi. Nefi gören küçük balkona çıkan dar merdivenleri tırmandı. Oradan, yukarıdaki daha dar merdivenlere çıkmak için başını eğmesi gerekti. Ahşap bir kapıyı itti ve kilise çatısının tepesindeki bir tüneğe açıldığını gördü. Adım attığında, karnında kelekler uçtu, avuçlarının içi terledi. Üzerindeki, çam kulesine tırmanmak için kullanılan ahşap çubuklara baktı, neredeyse bayılıyordu.

Tünek yeterince yüksekti.

Buradan, manastırın dört bir yanındaki ormanları ve tarlaları kuş bakışı görebiliyordu. Gözleri nehri ve bahçeye çıkan yolu takip etti. Kuşların cıvıltılarını, Stephen'ın omzundaki kolunu hatırlayıp iç geçirdi. Gözlerini kısarak terk edilmiş kulübeyi bulmaya çalıştı. keşke bir kere daha gidebilselerdi. Sadece bir kere daha.

Bu katıksız bir aptallıktı! Ne kadar buluşurlarsa buluşsunlar hep daha fazlasını isteyecekti.

Ne kadar iyi bir gözcüydü. Kendisine kızarak sırtını kulübeye dönüp ufku batıya kadar süzdü.

O neydi? Ağaçlıkların arasında parlayan metal gördüğünü sandı. Gördüklerinin atlı adamlar olduğundan emin olana kadar seyretti. Karınca gibi ufak, ağaçların arasından ilerliyorlardı.

Yollarına mı gideceklerdi yoksa ikinci bir saldırı için mi döneceklerdi? Söylemek imkânsızdı. Emin olana kadar diğerlerini telaşlandırmamaya karar verdi.

Zaman geçtikçe üşüyor ve geriliyordu. Ama bu kadar uzun sürmesi iyiye işaretti. Siyah saçlı liderlerinin ağaçların altında adamlarına nutuk attığını düşündü. *Lütfen, Tanrım, Stephen dönene kadar adamların direnmesini sağla.*

Kuzey batıya, Carleton yönüne bakmak için gözlerini ormandan ayırdı. Şafaktan iki saat sonra gelecekti. Ne kadardır buradaydı? Bir saat? Stephen çok yakında gelecekti.

Tekrar ormana baktığında iki atlının peş peşe ormandan ayrıldığı görüldü. "Tanrım, hayır, lütfen, hayır."

Doğrudan manastıra doğru geliyorlardı. Kasları gerilmiş bir hâlde, kaç kişi olduklarını saymak için bekledi. Dört, beş, altı. Ormandan ayrılan her atın arasındaki mesafe artarken, sıra uzuyordu. Yavaş hareketlerinden bir isteksizlik olduğunu çıkarıyordu. Yine de geliyorlardı. On, on bir, on iki.

Aşağıdaki adamları uyarmalıydı.

Stephen`ın geleceği yöne doğru, orada olmasını umarak, bir bakış attı. Tanrı`ya şükür! Stephen geliyordu!

Uzak tepeden inen atlılar ufuktaki noktalar kadardı. Manastıra diğerlerinden iki kat daha uzaktılar ama hızla tepeden iniyorlardı.

Isobel dar merdivenleri uçarak indi.

“Geliyor! Geliyor!” diye bağırdı Jamie ve FitzAlan`a doğru koşarken. “Bize saldıran adamlar da geri dönüyorlar. Ama Stephen da hemen arkalarında.”

FitzAlan suratını ekşiterek bir dirseğinin üzerinde doğruldu, sonra da Isobel`i soru yağmuruna tuttu. “Aralarındaki mesafe ne kadar? Her birinde kaç adam var?”

Isobel FitzAlan`ın askerlerinden biri gibi hissederek, raporunu verdi. FitzAlan onaylayarak başını salladı.

“Stephen onları kovalayacaktır ama yardıma ihtiyacı olabilir, bu yüzden kapıda olmalıyız.”

Jamie`nin çabalarına rağmen aptal adam kalkmaya çalıştı.

“Lord FitzAlan, hemen geri yatın!” dedi elini beline koymuş tepesinde dikilirken. “Eğer, yaşadığımız onca şeyden sonra, o yarayı yeniden açarsanız sizi asla affetmem.”

“Stephen gelene kadar Geoffrey ile kapıyı tutabiliriz,” dedi Jamie. Sesi kendinden emin ve sakindi. FitzAlan ve Jamie birbirlerinin gözlerine kilitlendiler. FitzAlan, başını salladı.

Jamie yanından geçerken teşekkür ederek Isobel`in koluna dokundu.

“Beni dışarıya, görebileceğim bir yere çıkarın,” diye bağırdı FitzAlan yanında dolanan keşişlere. Dört keşiş hemen isteğini yerine getirmek için koşturdu. Sedyesini kapının dışına

taşıyıp, duvara dayadılar. Keşişler kilisenin içine telaşla dönerlerken neredeyse Isobel'i düşürüyorlardı. FitzAlan'ın yanına oturdu. Bu yüksek noktadan manastır duvarının üzerinden doğan güneşi görebiliyordu.

"Bandajınızın üzerinde taze kan var."

"Daha kötü durumlarda dövüşmüştüm."

FitzAlan'ın kılıcı sedyesinin yanındaydı, eli kabzasının üzerinde hazır bekliyordu. Bir şey olursa tüm gücünü toplayıp kılıcını savurarak tepenin üzerinden ineceğinden Isobel'in şüphesi yoktu.

Ve böyle bir durumda Isobel de onunla gidecekti.

Keşişlerin dualarının arasından dört nala koşan atların ve bağırıışların sesini duydu. Ayağa kalktı. Sesler artınca neler olduğunu görmek için parmak ucunda doğruldu. Bir grup atlı tepeden iniyordu. Atlarını manastırın duvarı ve diğer taraftaki orman boyunca sürerek hızla ilerlediler.

Sonra daha kalabalık ikinci bir grubun tepeden indiğini gördü. Manastırın önüne geldiklerinde, liderleri ayrılıp kılıcını diğerlerine doğru salladı. Bu Stephen'dı, daha kapıdan girmeden o olduğunu anlamıştı. Miğferini kaldırdı, tepeye doğru baktı, Isobel'i görene kadar da bakmaya devam etti.

Tehlike geçmişti artık, gözyaşlarının yanaklarından süzülmesini hissetti. Ormanda yaşadıkları korkunç olaylardan sonra Stephen'ın kendisini nasıl rahatlattığını hatırladı. Ah, şimdi canı nasıl istiyordu! Sımsıkı sarsa kollarıyla, nefessiz kalsa. Mırıldanmalarını, anlamsız sözlerini dinlese. Kollarına koşmamak için tırnakları avuçlarının içine batana kadar yumruklarını sıktı.

Stephen dizginleri Jamie'ye fırlattı. Yaptığı uzun yolculuğa ve zırhının ağırlığına ters düşen bir hafiflikle koşarak geliyordu. Zırhında ve saçlarında güneş parıldarken ne güzel bir adamdı.

Isobel'e doğru geliyordu. Gözlerindeki isteği görünce telaşa kapıldı. Burada, herkesin önünde ona sarılmayacaktı tabii ki, değil mi? İnsanların öğrenmesini umursamıyor muydu?

Stephen yaklaşıırken, Isobel öne geldi ve oldukça yüksek sesle, "Gördüğünüz gibi, ağabeyiniz artık oturabiliyor, Sör Stephen!" dedi.

Gerçekten bunu söylemiş miydi? Stephen tüm geceyi atın üzerinde geçirmiş, onları kurtarmak için geri gelmişti ve Isobel'in ona ilk söylediği bu mu olacaktı?

"Teşekkürler. Çok teşekkürler." Kelimeler ağzından ne kadar salak olduğunu gösterircesine tuhaf bir şekilde çıkıyordu.

Stephen bir kaşını kaldırdı ama yaklaşmadı.

Isobel, Stephen'ın aptalca bir şey yapmayacağından emin olduktan sonra gururunu okşayacak bir şeyler söylemeye çalıştı. "Geldiğinizi kilisenin çatısından gördüm."

Başını geriye atıp gözlerini kısarak kiliseye baktı, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Beni bekliyordunuz değil mi?"

Isobel FitzAlan'a baktı. Bir şeyler söyleyip kendisini daha fazla rezil etmesini önlemeyecek miydi?

FitzAlan'ın ter içinde kalmış yüzünü görünce yanma gidip dizlerinin üzerine çöktü. Yaşlı keşiş neredeydi? Baktı ama görmedi.

"Nasılsın William?" dedi, Stephen'ın sesi endişeli ve yumuşaktı. Jamie ve Geoffrey'nin gelişi ile FitzAlan cevap vermeye çalışmaktan kurtuldu. "Geç olması hiç olmamasından iyidir." dedi Jamie Stephen'ın sırtına vururken. Stephen şaşırmıştı. "Geç mi?"

"Bu adamlar şafakta da saldırdılar. Ama Geoffrey ile birlikte bu korkak tavşanları kovaladık."

“Tanrı’nın yardımıyla,” dedi Geoffrey.

Stephen bir Jamie’ye bir Geoffrey’e bakıyordu. Şaka yapmadıklarını anlayınca gözlerindeki ışık kayboldu.

“Beni bağışlayın, elimden geldiğince hızlı geldim.”

“Doğru zamanda geldin. İkinci kez karşı koyamazdık,” dedi Jamie.

“Adamlardan biri ölmeden amaçlarını itiraf etti. Manastırı yıkıp, tüm keşişleri öldürüp suçu İngiliz ordusuna atmak istemişler.”

Jamie Stephen’a rapor verirken FitzAlan uyuklamaya başladı.

“Kanaması var,” dedi Isobel, Stephen’a bakarak. Stephen, Jamie ve Geoffrey’i yaşlı keşişi bulup getirmeleri için yolladı, Isobel’in yanında diz çöktü. “Durumu çok mu kötü?”

“Çok kan kaybetti. Bize gösterdiğinden daha zayıf.”

Yirmi İkinci Bölüm

*S*tephen'in adamları takibi bırakıp kısa sürede döndüler. Görevleri mümkün olduğunca hızlı bir şekilde FitzAlan'ı Caen'e götürmekti. Bir saat içinde, atlara su ve yem verildi, adamlar yemeklerini yedi ve FitzAlan'ın yarası yeniden bağlandı.

Isobel, Stephen'ı FitzAlan'ın sedyesini arabaya taşıyan dört adama nezaret ederken buldu. FitzAlan uyanmıştı, söylüyor, kendi atıyla gidebileceğini iddia ediyordu. Yine de cildinin solgunluğu Isobel'i huzursuz ediyordu.

Stephen'm koluna dokunduğunda döndü, endişeli gözlerle baktı. Uyumaya zaman bulabildi mi merak ediyordu.

"Elbise için teşekkürler. Çok incisin."

Onca şey arasında elbisesini getirmeyi nasıl akıl etmişti? Onu büyük bir utançtan kurtarmıştı. Keşişler gözlerini çevirmek için çabalasalar da askerler vardı. Bakışlarını bacaklarına dikmiş onca adamla uzun bir yolculuk olacaktı.

Stephen teşekkürlerini başını sallayarak kabul etti. "Arabada William ile yolculuk etmeni istiyorum. Seninle itişmeyecektir." dedi alçak sesle.

"Tabii ki."

Stephen belinden tutunca soluğunu tuttu. Tereddüt etse de vücudunu vücuduna bastırmayı onun da kendisi kadar istediğini hissetti. Sonra ayakları yerden kesildi ve hop, arabada FitzAlan'ın yanındaydı.

Caen'e dönüş sonsuza kadar sürmüş gibiydi. FitzAlan acıdan şikâyet etmese de yoldaki her sarsıntıda irkiliyordu.

Genellikle suskun bir adamdı ama zamanını Isobel ile konuşarak geçirmeye kararlı gözüküyordu. Isobel dikkatini dağıtmaya yarayacağını düşünüp, William'ın sorularını cevapladı, o vurulduktan sonra neler olduğunu tüm detaylarıyla anlattı.

FitzAlan, yüzünde bir gülümseme ile gözlerini kapattı. "Arkamda Stephen'dan başka bir adam istemem."

"Evet. Görülmesi gereken bir mucizeydi."

FitzAlan gözlerini biraz açtı. "Kardeşim bir kahramanın kalbine sahiptir. Tek ihtiyacı olan göstermek için bir fırsat."

Isobel bunu anlamasının FitzAlan için neden bu kadar önemli olduğunu merak etti. Konuşmak için çok çaba sarf ediyordu.

"Kimse kardeşi ya da dostu için ondan daha fazlasını yapmaz," dedi Isobel'in susturma çabalarına rağmen.

Çektiği acıya rağmen, Isobel bu söylediklerinin sersemlemiş bir aklın sayıklamaları olduğunu düşünmüyordu.

FitzAlan'ın konuşması bir amaca hizmet ediyor gibiydi ama neye?

En sonunda uyuduğunu düşünmüştü ki yeniden konuşmaya başladı. "Bir gün iyi bir eş olacak."

Isobel, FitzAlan'ın terleyen alnını silerken, "Paylaşmayı umursamayan bir kadınla," diye mırıldandı.

Kulakları düşündüğünden daha keskindi. Kahkahası acılı iniltiye dönüşünce Isobel söylediğine pişman oldu.

Bandajını kontrol etmek için üzerine eğildiğinde, tekrar gözlerini açtı. Gözleri sarı kehribar renginde, dürüst gözlerdi.

"Genç bir adamın aptallıkları. Stephen'ın ihtiyacı olan şey..."

"Lord FitzAlan, lütfen, hareket etmemelisiniz." Yarası tekrar kanamaya başlamıştı ve Isobel gerçekten endişelenmişti.

"Artık konuşmayalım. Susup dinlenmelisiniz."

Gözlerini kapattı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Catherine... seni severdi. Ona... söz verdim... eve döneceğim."

Demek doğruydı. Büyük komutan karısına âşıktı. Isobel bunu sesinde duyabiliyordu. Erkeklerin eşlerine duyduğu öylesine sevgiden değildi onunkisi. Catherine hayatının mutluluğuydu. Tekrar eve dönme isteme sebebiydi.

Isobel'in gözleri doldu. Sebebi belki de son iki günün duygu yoğunluğunun onu şimdi vurmasıydı, bilmiyordu. Caen'den ayrılalı yıllar olmuş gibiydi, iki günde ne kadar çok şey olup bitmişti. Çok yorgundu! Ve FitzAlan'ın hayatı konusunda endişeliydi.

"Isobel." Stephen'in sesiydi.

Gözlerini sildi ve nerede olduğunu görmek için döndü.

"Daha çok yolumuz var mı?" dedi, sesi titriyordu. "Daha kötüye gitmesinden korkuyorum. Burada elimden bir şey gelmiyor."

Stephen'in yüzü ağabeyini görünce ciddileşti. "Bir saat daha, belki. Araba ile daha hızlı gidemeyiz."

Isobel sakın sesinin altındaki gerilimi hissedebiliyordu.

"Jamie ve birkaç kişiyi daha önden gönderin," diye seslendi en yakınındaki adama. "Bir doktor bulsunlar ve Lord FitzAlan için şatoda bir oda hazırlatsınlar."

Stephen'in amacını anladı. Jamie'nin FitzAlan'ın durumunun ne kadar kötü olduğunu, güvenle şehre girene kadar görmesini istemiyordu.

Yolculuğun geri kalanında, Stephen atını arabanın yanında sürdürdü ama çok az konuştular. En sonunda şehre vardıklarında, kralın özel doktoru kapıda bekliyordu. Şık giyimli adam sürü-

cüye durmaması için işaret edip hareket eden arabaya atladı. “Şatoya!” dedi hastasını kontrol etmeye başlarken.

Jamie şatonun merdivenlerinde bekliyordu. Isobel daha ne olduğunu anlamadan, Jamie ve Stephen FitzAlan’ın sedyesini kaldırıp, şatonun içine taşdılar. Doktor da peşlerindeydi.

Birdenbire, Isobel kendisini tek başına, sorumluluktan kurtularak rahatlamış olarak buldu. Arkasına yaslandı ve derin bir soluk aldı. Çilesi bitmişti artık, çok bitkin hissediyordu! Ayağa kalkıp arabadan inecek hâli yoktu.

“Leydi Hume.”

Gözlerini açtığı anda arabanın yanında Kral Henry ve Robert’ı gördü. Konuşan kraldı.

“Dostuma göz kulak olduğunuz için teşekkürler,” dedi elini uzatırken.

Kanla kabuk bağlamış tırnaklarına baktı. Elini uzatmaya tereddüt edince, kral Isobel’i kaldırarak yere indirdi. Kralın genç ve atletik bir adam olduğunu unutmuştu.

“Tanrı’ya şükür iyisin,” dedi Robert, yanağından öperken. Son gördüğünden beri yüzündeki çizgiler derinleşmişti. “Dün gece Stephen dönene kadar başına ne geldiğinden haberim yoktu.”

Bu kadar bitkin görünmesinin sebebinin kendisi olduğunu fark edince kalbi daraldı. “Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim.”

“O küçük Linnet’i boğmak istiyorum,” dedi Robert. “Ağzından tek bir kelime alamadım.” Sözlerinin aksine Robert etkilenmiş görünüyordu.

“Yorgun olduğunuzu görebiliyorum,” dedi kral ve beraber yürümeleri için kolunu uzattı. “Ama dinlenir dinlenmez, bize her şeyi anlatmalısınız.”

“Nasıl isterseniz, majesteleri.” Jamie ve Stephen’dan öğrenemediği ne olabilirdi?

“Kadınlar erkeklerin fark etmediği şeyleri fark edebilirler,” dedi kral.

“Size saldıran adamlarla ilgili her detayı hatırlamaya çalışın-
atlar. kıyafetler, silahlar. Farklı bir takı, mücevher. Bu düşman-
ların kim olduğunu ele verecek herhangi bir şey.”

“Elimden geleni yapacağım, majesteleri.”

“Bu adamların kim olduğunu öğrenmeliyiz,” dedi her har-
fin üzerine bastıra bastıra. “Benim komutanımı öldürmeye,
benim adımı kullanıp kutsala saygısızlık etmeye kalkışan bu
korkaklar kim.”

Öfkesini kolundaki parmaklarında titrediğini hissedebili-
yordu.

“Kafalarını sancak direğine astıracağım,” dedi sakince.
“Hatırlayabildiğiniz her şeyi Robert’a anlatın. Sonrasında be-
nim de sorularım olabilir.”

Yorgun olsa da kral ve Robert’ın arkadaşlıklarının düşün-
düğünden daha derin olduğunu fark etmekten kendisini alama-
dı. Kralın, saldırganların kimliğini tespit etmesi için Robert’a
güvenmesi de Isobel’e tuhaf gelmişti.

Robert’ın rolü neydi?

Belki de onu da Stephen gibi hafife almıştı. İkisinde de
gözle görülenden daha fazlası vardı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Isobel suçluluk duygusunun ağırlığı ile uyandı. Hızlı kararının sonuçlarının sonu yok gibiydi. FitzAlan yaralanmıştı, Robert'ın hisleri incinmişti, Linnet kendisiyle zar zor konuşuyordu. Kendini affettirmeye nereden başlayacağını bilmiyordu.

Linnet elinin altında olduğuna göre ilk ondan başlayabilirdi.

Isobel cibinliğini açtığı sırada Linnet elinde yiyecek dolu bir tepsi ve peşinden gelen soğuk hava ile odaya girdi. Sıcak ekmeğin kokusu Isobel'in midesini guruldattı. Dün gece akşam yemeği sırasında uyumuştı.

“Teşekkürler Linnet, çok düşüncelisin.”

Linnet ne gözlerini tepsiden kaldırdı ne de konuştu. Isobel iç geçirdi ve sabahlığını üzerine geçirdi. Linnet'e ona katılması için işaret ederek küçük masasına oturdu.

“Seni korkuttuğum için özür dilerim.”

Linnet gözleri dolu dolu Isobel'e baktı. “Gitmek zorunda değildiniz,” dedi, sesindeki suçlama keskindi. “Sör Stephen ve Lord FitzAlan onları geri getirirdi.”

“Kardeşim için o kadar endişelenmişim ki düzgün düşünemedim.”

Linnet dudaklarını birbirine bastırdı. Uzun bir müddet sonra başını salladı. “François için ben de aynısını yapardım.”

Isobel ilk saldırıyı anlatırken Linnet kızgınlığını unuttu.

Gözlerini fal taşı gibi açıp, “Sör Stephen ve Lord FitzAlan’ı dövüşürken seyretmek bir keyif, değil mi?” dedi.

“Onları Falaise’de seyrettiğini unutmuşum...”

Tam o sırada oda kapısı sertçe çalınarak titredi, ikisi de ayakları üzerine fırladı.

Kapı sonuna kadar açıldı, gözleri öfkeden kararmış de Roche içeri girdi. “İngiliz kralı bana ne aptal bir kadın ile görevlendirmiş böyle?”

Linnet Isobel’in yanına geçip elini tuttu.

De Roche ikisini de zıplatarak kapıyı çarptı.

“Aptal ve itaatsiz. Ben sana kardeşini odanda beklemeni söylemedim mi?”

Isobel’in bir adım ötesinde durdu ve “Söylemedim mi?” diye sordu tekrar.

Oğlan çocuklarıyla oynamaya küçüklüğünden alışık olan Isobel, kabadayıları iyi tanıyordu. Korkaklık onları yüreklendirirdi. “Evet söyledin,” dedi açık ve özür diler gibi durmayan bir tonda. İçi öfke ile doldu. Kardeşinin peşinden gitmediği için korkağın teki olduğunu söylemek üzereydi ki de Roche’nin kocası olacağını hatırladı, dilini ısırды. Hiçbir erkek kendisine korkak denilmesini affetmezdi, özellikle de söylenen doğruysa. Kocasıyla samimi bir ilişki kurmayı umuyorsa bunu söylememeliydi.

De Roche dudaklarını sıkarak Isobel’e bakıyordu. Sonra birden yüzündeki öfke kayboldu. Isobel’in omuzları rahatlamıştı. Korkunç an geçmişti, Tanrı’ya şükür.

“Karşımda cesur ve ateşli bir kadım görüyorum,” dedi de Roche gözlerini üzerinde gezdirirken. Linnet’i bir kenara itip Isobel’i kendisine çekti. Dudakları aç, kalçaları dayanmış, sert-

leşmiş penisi göbeğine değiyordu. Linnet ise bağırıyor. Isobel'in kolunu çekiyordu.

De Roche aynı hızda Isobel'i bıraktı.

"Belki de bu zahmete değiyorsundur," dedi gülerek. Yanagından sertçe makas alıp, döndü ve odadan çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Linnet Isobel'i pence-renin altındaki sedire götürdü. Yanına oturup elini tuttu. Isobel titreyen bedenine hâkim olamıyordu.

"Onunla evlenmek zorunda mısın?"

"Evet, bu kralın emri." dedi elinden geldiğince sakın bir sesle. "Sadece öfkeli bir anıyla onu yargılamamalısın. Bana kızmak için sebebi vardı ve öfkesi çabuk geçti."

Isobel içinden ölmüş kocasına lanetler yağıdırıyordu. Hume'un sersemliği yüzünden hayatının sonuna kadar acı mı çekmeliydi? Kendi evinin hanımı olmalı, Northumberland'de huzur içinde yaşamalıydı. "Giyinmeme yardım et," dedi Linnet'in elini okşayıp. "Lord FitzAlan'm nasıl olduğunu görme-liyim."

Kısa bir süre sonra, FitzAlan'm hasta odasının önünde du-ruyordu. Stephen'ı da içeride bulma umuduyla kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Kapı aralıktı. İçerden gelen sesleri duyabiliyordu.

Seslerden biri Stephen'ındı.

Derin bir nefes aldıktan sonra, hafifçe kapıyı vurdu. İçerideki insanlar çok sesli konuşuyorlardı, kimse onu duymadı. Gülme seslerini duyunca, içi rahatladı. FitzAlan'ın durumu iyi olmalıydı. Gülümsedi, içeri girmek için izin istemek adına başını uzattı.

Gördüğü sahne karşısında donakaldı. FitzAlan'ın yatağı-nın yanındaki bir taburede güzeller güzeli bir kadın oturuyordu

Kadın yaralı adamın üzerine eğildi, elini ellerinin arasına aldı. Leydi Catherine FitzAlan. Kadın sarışındı, Jamie ise esmer ve annesi olamayacak kadar genç duruyordu. Yine de Isobel'in kim olduğundan şüphesi yoktu.

Üç erkek de güneşe dönen ay çiçekleri gibi kadının etrafındalardı.

Genellikle ciddi olan FitzAlan, ilk yavru köpeğine kavuşmuş küçük bir oğlan çocuğu gibi, gözleri ışıldayarak bakıyordu. Jamie kadının arkasında, bir eli omzundaydı. Stephen yanında oturuyordu, eli kadının diğer omzundaydı.

Isobel'in nefes almasını imkânsızlaştıran Stephen'ın kadının omzundaki eli değildi. Kadına bakarken yüzünde gördüğü ifadeydi.

Stephen'ın ağabeyinin karısı hakkında söyledikleri parça parça aklına geliyordu. *Ama ben Catherine'e taparım. Onun gibi bir kadın dünyada yok.* Daha da kötüsü, ondan bahsederken sesindeki hüznü tondtu.

Birden her şey anlam buldu. Neden evlilikten kaçtığı. Neden Marie de Lisieux gibi değersiz kadınlarla vaktini harcadığı. Göğsünde büyüyen ağrıyı yutmaya çalıştı.

Stephen ağabeyinin karısına âşıktı.

Leydi Catherine Stephen'dan birkaç yaş büyük olsa da çok güzel bir kadındı. Stephen'ın sadece dış güzelliğe kapılacağına inansaydı daha az incinirdi. Ama Stephen ondan bahsederken konu güzelliği değildi.

Hayır, kadını o olduğu için seviyordu.

Leydi FitzAlan Isobel'i fark etmiş olmalıydı, döndü ve Jamie'ninkiler kadar mavi gözleriyle Isobel'e baktı.

"İçeri gelin," dedi. Ayağa kalktı ve ellerini Isobel'e uzattı. "Siz Leydi Hume olmalısınız."

Kapana kısılmış bir fare gibi yakalanmıştı. Isobel odaya adım attı ve kadının ellerini tuttu, yapacak bir şey yoktu.

“Ben Catherine,” dedi kadın, Isobel’in yanaklarını öperken. “Samimiyetimi affedin ama kocamın hayatını kurtardığınızı duydum. Tanrı sizi kutsasın!”

Sarılarak Isobel’i biraz daha şaşırttı. Başka bir kadın tarafından en son ne zaman kucaklandığını hatırlamıyordu. Kız kardeşi, kuzeni ya da teyzesi yoktu. Annesi sıcaklığını ve gülüşünü kaybetmeden önce, küçük bir çocukken olmalıydı.

Isobel yumuşaklıkla sarılıp, Leydi FitzAlan’ın hafif, kadınsı kokusunu içine çekti. Ne kadar istese de artık bu kadından nefret edemezdi.

Leydi FitzAlan Isobel’i odaya çekti ve Stephen’in kalktığı tabureye oturttu. Stephen’ın gözlerini üzerinde hissetse de Isobel ona bakmadı.

Sessizce oturdu, afflamıştı. Stephen onu seviyor. Hep onu sevmişti. Kafasında kelimeler dönüp duruyordu. Odadaki nesheli konuşmayı takip etmeye çalıştı ama edemedi.

Tekrar dinlemeyi denedi, sohbetin ilk boşluğunda gitmeye kararlıydı. Leydi FitzAlan içine doğan güçlü histen, çocukları kayınvalidesine gönderdiğinden bahsediyordu.

Sonra, kış fırtınaları arasında kanalın karşısına geçirmesi için bir balıkçıya yüklü miktarda altın verdiğini söyledi.

“Kendini tehlikeye atman aptalcaydı,” dedi FitzAlan. Isobel oturduğundan beri gözlerini bir kere bile karısından ayırmamıştı.

“İyi ki geldi,” dedi Stephen arkasından. “Catherine en iyi ilaçtır.” Isobel sesini duymaya katlanamıyordu.

Stephen FitzAlan’ın kasabadaki bir eve taşınması ile ilgili bir şey söylerken Isobel ayağa kalktı. Hemen gitmeliydi. Şu an.

Saçma bir bahane mırıldanıp, kendisi bile ne dediğinin farkında değildi, kimse durduramadan odadan çıktı. Sesli bir şekilde ağlamamak için eliyle ağzını kapattı, diğer eliyle eteğini kaldırıp koridor boyunca koşmaya başladı. Stephen kolundan yakaladığında çok uzaklaşamamıştı.

“Isobel, konuşmamız lazım,” dedi Isobel’i kendine döndürürken. “Henüz kralla konuşamadığım için seni üzdüm, özür dilerim. Ağabeyimi bırakamadım, sonra da Catherine geldi. Eğer kral kabul ederse, şimdi, bugün konuşacağım.”

“Kral mı?” Neden bahsediyordu?

“Eğer kral seni ayrı olarak görmekte ısrar ederse, Catherine’den seninle gitmesini isteyeceğim.”

“Neden kralla konuşmak zorundasın?” Emin olmak için ağzından duymalıydı.

“Çünkü de ro...” Yüzünden bir hoşnutsuzluk dalgası geçti ve tekrar başladı. “Çünkü kral senin için başka planlar yaptı, evlenmeden önce iznini almamız iyi olur.”

“Bu meseleyi onur meselesi hâline getirdiğini biliyorum ama yapmana izin vermeyeceğim.”

Rahatladığını gösteremeyecek kadar centilmendi ama belki de Isobel’in ciddi olduğuna henüz inanamamıştı.

“Korkma,” dedi kolunu sıkıp. “Kral beni suçlayacak, seni değil. Sana yalan söylemeyeceğim, kızacak. Bir müddet, oldukça kızacak. Ama en sonunda her şey yoluna girecek, söz veriyorum.”

Stephen kaşlarını çattı. “Isobel, evlenmemiz gerektiğini biliyorsun, şüphesiz.”

Bu sefer “aşkım” dememişti.

“Öyle bir şey bilmiyorum,” dedi sert bir sesle. “Eğer bir kadınla yatman evlenmek zorunda olduğun anlamına geliyorsa, eşlerinin sayısı epey fazla olmalı.”

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, o rahat, samimi Stephen gitmiş yerine kendisini fırlayan okların arasına atan, adamın gözüne bıçak fırlatan tehlikeli Stephen gelmişti.

“Evleneceğiz...”

Stephen kendisine seslenildiğini duyunca sustu. François kendilerine doğru koşuyordu.

“Stephen,” dedi nefes alıp vermeler arasında. “Madam de Champdivers hemen yanına gitmen gerektiğini söylüyor. Onda istediğin bir şey varmış.”

Isobel’in kanı dondu. Her şeyi riske edip bu adamla evlenmek aptallık olurdu. Ağabeyinin karısına olan umutsuz aşkı ve bitmek bilmeyen ilişkileri arasında Stephen ile birlikteyken acıları son bulmazdı. Kalbini babasından daha kötü bir şekilde kırardı.

“Döndüğümde seni bulacağım be konuşacağız,” dedi Stephen, ses tonu mermer kadar sertti. “Ve sonra kralın yanına gideceğim.”

Isobel kolunu çekti ve dik dik Stephen’a baktı.

“Doğru olan neyse onu yapacağız, Isobel.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

“*H* iç gelmeyeceksin sandım.” Linnet François ile Stephen’ı Isobel’in odasına alırken azarladı. “Onu bu korkunç adamdan kurtarmalısın.”

Stephen iç geçirdi. En azından ikizler onun tarafındaydı. Kralla henüz konuşmadığı için özür dilemeye çalışırken Isobel ne kadar da kızgındı. Kahretsin, olmayacak bir işin peşinden gideceğine kalmalı ve onunla konuşmalıydı.

De Roche ile Marie de Lisieux’un tartışmalarına kulak misafiri olan Claudette, Stephen’ı çağırıp getirmesi için François’ı göndermişti. Claudette eski sarayda bir pencerenin önünden geçerken - Stephen orada ne aradığını sormamıştı - aşağıdaki bahçede de Roche ve Marie’yi görmüştü. Claudette tartışmanın yalnızca bir iki kelimesini yakalayabilmişti ama Marie’nin Stephen ve “manastır” dediğinden emindi.

Stephen, Claudette’e şimdiye kadar şatodaki herkesin saldırıyı öğrendiğini anlatmaya çalıştı ama Claudette Marie’nin bir şeyler bildiğinden emindi. Ve Stephen’m da onun ağzından baklayı çıkartabilecek tek kişi olduğunu biliyordu.

En sonunda Marie’yi bulduğunda, Marie onu gördüğü için memnun olmuştu. Çok mutlu. Stephen, Marie’nin saldırıyla alakası olduğuna inanmıyordu ama bir şey biliyordu. Yine de ne olduğunu öğrenmek için onunla yatağa girmek istemiyordu. Ne de olsa evli bir adam sayılırdı.

Müstakbel eşi bunu bilse de bilmese de.

Isobel hangi cehennemdeydi? Geç olmuştu. kaybedecek zamanları yoktu. Kapının dışında sesler duyana kadar başı zonkluyordu.

İkizler Isobel'i karşılamak için kapıya koştular.

"François, seni görmek ne güzel," dedi Isobel içeri girerken. Sesi yorgun geliyordu.

"François ile gitmemiz lazım," dedi Linnet Isobel'in yanından hızla geçerken.

"Linnet!" diye seslendi Isobel, kapı arkalarından kapanırken. Bir sandalyeye çöktü, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Stephen yumuşadığını hissetti ama kendisiyle savaştı. Ona karşı sert olmalıydı.

Yanındaki masanın üzerindeki lambadan çıkan ışığa doğru adım attığında, başını kaldırıp baktı, ürkmüştü. O kadar güzel görünüyordu ki Stephen konuşmadı.

"Madam de Champdivers'den istediğini alamadın mı?" Isobel ağzım sımsıkı kapattı, sanki kelimeler o durduramadan ağzından çıkmışlardı.

Yoksa kıskanmış mıydı? Claudette'i?

Gülünçtü ama isteksizliğin nedeni bu olabilir miydi? Düşünce neşesini yerine getirdi. ilgisiz olmasındansa kıskanç olmasını tercih ederdi.

"Claudette arkadaşım, daha fazlası değil."

Isobel önemsemez bir şekilde burnunu büktü ve başka tarafa baktı.

"William ve Catherine ile krala nasıl yaklaşacağımız hakkında konuşmalıyız. Saat geç oldu ve ağabeyimin dinlenmesi lazım, oyalanmamalıyız." Elini uzattı.

Elini tutmadan ayağa kalktı. Burun buruna duruyorlardı. "Hayır," dedi dümdüz.

Konuşmadan önce yatışmak için nefes aldı. “Hareketlerimizin sonuçlarını kabul etmeliyiz. Bu evliliğe isteyerek adım atmam tercih ederdim. Ne olursa olsun, senin için iyi bir eş olmaya çalışacağım. Umarım zamanla seni mutlu edebilirim.”

“Aramızda ne olduysa inkâr edeceğim.”

Stephen donakalmıştı. “Ama neden?”

Dudaklarını birleştirdi ve cevap vermeyi reddetti. “De Roche’yi kocan olarak isteyemezsin.”

Kendisiyle evlenmeye isteksiz olması zaten kötüydü. Bir de o yapmacık Fransız’ı ona tercih mi edecekti?

“Krala söz verdim,” dedi ve kollarını bağladı, “ve sözümü tutacağım.”

“Peki ya birbirimize verdiğimiz söz?” diye sordu Stephen. “Manastırdaki eski kulübede yaptığımız şey ile birbirimize bir söz verdik.”

“Duyduğuma göre, Stephen Carleton, kadınlara bu tür sözleri her zaman veriyorsunuz.”

“O kadınlar farklıydı.”

“Nasıl farklı?” diye ısrar etti, sert bir bakış attı.

Neden bunu ona açıklamak zorundaydı? “O kadınlar beni yataklarına tek bir neden için aldılar; haz. Hiçbirini kandırmadım. Çoğu zaten evliydi.”

“O zaman benim de bir farkım yok. Ben de seni yatağıma aynı nedenle aldım ve ben de evli sayılırım.”

Kelimeleri kalbine saplanan bıçak gibiydi. Onu gerçekten böyle kullanmış mıydı? Aralarında olanın onun için de aynı manaya geldiğine inanacak kadar hata mı etmişti?

En azından şimdi bunu nasıl oynayacağını biliyordu. Bu iyi olduğu bir oyundu. Kendi öğüdünü dinleyecekti. Hayatın için savaşıırken sahip olduğun avantajı kullanmalısın, sahip olma-

yı dilediğini değil. Isobel'i sertçe kendisine çekti ve yavaşça başparmağını alt dudağında gezdirdi. "De Roche seni hayal kırıklığına uğrattır."

Isobel büyük yeşil gözleri ile baktı. Şimdiden nefes alış veriş değişmişti.

"Seni çıplak istiyorum." Gözlerini ayırmadı, ne kadar ciddi olduğunu anlamasını istedi. Onu böyle istiyordu, kalbini daha çok istiyordu.

Dudakları ayrıldı, Stephen'ın dudaklarına baktı. "Ben... ben..." Konuşmaya çalıştı ama Stephen parmağını boynunun yanında ve boğazında gezdirirken kelimeler uçup gitti.

Elbisesinin üst kısmına ulaştığında, nefes alış veriş arttı. Neredeyse düşüncelerini okuyabiliyordu, Isobel'in yüzünden belliydi. Geri gitmesi gerektiğini kendisine söylüyordu ama dokunuşunu dinleyemeyecek kadar çok istiyordu.

Stephen bundan emindi.

Parmağını elbisesinin üzerindeki hassas teninde, göğüslerinin yükselip alçaldığı yer boyunca, usul usul gezdirdi.

"Öpülmek istiyor musun?" Kendi küstah tavrına devam etmeye çalışıyordu ama ona böyle bakarken işi zordu.

Ulaşmak için parmak uçlarında yükseldiğinde kalbi hızlandı. Ne kadar da aptaldı? Şimdi kim kimi baştan çıkarıyordu? Kim yenilgiye uğrayacaktı? Yine yenilenin kendisi olmasından korktu.

Stephen asla cesaretsiz olmamıştı. Aslında kendisini düşünmeden tehlikenin içine atardı. Ama bu kumarda kazanan taraf olmak için eğilirken dizleri titriyordu

Dudakları dudaklarına değeri değmez, yangın çıktı. Her öpüşmelerinde olduğu gibi. Sarmasına, kuşatmasına, içine batmasına izin verdi. Sevdiği bütün yerlere dokunmak istiyordu.

yüzüne, sırtının baştan çıkarıcı kıvrımına, baldırının uzun çizgisine. Saçları, ellerine almak istiyordu. dudaklarını ayırmadan, örtüsünü tutan iğneleri çıkarmaya başladı.

“Bana bırak,” dedi Isobel, öpüşmeyi yarıda kesip.

Isobel’in elleri iğnelerle ve bükümlerle meşgulken, Stephen vücudunda ilerledi. Dudaklarını elbisesinin üst kısmındaki yumuşak tenine bastırdı, sonra dizlerine çökerek, elbisesinin üzerinden göğüslerini öptü. Saçları ellerinin üzerine düştüğünde, hazla iç çekti ve başını vücuduna yasladı.

Ama durup yeniden düşünmesine izin veremezdi. Ayaklarının üzerine kalktı ve elbisesini çıkarmak için arkasına geçti.

“Yapmamalıyız...” diye başladı ama öne uzanıp göğüslerini avuçlayınca sesi cılızlaştı. Yumuşak ve dolgun, göğüsleri tam ellerine göreydi. Başını geriye atıp omzuna yasladı, küçük küçük sesler çıkartıyor, inliyordu.

Boynunu öptü ve kulağına fısıldadı: “Yine tenini benimde hissetmek istiyorum.”

Bu sefer karşı çıkıyormuş gibi yapmadı.

Stephen elbisesini çözer çözmez, omuzlarından indirdi ve yere, ayaklarının ucuna düşürdü. Yüz yüze gelmek için döndüğünde Stephen ceketini ve gömleğini çekip başından çıkardı. kollarını beline dolayıp, göğüslerini göğsünde hissettiğinde derin bir nefes aldı.

Isobel karanlık ve ciddi gözleriyle Stephen’a baktı. “Yanlış olduğunu biliyorum ama kendime hâkim olamıyorum.”

“Eğer evleneceksek bunda bir yanlışlık yok.”

“Her gün acı çekmektense günaha girmeyi tercih ederim...” sesi hıçkırığa dönüştü.

Onu anlayamıyordu. Ne demek istiyordu? “Mutlu olabiliriz. bunu göremiyor musun?”

Başını şiddetle iki yana salladı. Stephen, tutkunun sekteye uğraması ile Isobel'in elinin arasından kaymak üzere olduğunu hissetti. Fikrini değiştirmeden önce, kollarına alıp yatağına taşıdı.

Adil dövüşmenin zamanı değildi. Kendini kaybettiren öpücüklerle başladı.

Elini pantolonunun üst kısmına kaydırduğunda, Stephen bileğini yakaladı. İki elini de başının üzerinde birleştirip tutarak kulağını hafifçe ısırdı ve dilini köprücük kemiği boyunca gezdirmeye başladı. Göğüslerine ulaştığında Isobel kıvrınarak sırtını kaldırdı.

Yavaşça, diliyle göğüs uçlarında yuvarlaklar çizdi. Yumruğunu yatağa vurana kadar önce yuvarlaklar sonra hafif vuruşlarla yaladı.

Güzel. Diliyle oynamaya devam ederken parmaklarını baldırının içinde yukarıya doğru hareket ettirdi. Bacaklarının arasına ulaştığında, sıcaktı, ıslaktı ve Stephen onu o kadar fena hâlde istiyordu ki amacım unuttu.

Tekrardan kendisine hâkim olmaya çalışarak, göğsünü ağzına alıp, eliyle tatmin etmeye başladı. Her iç çekişte ve iniltide onu daha çok istiyordu.

Elini hareket ettirmeyi bırakınca, Isobel gözlerini açtı.

"Sabreden derviş muradına ermiş," dedi sırtarak ve Isobel ile oynamaya başladı, parmaklarını hassas yerlerinde gezdiriyor, daireler çiziyordu.

Azizler korusun, göğüsleri ne kadar güzel! Ona en yakın olanı öptü. Göğüs ucunu dişlerinin arasına aldığında Isobel inledi. Bacaklarının arasındaki baskıyı arttırırken nefes alış ve rişleri hızlandı.

"Stephen, durma." Stephen'ı üzerine doğru çekmeye çalışırken sesi telaşlıydı.

Isobel ılık attığında Stephen sarıldı, kafasını boynuna gmd. İçinden dolup taşan gl duygularla ne yapacağını bilmiyordu.

Isobel parmaklarını yüzünde gezdirenken gözlerini sıkı sıkı kapattı. Isobel öpmek için kendisine ddğnde göğüs uçları göğüsüne değdi. Stephen'ı mahvediyordu.

Ayrılmadan önce can yakıcı ağırlıkta öpüşmenin tadını ı-kardı.

“Yüzüstü dn,” dedi ve oturdu.

Kuşkulu bir bakışla denileni yaptı. Sırtına dökülen dağı-nık siyah saçlarını topladı ve yana attı. Boynunu perken, Iso-bel'in dudakları kıvrıldı. Geriye yaslandı, gözlerini zarif omur-ga çizgisinde gezdirdi. Onu ne kadar istediğini göstermek için penisini kalçalarına sürdü.

Aslında bunu sırf kendisi için yapıyordu.

Isobel'in dikkatini çekmeyi başardı. Omzunun üzerinden baktı, gözleri kocaman, dudakları aralıktı. O kadar güzel g-rnyordu ki bacaklarını ayırıp içine girmemek için kendisini zor tuttu.

Hayır! Başını iki yana salladı.

Kalçalarını kk kk ısırdı, sonra sırtüstü çevirip tekrar göğüslerini öpmeye başladı. Nasıl bu kadar güzel kokuyordu?

Aşağıya doğru ilerlerken göğüs uçlarıyla oynadı. Göbek deliğine dilini sokmak için durdu. Daha da aşağıya inince, ger-gin olduğunu hissetti. Elleri bacaklarının arasında, öpmek için doğruldu.

“Hoşuna gidecek, söz veriyorum,” dedi kulağına, göster-mek için aşağıya inmeden önce. Haklıydı. Boşalması o kadar heyecan vericiydi ki neredeyse kendisi de çarşafın üzerine ge-lecekti.

Yüce Tanrım, ölümü elinden olacak.

Bir müddet sonra, bir kez daha uçurumun kıyısında, tam da olmak istediği yerdeydi. Sıcak bir bal gibi yapışmıştı. Üzerinde duruyor, onunla oynuyor, kendisine işkence ediyordu. İçine girmemek için kendisiyle savaşıırken tüm gücünü yitirmişti.

“Şimdi.” Bacaklarını sıkıca etrafına sardı, sesi telaşlıydı. “Seni içimde istiyorum. Şimdi.”

“Önce benimle evleneceğini söyle.”

Anlaşılmaz bir ses çıkardı.

“Söylemelisin Isobel,” dedi, ısrarcıydı. “Bana söz vermediğin müddetçe seni hamile bırakma riskini bir kez daha göze alamam.”

“Söz veremem!” dedi yarı iniltili, yarı ağlamalı bir şekilde. “Beni zorlama Stephen. Lütfen. Lütfen. Zorlama.”

Tutkunun en ortasında bile ona teslim oluyordu.

Bir adam ancak bu kadar dayanabilir. Kalçalarını kaldırdığında içine girdi. Gözlerini kapattı ve içinde gidip gelmeye başladı, tekrar ve tekrar, kamının üzerine boşalana kadar.

Üzerinden yuvarlandı ve arkasına uzandı, kollarını yüzüne kavuşturdu. Hayatında hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Sadece küçük düşme bile onu öldürebilirdi. Ama bu kalbinin olduğu yerde ağrıyan boşluğun yanında hiçbir şeydi. Yaralı bir hayvan gibi bir köşeye sürünerek gitmek istiyordu ama üzerine çöken üzüntünün ağırlığından hareket edemiyordu.

Birbirlerine değmeseler bile, yanındaki vücudun sıcaklığını hissediyor, aldığı her nefesi duyuyordu. İsteddiği bir şey vardı. Kazanan taraf o olsa da bunu istemekte kararlıydı. Tüm gücünü topladı, kalan biraz gururuyla konuştu.

“Başka bir adamın çocuğumu büyütmesine izin vermeyeceğim.”

Açıklama yapmadan önce, anlaması için zaman verdi.

“Bu mümkün değil,” dedi fısıldayarak. “İliç hamile kalmadım. Ben... ben çocuk sahibi olamayabilirim.”

Kararını vermişti ve bunu da Isobel’in bilmesini istiyordu. Gözlerini tavana sabitleyerek, hissettiği soğukluğun sesine yansımalarına izin verdi.

“Emin olana kadar de Roche ile evliliği geciktirmenin bir yolunu bulacaksın. Hamileysen, sana iki seçenek veriyorum. Ya benimle evlenirsin ya da çocuğu gizlice doğurup büyütmem için bana verirsin.”

Yataktan kalktı. Kıyafetlerini giyerken, incinmişliği ve hayal kırıklığı göğsünde sert ve soğuk bir şeye dönüşmüştü. Çizmelerini giyerken aralarındaki sessizlik derindi.

Isobel’in yatak odasından üstü başı dağınık bir hâlde çıkmayacaktı. Artık öyle bir adam değildi. Doğru şeyi yapmaya çalışmıştı. Hâlâ da öyle olsun istiyordu.

Dişlerini gıcırdatarak, kemerini ve kılıcını taktı. Isobel’e baktı. Yatak örtüsünü göğsünde toplamış oturuyordu. Boş gözlerini Stephen’a dikmişti.

“Beni anla. Çocuğumu de Roche’nin çocuğuymuş gibi yapmana izin vermeyeceğim. O değersiz aşağılık herif benim çocuğumun babası olmadan ellerimle boğarım.”

Isobel başını salladı.

Bu yeterliydi. Stephen döndü ve odadan çıktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

*S*tephen muhafızların ihtiyatlarını elinin tersiyle itip atma binerek kapıdan çıktı. Eşkıyalara, kaçaklara lanet olsun!

Şimşek karanlıkta dört nala koşmayı seviyordu. Stephen ikisinin de boynunu riske atsa da başını atın başının üzerine koydu. Soğuk Stephen'ın kafasını boşaltmasına yardımcı oldu. Şimşek hızını kesip yürümeye başlayınca başını kaldırdı, umut vermesini bekleyerek, yıldızla dolu gökyüzüne baktı.

Isobel'den ayrıldıktan sonra, o kadar karmakarışık bir hâl-deydi ki akıl danışmak için Catherine'i uyandırdı. Isobel ile evlenmek istemesi Catherine'i hiç şaşırtmamıştı. Yüce Tanrı, o kadar belli ediyor muydu?

Catherine her şeyi anlatmasını istedi. Isobel'i evlenmeyi kabul etmesi için baştan çıkarmaya çalıştığını ve başaramadığını anlatmayacaktı. Zaten Catherine'in öğrenmek istediği Isobel'e tam olarak ne söylediğiydi.

"Evlenmek 'zorundasın' mı dedin?" Çileden çıkmıştı. "Onunla evlenmek istediğini, onu sevdiğini, onsuz yaşayamayacağını söylemedin öyle mi? Tanrı aşkına Stephen, aklından ne geçiyordu!"

Belli ki konuya iyi bir şekilde girememişti. Ona ne kadar değer verdiğinden bahsetmeliydi. Ama Isobel bunu nasıl anlayamazdı?

Diğer kadınlar hakkında yaptığı çirkin yorumlar küçük düşürücüydü. Onunla tanıştığından beri kimseyle birlikte olmamıştı. Tanrı aşkına. İstese, eline geçen fırsatları ve teklifleri değerlendireirdi. İşin özü, Isobel'den başka kimseyi istemiyordu. O sayfayı kapattığını Isobel'e söylemişti... değil mi? Kararlı oluşu bunu göstermiyor muydu?

Stephen ve şimşek gece boyunca dolaştılar. Isobel ile konuşurken, ne kadar aptalca şeyler söylerse söylesin, öfkelenmeyeceğine emin olana kadar dönmemeye kararlıydı. Şafakla beraber çıkan fırtına şatonun kapısına ulaşmadan sırılsıklam etmişti.

Doğruca iç şatoya gitti, kralı kahvaltı sofrasında bulmayı umuyordu. Bu sefer önce kral ile konuşacaktı. Böylece Isobel ile konuştuğunda krala verdiği sözün sorun olmayacağını söyleyip içini rahatlatabilirdi.

Kral bu fikirden hoşlanmasa da evliliği onaylayacaktı. Dindar bir adam olarak, Stephen Isobel ile aralarında geçenleri anlattığında başka ne yapabilirdi ki?

Dün gece Linnet odaya döndüğünde Isobel'i çıplak bir hâlde, yerde ağlarken bulmuştu. Battaniyelere sarıp soru yağmuruna tutmuştu. Aklı pek de başında olmayan Isobel, Stephen'ın onunla evlenmek istediğini söylemek gibi bir hata yapmıştı.

Linnet'in Isobel'e kızgınlığı bu sabah da devam ediyordu. Onu reddederek aptallık yaptığına inanıyordu. Aptal mıydı?

Stephen'a ne söylemeliydi? Ona olan aşkından kalbinin her gün her dakika ağrıdığını mı? Bunun her şeyden fazla onu korkuttuğunu mu? Yoksa onun da kendisini sevmesini tüm kalbiyle istediğini mi?

Yine de yetmeyecekti. İmkânsız olanı istiyordu. Stephen onu sonsuza kadar sevmese, karısı olmak daha fazla acı çekmesine sebep olacaktı.

Isobel iyi hissetmiyordu. Elinde olsa günlerce yataktan çıkmazdı. Ama kral kahvaltıda kendisine katılmasını istiyordu. Saldırganlar hakkında bir şeyler öğrenmek istediğini hayal meyal hatırladı. O konuya odaklanmaya çalıştı. Ama, tüm düşüncelerini dağıtıp yok eden ızdırabın girdabına kapılmıştı.

Linnet Isobel'in giyinmesine yardım ederken soğuk sükuneti devam ediyordu. İnadına, Stephen'in Falaise'den döndüğü gün üzerinde olan kadife yeşil elbisesini seçmişti. Gözyaşlarını silerken ellerini yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdi.

Robert ona eşlik etmek için geldiğinde, zoraki bir gülümseme ile karşıladı. Koluna girerken, "Bugün iyi görünüyorsun," dedi.

"Öyle olmalı. Nasıl olduysa dün uyumayı başarabildim." Kaşlarını çattı. "Ama görüyorum ki sen yorgunluğunu atamamışsın. Solgun görünüyorsun canım," dedi.

"Seni bu kadar endişelendirdiğim için üzgünüm. Haber bırakmadan giderek düşüncesizlik ettim."

Robert güldü. "Haber bırakman işe yaramazdı, tabi bana yalan söyleme sağduyusuna sahip değilsen."

"Kral beni saldırı hakkında soru sormak için mi çağırdı?"

"Başka bir sebep olduğunu sanmıyorum," dedi omzunu silkerek. "Dün bu işi ben yapmalıydım, sabırsızlanmış olmalı."

Salona girdiklerinde, Isobel hızlıca masalarda göz gezdirdi. Stephen yoktu, çok şükür. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. İşte bu garipti. De Roche kralın yanındaki şeref koltuğunda oturuyordu. Gergin görünen Geoffrey ise yüksek masanın en ucunda oturuyordu.

Kral Robert ve Isobel'i selamladıktan sonra de Roche'nin yanına oturmaları için işaret etti. Isobel de Roche'nin yüzüne bakmadan oturdu. Dengesiz ve saldırgan davranışından sonra onunla aynı masayı paylaşmak bile midesini bulandırıyordu.

Isobel'in aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. Kral konuşmak için ayağa kalktığında rahatladı.

"Bu mutlu bir gün," dedi kral kolunu uzatarak. "Bugün İngiltere ve Normandiya'nın sembolik birleşmesini kutluyoruz..."

Isobel, kralın söylediklerini zar zor duydu. Ancak Robert ayağa fırladığında irkildi.

"Ama majesteleri, bu nişanı biraz daha sonraya ertelemeniz için size yalvarmalıyım," dedi, sesi gergindi. "Evlilik anlaşmasının şartlarını görüşmeyi henüz tamamlamadık."

"Bu basit görevi yerine getirmeyi başaramadığın için, Geoffrey'e yardımcı olma görevini ben üstleniyorum. Bir saat önce üçümüz toplandık. Anlaşma kolaylıkla tamamlandı."

"İyi önderliğinizle hemen halledildiğine eminim," diye geveledi.

"Lord de Roche oldukça cömertti. Leydi Hume'un memnun olacağına inanıyorum."

Isobel olup bitenleri uzak bir mesafeden seyrediyor gibiydi. Bu şu an yaşanmıyordu. Hayır. Şimdi değil.

Robert'ın sessizce küfrettiğini duydu. Elini koluna koyup fısıldadı: "Hiçbir fikrim yoktu."

"Lord de Roche evlilik töreninin memleketi Rouen'de gerçekleşmesini istiyor. Evlilik ilanları orada asılacak."

Robert dişlerinin arasından tısladı.

Kral konuşmaya devam ederken Isobel gözlerini önündeki el sürülmemiş tabağından ayırmadı. "Nişan" kelimesini her duyduğunda kıpırdadı, o kadar.

Tanrı yardımcısı olsun. Çok geç kalmıştı.

Kral konuşmasını bitirince Robert ayağa kalktı ve sözü devraldı. İki büyük imparatorluğun bağlanması, Tanrı'nın takdiri, kralın kaderinden bahseden konuşması koyu bir bal gibi akıyordu.

Isobel omzundaki elin ağırlığıyla irkildi, kafasını kaldırdığında gri gözleri gördü. "Evlilik sözleşmesini imzalama ve yeminimizi etme vaktimiz geldi," dedi de Roche.

Gönülsüzce geveleyen Isobel'i ayağa kaldırdı. Geoffrey masanın ucundan kalkıp yanlarına geldi.

"Seni şaşırttığım için üzgünüm," diye fısıldadı evlilik anlaşmasını önüne koyarken. "Kralın daha fazla gecikmeye tahammülü yoktu."

Isobel kuş tüyünü aldı ve okumadan anlaşmayı imzaladı.

De Roche gösterişle imzalayıp Isobel'in elini tuttu. Resmi sözünü verirken derin sesi odayı çınlattı. Salondaki tüm gözler Isobel'e döndü. Telaşlandı. Bunu yapamazdı. Şimdi değil. Henüz değil. Hiç değil. bir adım geri attı, gözleri kapıdaydı.

Kral Henry, yolunu tıkayarak, önüne geçti. Konuşmak için ağzını açtı... Ama ona ne diyecekti? Bunu şimdi yapamayacağını mı? Şüphesiz kral nedenini öğrenmek isteyecekti. *Hamile olup olmadığımı öğrenene kadar beklemeliyim. Evleneceğim adamla değil de başka bir adamla ilişki yaşadım.*

Ona bunu söyleyemezdi. Bu kadar insanın önünde asla.

Kral boğazını temizledi. Çekici kahverengi gözlerle baktığında, ilk kez tüm gücünü hissetti. Önündeki adam İngiltere'yi birleştiren, adamları tarafından seve seve takip edilen bir komutandı. Her tavrı, neyin doğru olduğunu bildiğinden tamamen emin olduğunu gösteriyordu.

Kral Henry Tanrı'nın onun için yazdığı kaderi aralıksız takip edecekti. Her gün, tüm benliğiyle görevini yerine getiriyordu. İstikrarlı gözlerinden bugün sıranın Isobel'de olduğu okunuyordu.

Kral ne söylemesi gerektiğini söyleyerek Isobel'i teşvik etti. Isobel denileni yaptı. Evlilik sözünün basit sözlerini tekrar etti.

Bitmişti.

Gaz lambalarının ve mumların titremesine sebep olan rüzgâr içeri girdi. Isobel döndü ve girişte karanlık bir figür gördü, ceketinden yağmur suyu damlıyordu. Kalbi ağzına geldi. Kükületesini indirmese, yüzüne düşen ıslak saç almasa da Isobel kim olduğunu biliyordu.

“Sör Stephen,” diye kral seslendi, yüzü gülümseme ile aydınlandı. “Gelin, size yer açalım.”

Stephen uzun adımlarla masaya doğru yürüdü ve kralın önünde eğildi. Fakat başını kaldırdığında, kara gözlerini Isobel'in üzerine kilitledi.

“İyi haberleri duymak için zamanında geldiniz,” dedi kral, Isobel ve de Roche'yi işaret ederek. “Lord de Roche ve Leydi Isobel Hume nişanlandılar. Bugün Rouen'e gidiyorlar.”

Isobel, Stephen'ın bakışları altında bayılacağını hissetti. Yüzü ifadesiz olsa da çenesindeki kaslar hareket ediyordu. Kim bilir ne kadar kızmıştı! Bu evliliği ertelemesini isteyeli yalnızca birkaç saat olmuştu ama Isobel çoktan bağlılığı kabul etmişti. Yanında çıplak yatalı yalnızca birkaç saat olmuştu ama şimdi evleneceği adamın yanında duruyordu. Bunun kendisinin suçu olmadığını haykırmak istiyordu, kral ona seçenek vermemişti.

Ama artık bir önemi yoktu. Olan olmuştu.

“Size mutluluklar dilerim.” dedi Stephen dışlerinin arasından ve sonra bir kelime daha etmeden dönüp gitmişti.

Isobel, pelerinininden damlayan yağmur sularının gri taş zemine düşüşünü seyretti. Gittikten çok sonra bile sessiz salonda çizmelerinin yankısını duyabiliyordu. Linnet sandığını hazırlarken, odasında, penceresinden dışarı boş gözlerle bakarak sessizce oturuyordu. Aşağı bakınca, yolculuk için giysilerini giydiğini gördü. Ne zaman değiştirdi, hiç bilmiyordu.

Zaman zaman Linnet’in toplanma ile ilgili sorular sorduğunu duyuyordu. Cevap verecek gücü yoktu. Ama Linnet’in kılıcını göğsüne getirdiğini görünce, konuşmak zorunda kaldı.

“Onu yanımda götüremem.” Sesi hırıltı gibi çıkıyordu. “Yeni kocamın bunu onaylayacağını sanmıyorum,” Linnet kılıcı sandığın içine koyarken dik dik Isobel’e bakıyordu. Sonra ağır ağır yanına geldi.

“Hançerlerimizi de yanıma alalım.” dedi Linnet ve Isobel’in elbisesinin eteğini kaldırıp çorabının baldırına hançerini yerleştirdi.

“Ama de Roche’nin yirmi adamı ile yolculuk edeceğiz...”

“Hepimizin için fazladan bir tane çaldım.” Linnet Isobel’in eline ikinci hançeri de bıraktı. “Üzerinde bir yere sakla.”

Tartışmaktansa elbisesinin üçgen atkısına hançeri kaydırıp altındaki kemere bağlamak daha kolaydı.

“Benimle gelmene gerek yok,” dedi Isobel. Onsuz olmanın düşüncesi bile tekrar gözlerini doldursa da. “François ile kalmak isteyeceksin.”

“François da bizimle geliyor. Sör Robert bize ihtiyacın olacağını söyledi.”

Isobel Linnet'in elini tuttu ve sıktı. Ne kadar minnettar olduğunu kelimelerle anlatamıyordu. Linnet elini çekti, bunun olmasına izin verdiği için hâlâ kızgındı. Isobel başını taş duvara yasladı ve gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi. Kendisini durduramıyordu. Çok, çok yorgundu.

Linnet yüzü için soğuk, nemli bir bez getirdi. Isobel bezin altından derin ve yavaş soluklar alırken, Hume ile sekiz yıl evli kalıp hayatta kalabildiğine göre, her şeyi atatabileceğini kendi kendine söylüyordu. Bunu bile. Derin bir nefes daha alıp bezi kenara koydu.

"Teşekkürler Linnet." Ayağa kalktı, gözyaşları en sonunda durmuştu. "Hazırım."

Yağmur hâlâ dinmemişti. Bu yüzden şatonun içinde veda-laştılar. Bir şekilde, de Roche ile insanların arasında dolaşp, beklenen mırıltıları ve baş sallamaları yerine getirebilmeyi başardı.

Yalnızca iki kere bocaladı.

İlki Leydi Catherine FitzAlan'ı gördüğünde oldu. Isobel Stephen'in ağabeyinin karısına âşık olarak da mutlu olamayacağını düşünmekten kendisini alamıyordu. Leydi Catherine ilk tanıştıklarında çok sevecen davransa da şimdi iyi dileklerde bulunmuyordu. Mavi gözlerini kızgın bir soru sorar gibi üzerine dikmişti.

Isobel kardeşine ve Robert'a veda ederken de bocaladı. Ne kadar özleyecekti ikisini de! Kendisini bırakmasına mani olan Robert'ın çok yakında kendisini ziyarete geleceği sözünü vermesiydi.

De Roche başka biri ile konuşmak için döndüğünde, Robert sessizce, "De Roche'ye söyleme ama gizli olarak Paris'e gidiyorum," dedi. "Dönmeden seni görmeye geleceğim."

Hiç üzerine konuşmamış olsalar da Robert'ın Stephen ile aralarında olan biteni bildiğinden emindi. Son kez sarıldığında, kulağına fısıldamaktan kendisini alamadı. "Gelmedi. Gelmedi."

"Yine de mutlu olacaksın Isobel, biliyorum."

Robert'ın gülümsemesi altına saklamaya çalıştığı endişesi-ni Isobel gözlerinden okudu.

Önlerinde iki günlük bir yolculuk vardı ve de Roche gitmek için sabırsızlanıyordu. Her iki yanında ikizler, Isobel grubun geri kalanıyla birlikte atını öne doğru sürdü.

Avluyu geçerlerken, dönüp kilere son bir kez baktı. Stephe ile ilk kez öpüştüğü. İdman yaparken mutlu saatler geçirdiği.

Duvarın üzerindeki bir hareket dikkatini çekti. Karanlık, başında kukuletası olan biri gri gökyüzüne karşı duruyordu, siyah pelerini rüzgârda dalgalanıyordu.

Stephen, her şeye rağmen, onu görmeye gelmişti.

Yüzünü göremese de, kapıdan çıktıktan çok sonra bile, gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

Tanrı yardımcısı olsun, onu seviyordu. Hayatı bir harabeydi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Yirmi adamın eşliğinde bile Rouen yolu tehlikeliydi. Gece Seine Nehri kıyısındaki birkaç saatlik konaklamalarının dışında neredeyse hiç durmadan yolculuk ettiler. İkinci günün akşamında ufukta Rouen'in kulelerini ve kiliselerin çan kulelerini gördüğünde Isobel neredeyse yorgunluktan ölmek üzereydi.

Heybetli bir şehir. Şehrin duvarları sonsuza kadar gidiyordu ve kuleler sayamayacağı kadar çoktu. Yorgundu ama Kral Henry'nin şehri almayı nasıl umduğunu merak etmekten kendisini alamıyordu.

Diğerleri de yorgun olmalıydılar. Rouen'i gördükten sonra hızları kesilmişti. Şehrin büyük kapısından girdiklerinde hava artık kapkaranlıktı.

De Roche, Isobel ile birlikte gitmek için geriye düşmüştü. "Yakınımdan gel," dedi. "Ev çok uzak değil."

Isobel, dar ve dolambaçlı sokaklarda de Roche'nin atını takip ederken uyumamak için çabalıyordu. Birkaç metrede bir, hemen arkasından gelen, kafaları sallanan ikizleri kontrol ediyordu.

En sonunda, büyük, duvarlarla çevrili evin kapısına geldiklerinde durdular. De Roche inmesine yardım etti. Tüm gün at sürmekten kazık gibi olan bacakları yere indiğinde çözülüverdiler.

Güçlü kollar tarafından kaldırıldı. Adamın kokusu yanıltı ama gözlerini açmak için gücünü toplayamadı. Belli belirsiz sesler duydu. Sonra, merdivenlerden taşındığını hissetti.

Isobel kalbi çarparak, nerede olduğundan bihaber, dimdik oturdu. Linnet'i yanında, yatak örtülerinin arasında görünce elini göğsüne koydu. Tanrı'ya şükür. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Ama son gün yaşananlar aklına geldi.

Yavaşça, yatağına geri uzandı.

Stephen'ın anıları kafasında geziniyordu. Stephen ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini söylerken sesi nasıl da soğuktu. Yüzüne bakamayacak kadar öfkeli, kılıcını kuşanıyordu. Ne yaptığını anladığındaki yüzü. Salondan çıkarken çizmelerinin yankılanması.

Ve onu bir daha son kez gördüğü o an: duvarın üzerindeki karanlık bir figür, rüzgârda uçan pelerini. Tanrı güç versin.

Linnet'i uyandırmamaya çalışarak, sessizce ağladı ama hıçkırıkları yatağı sallıyordu. Yavaş ve derin nefesler almaya kendisini zorladı. Daha fazla ağlamanın bir yararı yoktu. Gözyaşlarını içine atarak, oturdu ve ağır yatak perdesini kenara çekti.

Işıktan anladığı kadarıyla saat geçti. Dün gece annesi ile tanışma merasiminden kurtardığı için de Roche'ye minnettardı ama artık kayınvalidesi ile tanışmayı ertelememeliydi. Kadın hakkında kötü düşünecekti.

Isobel soğuk zemine bastı, etrafına bakındı. Karanlık ve sade bir odaydı, yatak, sedir ve ibrikle leğenin olduğu masadan başka bir mobilya yoktu. Işık yan odadan geliyordu.

Isobel samimi bir kış odasına girdi. Isıtma için kömür mangalı vardı ve küçük bir masa, bir sandalye ve iki tabure ile ra-

hat bir şekilde döşenmişti. En iyi özellik ise odaya gün ışığını dolduran geniş çift pencereydi. Altında ise renkli yastıklarla donatılmış, pencere önü sediri vardı.

Isobel dışarı bakmak için sedire çıktı. Odalarının, iç avlu-ya bakan üçüncü katta olduğunu gördü. Bahçeyi, dalları penceresini aşan tek bir ağaç dolduruyordu. Ona en yakın olan dalda başları öterken ileri geri giden küçük kahverengi kuşlar vardır.

Kapının hafifçe çalınması ile Isobel yere atladı ve hoş bir hizmetçi içeri girdi. "Lord sizi salonda bekliyor, leydim," dedi reverans yaparken. "Giyinmenize yardımcı olacağım."

Isobel, Linnet'i uyandırmamaya karar verdi. Bir müddet sonra, genç kadını takip etti, merdivenlerden indiler, odalardan geçerek salona girdiler. De Roche, büyük şöminenin önüne hazırlanmış uzun bir masada tek başına oturuyordu.

Ayağa kalktı ve yanaklarından öptü. "Odalarını beğendin mi?" dedi oturmasına yardım ederken.

"Çok güzeller, teşekkürler, özellikle de kış odası."

Masanın üzerinde tıka basa yiyeceklerle dolu bir çok tepsi vardı. De Roche kendi tepsisini Isobel'e doğru itti ve yemesi için başıyla işaret etti. Tüm bu yiyecekler sadece ikisi için miydi? Evin geri kalanı çoktan yemeklerini yemiş olmalıydı.

Isobel bir dilim ekmeğe uzandı. "Annene yetişemediğim için üzgünüm. Ne zaman tanışacağız?"

"Annem şu an burada değil." De Roche bıçağının ucunu bir parça jambona sapladı ve ağzına tıktırdı.

Burada değil mi? Annesi arkadaşlarını ziyaret etmek için dışarı çıkmış olmalı.

"Korkarım gelecek bir ya da iki hafta boyunca beni de fazla göremeyeceksiniz," dedi de Roche, çiğnerken.

Ekmek tepsisinin içinden kalın bir dilim ekmek aldı ve bal kâsesine batırdı. Yapışkan bal çenesinden ve parmaklarından aktı, bu hâli rahatsız edici bir şekilde ona Hume'u hatırlattı.

Ekmegi ısırma ve elinden süzülen balı yalama arasında, "Bu savaşta Kral Henry'nin tarafında yer almaları için şehrin erkeklerini ikna etmeye çalışacağım," dedi.

En azından bu iyi bir haberdı.

"Kralımız için konuşacak olmana sevindim. Kralın tüm insanları önemseyen adil bir yönetici olduğuna onları temin edebilirsiniz."

De Roche homurdadı. "Bu onları ikna edecek bir argüman sayılmaz."

"Kral Henry'e karşı koymalarını anlayamıyorum. Normandiya'yı yönetme hakkı üzerine samimi bir tartışma olamaz." Tüm Fransa'yı yönetme hakkı açık olmadığı için bundan bahsetmemişti.

De Roche elini okşadı. "Kendini böyle meselelerle yorma."

"Ama her şeyde sana yardımcı olmak istiyorum," diye karşı çıktı Isobel.

"Siyaseti bana bırak. Diğer görevlerin tüm zamanını alacak."

İşaretiyle, hizmetçilerden biri parmaklarını yıkaması için ufak bir kâse dolusu su getirdi. De Roche, hizmetçinin tuttuğu kumaşa ıslak parmaklarını silerken gözlerini Isobel'den ayırmadı. Bakışlarının yoğunluğundan rahatsız olarak Isobel elindeki ekmeği bıraktı.

"Gel," dedi de Roche, masadan kalkarken. "Sana evi göstereceğim. Gitmeden önce bir saat boşluğum var."

Jambonun ve sıcak ekmeğin kokusu burnuna geldi. Midesi guruldayarak, ayağa kalktı ve kolunu tuttu. Yapması gereken işleri olan önemli bir adamdı, onu bekletmeyecekti.

De Roche, Isobel'e içine bakma şansı vermeden birkaç odanın yanından geçtiler. Evin özellikle görmesini istediği, gurur duyacağı bölümleri olmalı.

"Annenle akşam yemeğinde tanışacak mıyım peki?" diye sordu başka bir odanın yanından hızla geçerlerken. "Zor. Kendisi Paris'te."

"Paris'te mi? Annen Paris'te mi?"

"Paris onun için daha güvenli."

Tabii ki de Roche kadın aile üyesi olmadan onunla aynı çatı altında kalmayı düşünmüyordu. "Annen evde yoksa, kim var?" Yanıt alamayınca, "Eşlik eden biri olmadan burada seninle kalamayacağımı biliyorsun," dedi.

"Burası çok büyük bir ev," dedi elini beline dolayıp, ileriye doğru yönlendirirken. "Ve bütün bu hizmetçiler ile yalnız olduğumuzu söyleyemezsin."

Nasıl onu bu pozisyona koyabilirdi? Ona bağırarak yapabileceği tek şeydi. Bağırsa da bir işe yaramayacaktı. Aynı çatının altında bir gece ve olan olmuştu. İnsanlar istediklerini düşünecekti.

"Gel, sana odalarımın bulunduğu evin yeni kanadını göstermek istiyorum."

Ağır ahşap bir kapıyı açtı ve onu takip etmesi için işaret etti.

Isobel kollarını bağlayıp yüzüne döndü. "Annenin burada olmayacağını bana söylemeliydin."

"Nişanlıyız," dedi sıcak nefesini kulağında hissedene kadar yaklaşarak. "Evli sayılırız."

Karşı çıkmak için konuşmadan kucağına aldı ve kereste çerçeveli bir kapıdan taşıdı.

“Beni aşağı indir! Lütfen!”

De Roche, Isobel kucağında, zengince döşenmiş geniş bir kış odasından geçerek başka bir odaya girdi. Bu ikinci odanın ortasında, duvara dayalı, koyu ağaç çerçeveli ve altın rengi ip-lerle bağlanmış ağır perdeli çok büyük bir yatak vardı.

Belli ki bu, de Roche’nin yatak odasıydı. Ve yatağı.

Isobel’i yere indirdi ve üzerine doğru gelmeye başladı ta ki Isobel ardında yüksek yatağı hissedene kadar. De Roche’nin dokunuşundan kaçmak için yatağın üzerine doğru sırtını eğdi, mide bulandırıcı derecede tatlı kokusu burnunu doldurdu.

De Roche uzanarak eliyle yatağın üzerine vurdu. “Senin en önemli görevin burada.”

Kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Bunu istemiyordu. Öpücüğünden kaçmak için başını çevirdiğinde, de Roche dudaklarını boynunda gezdirdi. Sonra aniden her yerindeydi, elleri göğüslerini sıkıyor, diz kapağı bacaklarını itiyor, boynunu emiyordu.

“Dur, canımı yakıyorsun!” Üzerinden itmeye çalışırken bağırdı. De Roche elbisesini yukarı kaldırmaya çalışıyordu.

“Konuşmama izin vermelisin!” diye bağırdı.

Geriye yaslandı, nefes nefeseydi. “Yalvarıyorum, özet geç.”

“İyi değilim.”

Gülümsedi. “Ne tuhaf, benim de ateşim var.”

“Âdet dönemimdeyim. Bu sabah başladı.” Yalan ağzından pat diye çıkıvermişti. Yanakları kızardı.

“Anladım.” De Roche geri adım attı ve ceketini düzeltti. “O zaman birkaç gün bekleyebiliriz.”

“Evet,” dedi, sessizce, “beklemeliyiz.”

Hume, kilisenin koyduğu yasaklara uyup âdet günlerinde yaklaşmazdı. Isobel de mümkün olduğunca sık bu bahaneyi kullanırdı. De Roche'nin yüzünde gördüğü tiksintiden anladığı kadarıyla erteleme sebebi günahıktan kaçınmaktan ziyade mide bulantısıydı. De Roche, mutsuzluğunu saklama gereği duymadan, Isobel'i odasına geri getirdi.

Sanki âdet günlerini kontrol edebilirdi! Yalan söylemişti ama de Roche bunun yalan olduğunu bilmiyordu.

Isobel de ona kızgındı. Ve geçerli bir nedeni vardı! Yine de, de Roche'yi hoşnut edememek uzun vadede sorun olabilirdi. De Roche isterse hayatını binlerce yoldan ızdıraba dönüştürebilirdi.

O zaman neden yalan söylemeyi seçmişti? Hamileyse, şu an de Roche ile yatmak en güvenli ve en akıllı yoldu. En mantıklısı. Kocasını çocuğun ondan olmadığından şüphelenirse... gözlerini kapattı. Bundan daha kötü bir şey olamazdı.

Yine de yapamadı. Bu son adımı atmaya hazır değildi. Nişanlanmasının üzerine bir de ilişkiye girmek, formalitelere gerek duyulmaksızın evlendikleri anlamına geliyordu.

Stephen'ın isteğine saygı duyacaktı. Nişanı ertelemeyi başaramamıştı ama hamile olup olmadığından emin olana kadar evliliğin tamamlanmasını engelleyecekti. Stephen'ın çocuğunu.

Stephen'ın şu an onu kurtaramaması aptalcaydı. İstese bile kurtaramazdı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Yalanı yüzünden cezalandırılmışçasına, Isobel ertesi sabah bacaklarının arasında nemli bir yapışkanlık hissi ile uyandı.

Hayır, olamaz! Gözlerini kapattı ve anlamamış gibi yaptı. Ama bunun başka bir anlamı yoktu. Yanına döndü ve dizlerini karnına doğru çekti.

Bebek yoktu.

Ancak şimdi, hamile olmayı ne kadar istediğini kendisine itiraf edebilirdi. Hamile olsaydı Stephen'in bunu öğrenme yolu yoktu, ona haber yollayamazdı. Yine de Isobel'in içinde Stephen'in bileceğine ve gelip onu kurtaracağına dair bir umut vardı.

Çocuk yüzünden onunla evlenmesi ya da seilmeyi umut ederek acınası bir hayat yaşaması Isobel için fark etmeyecekti. İçinin derinliklerinde bir yerde şansını denemek istiyordu.

Hiçbir şeyi umursamayarak bu bebeği istiyordu. Stephen'in çocuğu. Sevip sahip olabileceği bir parçası.

Yanında yatan Linnet'in uyanmasıyla hayal âleminde gerçek hayata döndü. Evlilikten kaçma şansı yoktu artık. Hayatı burada Normandiya'daydı. De Roche ile.

Isobel, umutsuzluk içinde kaybolmuştu. gecesi gündüzü birbirine karışmıştı. Odalarından çıkmıyor, giyinmeyi reddediyor, Linnet'in zorla yedirdiklerinden başka ağzına lokma koymuyordu.

Kendisini toplamayı gerektiğini, geleceği ile yüzleşmesi gerektiğini söyleyip dursa da başaramıyordu. Yataktan sürüklenip kış odasında oturmak için tüm gücünü harcaması gerekiyordu. Zamanının çoğunu burada, pencereden bahçedeki şimdi yeşeren ağaca bakarak geçiriyordu.

Kolunun çekştirilmesini fark etmiyor gibi yaptı. Israr edince, gözünü ağaçtan ayırıp baktığında Linnet'i gördü.

"Anlatmaya çalışıyorum!" Linnet'in sesi telaşlıydı. Isobel kızın hatırlarına çabaladı. "Ne oldu?"

"Ateşin olduğunu söyledim ama bir hafta oldu ve de Roche seni soruyor." Linnet bunu umursayacağını mı sanıyordu?"

"Dinle beni!" Linnet ellerini beline koydu ve ayaklarını sinirli bir şekilde yere vurdu. "Şu kahrolası ağaca bakmayı kesmezsen yemin ediyorum tokat atacağım. François ile yardımına ihtiyacımız var."

Isobel'in içi geçmeden, Linnet ağzına bir kadeh şarap tuttu ve içene kadar orada tuttu.

Şarabın boğazından geçerek midesine süzüldüğünü hissetti. Linnet sandalyesinden kaldırırken sersemlediğini hissediyordu.

Onu rahat bırakmayacak mıydı? Omuzunun üzerinden ağacına bakıyordu. Suratına yediği şamarla kendisine geldi.

"Linnet!"

"Seni uyarmıştım," dedi, en ufak bir pişmanlık göstermeden. "Şimdi sana getirdiğim yemeği yiyeceksin, sonra da yıkayıp giyineceksin. Gözünü de Roche'den ayırmayacağına dair krala söz vermedin mi? Sana söylüyorum, bir şeyler karıştırıyor. Çok geç olmadan ne olduğunu bulmalıyız."

Çok geç mi? Onun için çoktan geçti. Ama Linnet haklıydı. Görevini ihmal ediyordu. De Roche taraf değiştiriyorsa öğrenmeli, geri döndürmeye çalışmalıydı. Ama çok bitkindi, bunu nasıl başaracağını bilemiyordu.

“Giyineceğim ve görevimi yerine getireceğim,” dedi Linnet’e. Geleceği iç açıcı görünmese de, omzundaki yüklere bir hainin eşi olmayı eklemeyecekti.

Giyindiği an kapı çalındı. Fısıltılar duydu ve sonra François karşısında belirdi. Stephen onu Falaise’den getirdiğinden beri boyu bir karış uzamıştı. Bir gecede, oğlan çocuğundan delikanlıya dönüşmüştü.

“Sizi ayakta görmek güzel, Leydi Hume,” dedi yeni ve derin sesiyle. “Daha iyi misiniz?”

“İyiyim, teşekkürler.” Yemek yediği için bir parça daha iyi hissediyordu. “Linnet, bana söylemen gereken bir şeyler olduğunu söyledi.”

“Lord de Roche ile ilgili. Kral Henry’e karşı komplo kurduğunu düşünüyoruz. Dün gece geç saatlerde, küçük salonda adamları ile toplantı yaptı.”

“Bu hiçbir anlam ifade etmiyor,” diye Isobel karşı çıktı.

“Ama biz pencerenin altındaki çalılıklardan dinledik,” dedi Linnet.

Yüce Tanrım, bu ikisi nelerle uğraşıyordu? Isobel onları ihmal ettiği için suçluluk duydu. “Çok bir şey duyamadık ama sürekli Kral Henry’den ve...”

“Burgonya ve veliahdından bahsediyorlardı,” diye tamamladı Linnet.

“Yani politika konuşuyorlardı? Bu aralar erkekler başka bir şeyden konuşmuyor. De Roche’nin söz verdiği şeyi yaptığına eminim. Adamları Kral Henry’i desteklemeleri için ikna ediyordu.”

İkizler uyum içinde kafalarını iki yana salladılar.

“De Roche ne zaman kralın adını söylese tükürmek istiyor gibiydi,” dedi François sanki bu sorunu çözecekmiş gibi.

De Roche'nin gece toplantılarından şüphelenmək için bir səbəbi olmasa da ikizlərin bu qədər əmin olmasından dolayı rəhatsız oldu. De Roche saf mı dəyişirmişti? Ögənmək için salonda ona katılmalı, ağırladığı konuklarının kimlər olduğunu ögənməliydi.

Onu gərme fikri avuçlarını terlətti, boğazının kurumasına səbəp oldu ama kaçınlmaz sonu ertələmənin anlamı yoxtu.

Ayağa kalktı. "Şimdi gidip onunla konuşacağım."

"Bilmeniz gərəkən bir şey daha var," dedi François.

Bitməyecek miydi? Baxışlarının yerdə, konuşmaya zorlandığını fark etmədən önce neredəyse François'ya bağıracaqtı.

"Ne oldu?" diye sordu, koluna dokunarak.

François'nın sesi o qədər alçaqtı ki duymak için öne doğru eğilmək zorunda kaldı. "Şehirdeki kimsenin sizin nişanınızdan habəri yox."

"Bu doğru olamaz. Şimdiye qədər evlilik ilanları ən az bir kəz kilisede okunmuş olmalı."

François başını iki yana salladı, kaçımaq için can atıyormuş gibi yan gözle kəpiyə bakiyordu.

De Roche nəreye qədər ertələyebilirdi? Normandiya'nın bəzi bölümlərinin İngilizlər və Fransızlar arasında tutulduğu habərləri yavaş yayılıyordu ama yayılıyordu. Isobel'i sonsuza qədər saklayamazdı.

Isobel, de Roche'yi özəl salonunda, üzərində parşömenlər saçılmış masasının ardında otururkən buldu. Isobel'i kəpıda gördüğündə ayağa zıpladı və yanına gəldi.

"İyi olduğunu gördüğüme sevindim!" dedi, elini tutup yanağını öpərəkən. Onu gördüğü için gərəkətən mutlu olmuş gibi duruyordu. "Güzəl görünüyorsun ama biraz zayıf. Gəl, oturmalısın."

Kolunu beline doladı ve sandalyesini mangalın yanına çekti. Gösterdiği özen, ikizlerin azılı spekülasyonlarına inandığı için kendisini suçlu hissetmesine sebep oldu.

“İşini böldüğüm için üzgünüm.”

“Gitmeden önce seni gördüğüm için mutlu oldun. Sen iyileşir iyileşmez seni bırakıyor olmak çok kötü ama anemi ziyaret etmeyi daha fazla geciktiremem.” Bakışlarını başka tarafa çevirdi, kulağını çekti. “Nişanımızı başkasından duymasını istemem. Bana çok düşkün olduğunu anlamışsındır.”

Demek bu yüzden evlilik ilanlarının okunmasını erteledi! Bu bahane yeterli değildi tabii ki. Ama yine de hareketinin anesini düşünmekten daha kötü bir nedeni olmaması içini rahatlatmıştı.

“Sen iyi bir evlatsın.” dedi Isobel, bunu öğrendiği için memnundu. “Ama ben de seninle gelsem iyi olmaz mı?”

“Saçmalama! Hasta yatağından yeni kalktın. Yolculuğa çıkmama müsaade edemem.”

Askerlerinden birinin içeri girmesiyle konuşmaları bölündü. “Lord de Roche, adamlar hazır, dışarıda bekliyorlar.”

“Birazdan size katılacağım.” dedi ve adamı yolladı.

Isobel, rahatlayarak iç çekti. Politika ile ilgili sevimsiz sorgulama görevini biraz daha sonraya erteleyebilirdi.

“Gitmeden önce odana kadar sana eşlik edebilirim,” dedi de Roche, ayağa kalkarak.

De Roche kapıda aniden durdu, bir şey unutmuş gibiydi, odaya geri döndü. Sırtı dönüktü ama Isobel masadaki parşömenlerden birini alıp çekmeceye kilitlediğini gördü.

Onu doğruca odasına götürdü, hızlı adımları acelesi olduğunu gösteriyordu. Kış odasının kapısının önünde elini öptü ve veda etti.

De Roche çıkmak için dönerken odadaki bir şey dikkatini çekti. Isobel gözlerini takip etti, nereye baktığını görünce huzursuzluk dalgası içini deldi. De Roche'nin dikkatini çeken ve orada tutan Linnet'ti.

Güneş ışığı güzel saçlarını parlatırken, Linnet'in başı eğik pencerenin kenarındaki sedirde oturmuş nakış işliyordu. Isobel nasıl fark edememişti? Kardeşi gibi, Linnet de büyüyordu. Şekil alan vücudu üzerine küçük gelen elbisesinden ortaya çıkıyordu.

Linnet kafasını kaldırıp koyu mavi gözleriyle baktığında Isobel derin bir nefes aldı. Tanrı çocuğun yardımcısı olsun. Dünyada yapayalnız bir kız bu kadar güzel olmamalıydı.

Linnet'in sahibesi ve evin hanımı olarak Isobel onu bir çok erkekten koruyabilirdi. Ama de Roche'den değil. Eğer mazlum birinden yararlanacak kadar onursuzsa Isobel'in gücü onu durdurmaya yetmezdi.

Belki, o kadar da güçsüz sayılmazdı.

"Philippe," dedi, ilk adını özellikle kullanarak.

Isobel'e bakmak için gözlerini Linnet'ten ayırdı. Gülümsemeye çalışarak, yanma yaklaştı, elini göğsüne koydu.

Dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Başını geriye attı, kirpiklerinin altından gözlerini süzerek de Roche'ye baktı.

"Gitmek zorunda mısın?"

De Roche Isobel'in elini tuttu, usulca dudaklarına getirdi. "Gitmek zorundayım," dedi sesinde pişmanlık vardı. "Daha fazla erteleyemem."

Isobel derin bir nefes aldı ve "Tüh," dedi.

Roche, Isobel'in göğüslerine bakarken dilini dudaklarında gezdirdi. Isobel oyununun gereğinden fazla iyi olmasın-

dan korktu. De Roche başını iki yana salladı ve bir adım geri attı. Bu arada Isobel aklına gelen tüm azizlere sessizce dua ediyordu.

“Bir hafta içinde döneceğim,” dedi son bir kez gözlerini üzerinde gezdirirken.

Isobel, De Roche’nin merdivenlerden inişini seyrederken, Linnet’e bakarken gözlerinde ne olduğunu düşündü. Gördüğü sadece arzu değildi sahiplenme de vardı. De Roche ona sahip olma hakkını kendinde görüyordu. Isobel saf değildi; nasıl olduğunu biliyordu. Lord hizmetçi kıza birkaç pılı pırtı ya da biraz para verebilir ama reddedilmeye göz yummaz.

Isobel kaçınılmaz olanı artık ertelemeyecekti. Evlilik ilanlarının üç kez okunması gerekmesine karşı çıkmayacaktı.

De Roche döndüğünde yatağına girecekti.

De Roche’yi sonsuza kadar avutabileceğine inanacak kadar kibirli de değildi. Eninde sonunda Linnet’i evden göndermek zorunda kalacaktı. Ama zaman kazanabilirdi. Robert ziyareti-ne geldiğinde Linnet’i yanında götürebilirdi. Robert’in gelmesine ne kadar vardı? Birkaç hafta? De Roche’nin dikkatini o kadar süre kendisinde tutabilirdi.

Isobel kendisini kurtaramamıştı. Ama azizlerin yardımıyla, Linnet’i koruyacaktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Nisan 1418

*P*aris birincilikse, Rouen ikincilik ödülüydü. La Chartreuse de Notre Dame de la Rose'dan şehrin doğusundaki tepede kurulan Carthusian manastırına kadar Stephen Rouen duvarlarının üzerinden şehri görebiliyordu. Yetmiş bin insanın yaşadığı bu zengin şehrin koşuşturmasını seyretti.

İngiliz güçlerinin otuz yıl önceki saldırısından sonra şehrin savunması güçlendirilmişti. Stephen altmış kuleli uzun duvara baktı. Burayı kuşatmak için Kral Henry'nin şehri saracak ve tüm kapıları koruyacak büyüklükte bir ordu getirmesi gerekiyordu. Ayrıca, şehrin yanında akan Sen nehri aracılığıyla güneyden ve kuzeyden şehre ulaştırılacak desteği de engellemeliydi.

Rouen'i kuşatmak meşakkatli bir iş olacaktı. Şehrin düşmesi de öyle. Stephen'ın Rouen erkeklerini ikna etme umudu pek yoktu.

Kralın elçisi olarak, onlara tek bir soru sormakla görevlendirilmişti: Rouen teslim olacak mıydı yoksa boyun eğene kadar halkı sefalet mi çekecekti?

Stephen kralın neden onu görev için seçtiğini bir kez daha merak etti. Ağabeyinin bu işin içinde eli olduğunu hissediyor-

du. Ya da Robert'ın. Stephen'in bu bulmaca üzerine düşünmek için iki günlük Rouen yolculuğunda oldukça boş zamanı olmuştu. Bunun yerine tek düşündüğü Isobel ve Rouen'e gittiğinde onun hakkında ne yapacığıydı.

İki hafta olmuştu. Yanında çıplak yatalı iki hafta. Onu rededeli iki hafta. Başkasıyla evlenmeye ilk adımı atalı iki hafta.

Belki bininci kez, bunu neden yaptığını kendisine sordu. Nasıl yapabildi? Yapmayacağını söyler söylemez hem de? Ya tağından çıktıktan sonra, belki de kokusu hâlâ teninin üzerindeyken de Roche ile nişanlanmıştı.

Bir şekilde, kral Stephen'ın Isobel'e duyduğu hislerden şüphelenmişti ya da Robert öyle olduğuna inanıyordu. Tek tahmin eden kral değildi. belli ki Robert, William ve Catherine de o gün Stephen'ın adına kralla konuşmayı planlamışlardı. Arkadaşları ona ulaşmadan kral hızlı davranmıştı.

Robert, kralın Isobel'i de şaşırttığı konusunda ısrarcıydı. Ama yine de evlilik konuşmasını yapan Isobel'di. Stephen'ın içini tek rahatlatan şey şişmiş gözleri ve ölü gibi solgun teniyle o sabah Isobel'in mutlu bir geline benzememesiydi.

Kadın ve erkek arasındaki nişan geri alınamazdı. Ama gelinin başka bir adamdan hamile kalması nişanın bozulması için yeterli bir zemindi. Zaman azdı. De Roche ile evliliği bir hafta içinde gerçekleşmiş olacaktı.

Isobel hamileyse işi kolaydı. Stephen onu geri götürür, sonuçlarıyla sonra uğraşırdı. Isobel evlenmeyi hemen kabul etmese bile çocuk doğana kadar ikna ederdi.

Hamile olup olmadığından henüz emin değilse ne yapacaktı? Ya da daha kötüsü, hamile olmadığından eminse? Bunu şu an düşünmek istemiyordu.

“Stephen!”

Jamie ve Geoffrey'nin telaşla kendisine doğru geldiğini gördü.

"Şehir bugün gönderdiğin mesaja cevap verdi," dedi Jamie parşömen rulosunu uzatırken. Stephen uzun ve süslü mektupta göz gezdirdi.

"Şehir, Kral Henry'nin elçisini ağırlamaktan şeref duyacaktır." diye özetledi. "Ama İngiliz şövalyelerimin, ben şehirde işimi hallederken, burada, manastırda kalmalarını 'rica' ediyorlar."

"Tek başına gitmeyi kabul edemezsin," diye Jamie karşı çıktı. "En azından bizi yanında götür."

"Buna izin vermeyeceklerdir. Hem güvenliğimi garanti ettiklerine göre buna gerek yok."

"Onların garantisi!" Jamie dudak büktü. "Bu Fransızlar kendi müttefiklerini, yakın akrabalarını bile öldürürler."

"Buna niyetleri varsa, bir iki adam beni kurtaramaz."

Sabah Rouen'e tek başına gidecekti. Bir ya da iki gün içinde, şehrin kaderini öğrenecekti. Ve kendi kaderini de.

Linnet kış odasına koşarak girdi ve kapıyı arkasından çarp-
tı. "De Roche döndü!"

Isobel midesine yumruk yemiş gibiydi, kaçacak yeri kalmamıştı.

"Hizmetçiler telaş içinde, çünkü gelir gelmez gidecekmiş." Linnet'in yanakları heyecandan kıpkırmızı olmuştu. "Buna inanmayacaksın! Düşündüğümüzden daha kötü!"

"Sakin ol Linnet. Neye inanmayacak mıyım?"

"François atlarına yardım ederken adamların konuşmalarını duymuş. De Roche Troyes'deymiş, Paris'te değil!"

Isobel anlamaya çalışıyordu. "Troyes mi? Orası Burgonya Dükü'nün ve Fransız kraliçesinin bulunduğu yer değil mi?"

Linnet kuvvetlice başını aşağı yukarı salladı. “De Roche’nin krala ihanet ettiğinin kanıtı!”

Burgonya’nın kraliçeyi esir aldığı ve Troyes’de göstermelik bir hükümet kurduğu haberi şehre ulaşmıştı. Herkes bugün yarın Burgonya’nın Kral Henry ile işbirliğini bozmasını bekliyordu.

“François, Burgonya’nın Armagnaclar ile Kral Henry’e karşı kuvvetlere katılmayı öneren şartları değerlendireceğini adamlar konuşurken duymuş.”

“François ne yapıyordu, samanın içinde mi saklanıyordu? Böyle tehlikelere girmesin! Şimdi nerede?”

“De Roche’yi takip etti, şüphesiz. Ben söyledim.”

“Kardeşinin öldürülmesini mi istiyorsun?”

İkizlerin geçmişini bir kez daha merak etti. Yetim olmaları dışında kendileri ile ilgili hiçbir şey anlatmamışlardı. Emin olduğu bir şey varsa o da Linnet’in birinin hizmetçisi olmak için yetiştirilmediği idi. Isobel onun yaşındayken ne kadar inatçıysa o da öyleydi.

François’yı beklerken gece yarısına kadar oturup dikiş diktiler, ya da dikiyormuş gibi yaptılar. Kapının hafifçe vurulduğunu duyduğunda, Linnet dikişini bir kenara atı ve açmak için kapıya koştu.

“De Roche nereye gitti?” diye sordu Linnet kapıyı kapatır kapatmaz. “Kiminle buluştuğunu gördün mü?”

“Armagnac destekçilerin toplandığı bir eve kadar takip ettim.”

“Kız kardeşinin söylediği her şeyi yapmak zorunda değilsin,” diye Isobel azarladı. “Bu adamlar tehlikede olan güçlü adamlar. Yani kendileri de tehlikeli.”

“De Roche beni asla görmedi,” dedi ukalaca sırtarak.

De Roche neden Armagnac'lar ile buluşuyordu? Krala karşı iki grubun da içinde miydi?

“Belki de Roche onları Kral Henry’nin amacının haklılığına ikna etmeye çalışıyordu.”

Linnet uygunsuzca homurdandı.

“Krala asla sadık olmadı,” dedi François.

Kral Henry İngiltere’de olduğu gibi burada sevilmiyordu, bu yüzden bazen ikizlerin bu coşkulu sadakatlerinin sebebini merak ediyordu. Ama bu da, anne babalarına ne olduğu gibi, onunla paylaşmadıkları bir şeydi.

“Kralı uyarmalıyız,” diye Linnet ısrar etti.

“Ne hakkında uyaracağız?” diye sordu Isobel, ikna etmeye çalışıyordu. “Anlatmaya değer bir şey bilsek bile, krala mesajı nasıl ulaştıracağım?”

“Bir yolu var. Kral Henry Rouen’e bir elçi yollamış.”

“Kralın elçisi şehirde mi?”

François başını iki yana salladı. “Şehrin dışında, girmek için izin bekliyor. Garnizon komutanları ve şehir liderleri tüm günü onunla ne yapacaklarını tartışarak geçirdiler.”

“Bunları nereden öğreniyorsun? Şehirde böyle cirit atmalısın.”

“Birilerinin bize haber getirmesi gerekiyor ve sen beni yollamıyorsun,” diye savundu kardeşini Linnet. “Şimdi, elçiye mesajımızı nasıl iletacağız?”

“Ama de Roche’nin krala karşı hareket ettiğine dair bir kanıtımız yok. Bu kadar ufak bir şey yüzünden ona ihanet etmemi mi bekliyorsunuz?”

Linnet çenesini kaldırdı. “Kanıt bulursak yapacak mısın?

Isobel bir çift mavi gözden diğerine baktı.

Kralına mı, yoksa de Roche'ye mi ihanet edecekti? Bunu cevaplayabilmesi için önce gerçeği öğrenmeliydi. Ama nasıl?"

Yatakta. Evet, ona sormak için en iyi yer. İlk gecelerinde.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

*S*abah, Stephen kralın elçisini oynamak için getirdiği kıyafetlerini giydi. Süslü uzun şapkası, dizine kadar gelen kadife ceket, mücevherli yüzükler ve broş. Hatta rengarenk çoraplar, Tanrı yardımcısı olsun. Ağır altın kemerini beline geçirirken, bir ısıklık çalındığını duydu. Kapı girişinde Jamie'nin kendisine gülümsediğini gördü.

“Kesin fark edileceksin, amca.”

“Sadece görevimi yapıyorum,” dedi Stephen göz kırparak. “Şimdi, eğer bir sorun çıkarsa hızla buradan uzaklaşacaksın.”

“Sorun mu? Kadınlar senin için kavga ederse mi demek istiyorsun?”

Stephen güldü ve elini Jamie'nin omzuna koydu.

“Yapacakları en kötü şey beni fidye için alıkoymak olur,” dedi kısık sesle, dışarı yürürlerken.

“Eğer yarın akşam olmadan dönmezsem ya da haber yollamazsam, hemen Caen’e git. Sakın bekleme, manastıra gelip seni de alabilirler.”

“Ne yapılması gerekiyorsa yapacağım.”

“Biliyorum, beni her zaman gururlandırıyorsun.”

Stephen Rouen’in iyi insanların kendisini ateşe vereceğini ve duvardan fırlatacağını düşünmüyordu. Ama yapabilirlerdi. Diğer adamların önünde onu utandırmayı umursamadan

yeğenini kucakladı. Gitmeye hazır, Şimşek'in üzerine bindi ve şehrin ana kapısına doğru ilerledi.

Kiliselerin çanı dördüncü dua için çaldığında, tam da kararlaştırılan vakitte şehre vardı. iki düzine şövalyeden oluşan bir eskort Stephen'ı kapıda karşıladı ve çok da uzakta olmayan Adalet Sarayı'na kadar eşlik etti. Sarayda İngiliz Kralı'nın temsilcisi olarak sıkıcı bir protokol ile karşılandı.

Cansız bedenini duvardan aşağı atmalarından daha iyiydi tabi. Ama bunu sonra da yapabilirlerdi. Karşılama töreninden sonra saraydaki bir odaya alındı ve *yolculuğunun yorgunluğunu atması* için orada bırakıldı.

Manastırın uzaklığı bir kilometreden fazla değildi, demek oluyor ki şehrin önemli adamları henüz onunla ne yapacağına karar vermemişlerdi.

Kral Henry'nin elçisinin şehre geldiği haberi şimdiye kadar şehrin her köşesine ulaşmış olmalıydı. Eğer de Roche hâlâ kralın adamıysa, Stephen ile özel bir mesaj göndermenin bir yolunu bulmalıydı. Ama Stephen ondan böyle bir şey beklemiyordu.

Fakat de Roche burada etkili bir adam olduğundan Stephen kralın işini kendi özel işinin önüne koymalıydı. Şehir resmi cevabını vermeden önce de Roche Isobel'in Stephen ile gittiğinden şüphelenmemeliydi. Hatta daha da iyisi yolu yarılایana kadar de Roche'nin Isobel'in gidişini öğrenmemesiydi.

Stephen'm odayı adımlamaktan başka yapacağı bir şey yoktu. Bir ya da iki saat sonra kapıda beliren hizmetçi bu akşam onuruna bir resepsiyon yapılacağını söyledi.

De Roche diğer önemli kişilerle resepsiyona katılmak zorundaydı. Bu Isobel'in de orada olacağı anlamına geliyordu.

Stephen onunla yalnız kalmanın bir yolunu bulmalıydı, böylece plan yapabilirlerdi.

Isobel, gümüş kenarlı yeşil ipek elbisesi ve ona uygun terlikleri ve başlığıyla merdivenin başında duruyordu. Eteğini son bir kez daha düzeltti. Kalbinde heyecan, merdivenlerden indi.

Dün gece, De Roche'nin yanına geleceğinden o kadar emindi ki Linnet'i mutfaktaki hizmetçilerin yanında uyuması için yollamıştı. Kapının açılmasını bekleyerek uyanık bir şekilde saatlerce yattı. Şafağa yakın, aşağıdan gelen sesler duydu. Ev tekrar sessizliğe gömüldüğünde Isobel uykuya daldı.

Sabah, Linnet'in, de Roche'nin "daha fazla ihanete kalkışmak için" çoktan gittiği haberiyle uyandı. Daha sonra gelen François, elçinin sarayda kilitli tutulduğu ya da öldürüldüğü dedikodusu ile şehrin çalkalandığını söyledi.

Isobel tüm gün gergin bir şekilde de Roche'nin dönüşünü bekledi. En sonunda, bir saat sonra sarayda verilecek büyük bir resepsiyon için hazırlanmasını söylemek için bir hizmetçi yolladı. Bu elçinin sarayda olduğu ama canlı ve iyi olduğu anlamına geliyordu.

Resepsiyon kralın elçisine mesajını vermek için en iyi, belki de tek fırsatı olacaktı. De Roche krala karşı bir komploya dâhilse saraya varmadan öğrenmeliydi.

De Roche antrede bekliyordu. Isobel'i görünce gözleri kocaman oldu.

"Bu akşam seninle evde kalmayı tercih ederdim," dedi kolunu uzatırken.

"Ama resepsiyon Kral Henry'nin elçisi için ve seni görmeyi bekleyecektir."

"Elçi kim? Tanıyor muyum?"

Omuzlarını silkti. "İsmini duymadım. Gel, araba bekliyor. Geç kaldık."

Çok az zamanı vardı! En iyi nasıl yaklaşabilirdi? Gururunu okşayarak mı? Dudak bükerek mi? Diğer kızlar böyle yararlı yetenekleri öğrenmenin peşindeyken kendisi kılıçlarla oynuyordu.

"Çok yazık," dedi arabaya yerleştiklerinde, "bir hafta sonra geldin ama beni görmeye bir kere bile gelmedin."

De Roche'nin dişleri loş ışıktaki parlardı. "Beni özledin."

Kirpiklerini süzerek baktı ve başını salladı. Aslında, sürekli uzakta olması bu evliliği sürdürebilmesi için tek umuydu.

Başını çevirdi ve dudaklarını büktü. "Umarım beni ihmal etmek için iyi bir nedenin vardı."

Elini baldırının üzerine koydu. "Sana buradaki adamların taş kafalı olduklarını söylemiştim," dedi yakınına eğilerek. "Doğru yola yönelmeleri için ikna etmeye çalışıyorum."

Boynunu öpmeye başladı. Eli göğsüne gittiğinde, telaşa kapılıp ağzından kaçırırverdi. "Şimdi Armagnacların tarafında mısın?"

De Roche aniden durdu, geri çekildi. "Ne bildiğini sanıyorsun Isobel?" diye sordu. Sesi o kadar soğuktu ki Isobel'in içi ürperdi.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmiyorum," dedi aceleyle. "Sadece senin için endişeleniyorum. Tehlikeli zamanlardan geçiyoruz."

De Roche konuşmadı. Kısık gözlerle Isobel'i süzüyordu.

"Veliyahdın uygun bir kral olacağını düşünüyor olamazsın!" Bir parçası sessiz kalması gerektiğini söylese de cümleler ağzından kendi kendilerine çıkıyordu. "Dediklerine göre, veliaht zayıf ve değersiz bir gençmiş. Ve kraliçenin yaşadığı sayısız

ilişkiden sonra deli kralın gerçek oğlu olduğundan şüphelenenler var.”

Tanrı yardımcısı olsun, neler söylüyordu! Artık rol yapmak için de çok geçti.

“Kral Henry’i çiğnemeyi planlıyorsan, yapmaman için sana yalvarıyorum. Benim hatırım için ve senin ve doğacak çocuğumuzun hatırı için.”

“Hangi hizmetçin seni bu yalanlarla dolduruyor? Söz veriyorum, pişman olacak.”

“Lütfen, Philippe, taraf değiştirdiysen bana söylemelisin.”

“Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim.” Sesi zar zor tuttuğu öfkesi ile gergindi. “Bir adamın karısıyla yapması gereken sadece bir şey vardır. Onda da bana karşı çıktın ama çok uzun sürmeyecek.”

“Güvenliğinden endişe ediyorum,” diyerek tekrar denedi. “En sonunda o galip gelecek.”

“Bu gece kocan hakkında hikâyeler anlatacak mısın?” Konuşurken saçtığı tükürükleri yüzüne geliyordu. “Kendi evimde bir casus mu var?”

“Hayır!” Sesi tizdi, paniklemişti. “Asla sadakatsiz olmam. Sadece iyi bir eş olmak istiyorum.”

“O zaman, beni mutsuz etmekle aptallık ettin.” Bileğini yaladı. “Seni uyarıyorum Isobel, bu gece yanımdan ayrılmayacaksın.”

Otuzuncu Bölüm

*S*tephen, sarayın büyük salonunda toplanmış iyi giyimli tüccarların ve asillerin önünde durdu. Resepsiyon, Kral Henry'nin davasını müdafaa edeceği resmi bir konuşma ile başlayacaktı. Kral, Stephen'ın birkaç önerisini alarak, konuşmayı kendisi yazmıştı.

Stephen parşömeni açarken, odayı bir kez daha süzdü. De Roche ve Isobel geç kalmışlardı. “Kral Henry, fethetmek için, yağma için ya da toprağınızı harap etmek için gelmiyor; meşru yönetici lordunuz olarak geliyor.” Yüksek sesle okuyordu. “Ona bağlılık yemini edecek olan herkesi, büyük bir sevinç ve cömertlikle bağrına basacaktır.”

“Ama dikkat edin! Eğer onu reddederseniz, acımadan sizi ezecektir. O hakkı olanı istiyor. Agincourt fatihi Normandiya'yı sallarken kimse onu durduramaz. Tanrı onun yanında. Galip gelen Kral Henry olacaktır.”

Stephen, resmi konuşmanın bitmesinden memnun, derin bir nefes aldı. Henry'nin ağzından, onların kulaklarına: “Acımadan ezmek.” Burada dinleyen insanların Kral Henry'nin söylediklerinde ciddi olduğunu anlamalarını umdu.

Sonraki iki saat boyunca, şehrin önde gelenleri saygılarını sunmak için yanına gelirken Stephen salonun bir ucunda durdu.

Isobel neredeydi?

İnsanların basma kalıp sözlerine dikkat etmeye, altında yatan imaları dinlemeye çalıştı. Şimdiye kadar hepsinin aşırı güvenli olduğunu gördü. Falaise'in ünlü "geçilemez" duvarları bile İngilizlere dayanamamışken kendi duvarlarına bu kadar güvenmelerine şaşırmıştı.

Övünerek konuşmalarını duymuştu. "Burgonya bizi savunmaya gelecek." "Armagnaclar asla büyük şehir Rouen'in düşmesine izin vermezler." Bu iki grubun Rouen'i kurtarmak için ordularını getireceğine bu insanları inandıran şey neydi? Aylarca, Normandiya'nın şehirleri art arda düşerken iki grup da seyirci kalmıştı.

Stephen eşlerinin yüzündeki huzursuz ifadeyi gördü. Keşke karar kurumla yürüyen bu horozların değil de pragmatik kadınların elinde olsaydı..

Isobel neredeydi? Kalabalık azalmaya başlamıştı ama de Roche ile Isobel henüz gelmemişti.

Ve sonra onu gördü. Politika, savaş, resmi görevleri... Her şey, yan antreden salona giren Isobel ve de Roche'yi gördüğünde aklından uçup gitmişti. Stephen bakışlarını başka tarafa çevirmeye kendisini zorladı. De Roche eninde sonunda yanına gelmek zorundaydı.

De Roche oyalanmadan, doğrudan yanına geldi. Ve sonra Isobel önünde durdu... O kadar yakındı ki kolunu uzatsa dokunabilirdi. Ondan bu kadar ayrı kaldıktan sonra onu kollarına almamak için tüm iradesini ortaya koymuştu. Neredeyse tadını alabiliyordu.

Nasıl bu kadar güzel olabiliyordu? Ama teni solgundu ve zayıf gözüküyordu.

"Hasta mısınız?" diye sordu.

"Şimdi iyiyim, teşekkürler. Ya siz Sör Stephen?"

Sesi. Sesinden başka bir şey dinlemek istemiyordu. Ama de Roche, başının üzerinde vızıldayan bir sivrisinek gibi saçma sapan bir şeylerden bahsediyordu.

“Ne var?” Gözlerini de Roche’nin üzerinde gezdirdi. Onun değersiz bir tezek çuvalı olduğunu düşündüğünü anlamasını istiyordu. “Şehir liderleri ile ilerleme kaydedemediğinizi duy-mak kralın hoşuna gitmeyecek. Sizin başarısızlığınız Rouen halkına acı getirecek.”

De Roche’nin yüzü kıpkırmızıydı. Konuşmak için ağzını açtığı anda, Stephen fırsat vermedi. “Leydi Hume, Caen’de çok özleniyorsunuz, dedi elini alıp dudaklarına getirirken.

Buz gibi olmuş parmakları titriyordu. “Kral en içten selam-larını yolladı.”

Gözlerini gözlerinden ayırmayarak, “Umarım Lord de Ro-che şehirden ayrılmadan sizinle özel olarak konuşmama izin verir. Kardeşinizden haberlerim var,” dedi İngilizce ile devam ederek. “Ve sorulacak bir sorum.”

Gözleri, Stephen’ın başının üzerindeki duvara sabitlenmiş olan de Roche’ye kaçamak bir bakış attı. Ve başını neredeyse görülemeyen bir şekilde sağa sola salladı. Bu ufaklık hareket, nefesini kesip bir adım geri atmasına sebep olarak Stephen’a ağır bir darbe vurmuştu.

“Vakit yeterse konuşabilirsiniz tabii ki,” dedi de Roche. Iso-bel’in Stephen’a önemli olan tek cevabı çoktan verdiğinin he-nüz farkında değildi.

Hamile değildi. De Roche Isobel’in kolunu alıp uzaklaş-tırırken Stephen şaşkınlık içinde seyretti. Bebek yoktu, yoktu. Emin olmuştu.

Bir şekilde, kendisini toplamayı ve dünyası başına yıkıl-mamış gibi yapmayı başarabilmişti. Kralına karşı olan görevini yerine getirdi. ama bu hayatının en uzun akşamıydı.

Resepsiyon en sonunda sona erdiğinde, odasına çekildi, yatağının üzerine çöktü. Tavana bakıyordu. Onu görmek ve dokunmamak. Onunla konuşmak ama söylemesi gerektiği şeyleri söyleyememek. Bu neredeyse Stephen'ı öldürecekti.

Hamile olduğuna o kadar emindi ki, çünkü buna ihtiyacı vardı. Çocuğu onu zorlamak için, de Roche yerine kendisi ile evlenmek için kullanmak istemesinden dolayı utanç duyuyordu. Zamanla bunun iyi niyetle yapıldığını anlayacaktı...

İç çekti. Şimdi ne yapacaktı?

Kalbinden geçenleri ona söylemeden gidemezdi. Eğer Isobel de onu istiyorsa bir yolunu bulacaktı. Nasılını bilmiyordu. Ama bulacaktı.

Kapısının hafifçe vurulduğunu duydu. *Lütfen, Tanrım, git-sin!* Israrla çalmaya devam edince, yataktan yuvarlandı. Kapıyı açınca, sarı saçların altında kendisine bakan bir çift mavi göz buldu.

"François!" Oğlanı içeri çekti ve kapıyı arkasından kapattı. "Seni görmek ne güzel! Caen'den beri kocaman olmuşsun. Kız kardeşin nasıl?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, başımın belası."

"Eski haber," dedi Stephen, sırtına vurarak. "Tam da ihtiyacım olan adamsın. Isobel nerede kalıyor? Onunla konuşmam lazım."

François kızardı ve gözlerini yere indirdi. Stephen huzursuzlandı. Alçak bir sesle, "De Roche'nin evinde kalıyor," dedi.

Stephen, gözlerine perde inmişçesine, en yakınındaki sandalyeyi bulup üzerine çöktü. Isobel adamın evinde mi yaşıyordu? Bunu beklemiyordu. Bunu nasıl kabul edebilirdi? Bir nişanı bozmak yeterince zorken, bir de birlikte olmaları evlenmeleri demekti.

“Çok geniş bir ev,” dedi François kollarını açıp, telaşlı ve gergin bir sesle konuşarak. “Odaları ayrı bir kanatta ve Linnet de onunla kalıyor.”

“Ama ailesi orada olmalı. evli bir kadın Isobel’in namusunu korumak için sorumlu olmalı.”

Oğlan gözlerini tekrar yere indirdiğinde Stephen öyle öfkelenmişti ki taş duvarı yumruklamak istiyordu. Yüce Tanrım, daha kötü olamaz.

“Bu anlaşmayı kabul ederken aklından ne geçiyordu?” dedi, ellerini yukarı kaldırarak. Ona işkence etmeye mi çalışıyordu?

Yapmış mıydı? O adamla yatmış mıydı? Bu defa yumruğunu duvara vurdu. *Yüce Tanrım, bu canımı yaktı!*

Stephen elini silkeleyip lanetler yağdırırken François’nın gözleri kocaman olmuştu.

“Isobel ile yalnız konuşmalıyım. De Roche’nin evde olmadığı en uygun vakit ne?”

“Genellikle geç saatlere kadar dışarıda,” dedi François omzunu silkerek. “Öğle yemeğinden önce ortalarda görünmüyor.”

“Peki ya Isobel?” Stephen kenetlediği dişlerinin arasından, “O da geç mi kalkıyor?” diye sordu.

“Hayır, leydi hep erken kalkıyor.”

Bu kadar küçük bir şeyden güç alan, kaybolmuş bir adamdı. Şu an kayıp bir sebep gibi görünse de gidip onu görecekti. Görmeliydi.

“De Roche’nin ne yaptığı hakkında bana bildiklerini anlat,” dedi konuyu değiştirmek için.

“Sürekli gizli görüşmeler yapıyor. Bazen Arınagnac sempatanları ile bazen de Burgonya adamları ile.”

“Neyin peşinde?”

François yine omuzlarını silkti. “Leydi Hume kanıtımızın olmadığını söylüyor ama Linnet ve ben Kral Henry’e ihanet etmek istediğine inanıyoruz.”

Isobel babasına benzeyen, sadakat yemini değersiz olan bir adamla evlenecekti. Onursuz bir adamla.

Isobel, arabanın karanlığına şükrederek gözlerini sıkı sıkı kapattı. Ellerinin titremesi durmuyordu. Stephen. Onu görmek nasıl da kalbini parçalamıştı! Kimseye takdim etmeden saraydan dışarı sürüklediği için de Roche’ye minnettardı.

“Caen’de seninle bu Carleton hakkında dolaşan bir söylenti vardı.” De Roche’nin sesi alçak ve tehditkârdı. “O zaman inanmamıştım ama şimdi merak etmeye başladım.”

De Roche çenesini yakaladı ve yüzünü kendisine doğru çevirdi.

“Bana namuslu kadın rollerini oynarken onunla yatıyor muydun? Ha yatıyor muydun Isobel?”

“Bana acımasızca ve sebepsiz yere hakaret ediyorsun,” dedi sabit bir sesle konuşmaya çalışarak. “Hume dışında kimse ile yatmadım.”

Çenesini bıraktı ve geriye yaslandı. “Doğrusu, o serseri herifle oynamak için benimle evlenmeyi riske atabileceğine inanmıyordum. Kadınlar onda ne buluyor yemin ediyorum anlamıyorum.”

Senden on kat daha fazla erkek olması olabilir.

En azından öfkesi ağlamasına engel oluyordu.

De Roche araba evin önüne gelene kadar ağzını açmadı. “Saraya geri dönüp görüşmelere katılmalıyım,” dedi, sesi enişeliydi.

Şehrin Kral Henry’e yanıtı üzerine görüşmeler. De Roche hangi tarafta olacaktı? Artık önemsemiyordu, ondan uzak ol-

duğu müddetçe umurunda değildi. Ayağı arabanın basamağın-dayken de Roche'nin sesi ile durdu.

“Bu gece kapını açık bırak.”

Uykulu gözlerle kapıyı açan hizmetçiden şamdan alıp, odasını kendisinin bulabileceğini söyledi. De Roche'nin özel odasının önünden geçerken, o günkü konuşmalarını hatırladı. Gözünün önüne masasının üzerine saçılmış parşömenler geldi... De Roche'nin geri dönüp çekmeceye kilitlediği bir şey...

Kilitli çekmece. Eğer saklayacak bir şeyi varsa, orada olmalıydı. Belki de gerçek sadakatini gösteren bir ipucu bulabilirdi. Geleceğini önemli derecede etkileyecek bir şeyi bilmeye hakkı vardı.

Şimdi mi bakmalıydı? De Roche yoktu, hizmetçiler uyuyordu. Kalbi çarparak hareketsizce durdu ve dinledi. Ses yoktu. Odanın kapısını araladı ve içeri süzüldü.

Karanlık odada, avluya bakan pencereye doğru gitti. Dışarı baktı, Linnet'in kendisini beklediği kış odası dışında hiçbir odada ışık yoktu.

Lambayı yakmak sorun olmayacaktı.

Masanın üzerindeki lambayı mumuyla yaktı, sonra çekmeceyi denedi. Kilitliydi. Açmak için bir şeyler ararken, gözü köşede duran küçük bir vazoya takıldı. Bu kadar belli edebilir miydi? vazoyu çevirdi, anahtar avucunun içine düşünce gü-lümsedi. Bu adam hiç kurnaz değildi.

Anahtarı kilide sokup çevirdiğinde tatmin edici bir ses duydu. Aha! Aradığı çekmecenin içindeydi. Okumaya başladığında, tatmin duygusu içinden akıp çıktı.

Sandalyeye oturdu, parşömeni titreyen eliyle düzeltip bir kez daha okudu.

Kuzen,

Her şey ayarlandı. Dindar H'nin ayini dinlemek için ısrarcı olduğuna eminiz. Böyle bir günde kilise ayini. Muhteşem H dizlerinin üzerinde ölecek. İzlemek için orada olacağım. Diğerlerinin suç ortaklığı pahalıya mal oldu. Geldiğimde senin payın hazır olacak.

T

Cinayet. De Roche'nin kuzeninin, H için istediği şey cinayet. Peki "H" kim? Nefesini tuttu. Kral Henry, tabii ki! hem "dindar" hem de "muhteşem". Ve her durumda kilise ayinlerine katıldığı da bilinir. Peki ya kuzen "T"? bu ancak de Roche'nin sinsi ve güçlü kuzeni Georges de la Trémoille'den başkası değildir.

Kralı öldürmeyi planladıkları özel gün ne acaba? Robert'ın kralın tüm paskalyayı perhizle ve ibadet ile geçirdiğinde Caen'in ne kadar sönük olacağından yakınmasını hayal meyal hatırladı. Ama paskalya bayramında, kralın pek çok adamına şövalyelik nişanı verileceği büyük bir gün düzenlenecekti. Kilise ayini de şövalye töreninin önemli bir parçasıydı.

Henry'nin sözde müttefiki Burgonya'yı takip eden asiller bu önemli etkinliğe davet edileceklerdi. Trémoille de kolaylıkla katılabilirdi.

Kral Henry'nin kilisede, dizlerinin üzerinde öldürüldüğü düşüncesi Isabel'i ürpertti. İngiltere'nin nesiller sonra gördüğü en muhteşem kral bir korkağın bıçağıyla vurulacak.

Genç ölmek kaderiyse, böyle bir kral savaş alanında zaferle düşmeli.

Bu komplodan Stephen'a bahsetmeli ki o da kralı uyarabil-
sin. Ama nasıl? Dikkatlice mektubu bulduğu yere yerleştirdi.

çekmeceyi kilitledi, anahtarı vazonun içine koydu. Lambayı söndürüp karanlıkta oturdu, bunu nasıl yapacağını düşünmeye çalışıyordu.

Stephen, ziyaret etmek için de Roche'den izin istemişti. Gelirse, söyleyebilirdi. Öfkeyle dudağını ısırды, de Roche asla onları yalnız bırakmazdı. François'yı bulabilirse, mesajını onunla yollayabilirdi...

Ama François'nın durumu zaten tehlikedeydi. De Roche, sinirinden küplere binmiş, gizli toplantılarından Isobel'e bahsedenden hizmetçiyi bulacaktı. İkizlerin güvenliğini sağlamalıydı. Ama nasıl?

Yapması gerekenleri başarabilmek için aklına hiçbir yol gelmiyordu. İçini umutsuzluk kapladı. Başını kollarının arasına gömdü ve ağladı. Kral için. İkizler için. Bedbaht hayatı için. Stephen için.

Onu görmeyi, kahkahasını, bir kez daha kollarında olmayı ne kadar çok istiyordu.

Sesler duydu. Ne kadar zamandır ağlıyordu? Yüzünü elbisinin koluna sildi, ayağa kalktı. Roche'nin odasında kalması aptallıktı. Kapıya doğru giderken sesleri bir kez daha duydu. Pencereye gidip dinledi.

Avluda bir çığlık yankılandı. Isobel'in damarlarında akan kanı dondu. Linnet.

Isobel odadan çıktı, merdivenlere koştu. *Yalvarırım Tanrım, çok geç olmasın.* De Roche odasına izinsiz girebilecek tek kişiydi.

Merdivenlerden tırmanırken Hume ile ilk gecesi keskin ve açık bir şekilde aklına geldi. Linnet'i bundan korumak için Isobel'in yapmayacağı şey yoktu. İğrendiği bir adam tarafından masumiyetini kaybetmeye zorlanan bir kızı kurtarmak için her şeyi yapardı.

Merdivenlerin tepesine ulaşır kış odasının kapısını açarken kalbi göğsünde delicesine çarpıyordu.

De Roche Linnet'i duvara dayamış, bir eliyle bileklerini kavramış, başının üzerinde tutuyordu.

"Dur! Yapma!" Isobel çığlık attı.

Linnet, dehşet içinde, kocaman gözleri ile Isobel'e bakıyordu. De Roche dönerken, yüzünde yapmacık bir kayıtsızlık vardı.

"Adam karısını bulamazsa kendi başının çaresine bakmalı." Korkutucu derecede soğukkanlı bir sakinlikle konuşuyordu. "Neredeydin Isobel?"

"Ben.. ben bahçedeydim," diye kekeledi Isobel. "Bırak onu, Philippe lütfen, sana yalvarıyorum, bırak onu."

"Evlilik ilanlarını, formaliteleri beklemek... bunlar bana... çok gereksiz geliyor. Sence de öyle değil mi, tatlım?"

"Linnet'i bırak, ne istersen yapacağım."

"Ne istersem." Beyaz dişleri mum ışığında parlıyordu. "Ben de bunu söylemeni bekliyordum."

Linnet elinden kurtulur kurtulmaz, Isobel'e koştu, kollarını beline doladı.

De Roche cebinden bir mendil çıkarıp yanaklarındaki çiziklerin kanlarını sildi. "Kızı kırbaçlatmalıyım."

"Hayır, Philippe."

"Göreceksin," dedi ellerini mendile silerken. "Senin kadar uysal olabilirim."

Isobel Linnet'in saçını geriye atıp, alnını öptü. "Haydi, git."

"Seni bırakmayacağım," dedi yüzünü gömüp ağlarken.

"Beni merak etme," dedi Isobel sert bir sesle. Linnet'i kapıya kadar götürüp, kollarını belinden ayırdı. Kapının dışına iterken, "Kardeşinin yanına git ve sabaha kadar dönme," fısıldadı.

Isobel kapıyı sürgüledi. Gözlerini kapatıp alnını kapıya dayadı. Artık onu hiçbir şey kurtaramazdı. Öldüğü güne kadar bu karanlık ve hain adamın karısı olacaktı.

Yine de Linnet'i Rouen'in dışına yollayıp kurtarabilirdi. Kendisini topladı ve yüzünü kocasına döndü.

De Roche çoktan kemerini çözmüştü.

Ötuz Birinci Bölüm

*K*apı vurulmaya devam ediyordu. Isobel döndü. “Linnet kes şunu!” diye kapının dışından duyulacak kadar yüksek sesle bağırdı. “Gitmelisin, hemen.”

Bir erkek sesi cevap verdi: “Lord de Roche yanınızda mı hanımım?”

De Roche hızla kapıya giderken kemerini bağladı. Isobel’i kenara itip sürgüyü kaldırdı, kapıyı açtı. Yaşlı hizmetçi, kemiklerini ellerini ovuşturup, gergin bir şekilde gözlerini kırpyordu.

“Ne var?”

Titreyen yüksek bir sesle, hizmetçi, “Yarın gelmesini beklediğiniz ziyaretçiniz, lordum... burada... ve sizi soruyor,” dedi.

Isobel de Roche’deki ani değişikliğe şaşırdı. Kızgın sabırsızlığı gitmiş, yerine elle tutulur bir korku gelmişti.

De Roche sert gri gözlerini Isobel’e çevirdi. “Bu gece odandan ayrılma.” Başka bir şey söylemeden, hizmetçiyi takip etti.

Isobel, de Roche’nin döneceği anı korkuyla beklerken gecenin tümünü uyanık olarak geçirdi. Sabah Linnet döndüğünde derin bir uykuda olduğuna göre en sonunda uyuyakalmış olmalıydı.

Linnet kısık gözlerle odayı süzdü. “O nerede?”

“De Roche senin peşinden gitti, ziyaretçisi gelmiş. Sonra da dönmedi.” Linnet’in yüzündeki gerilim yok olmuştu. “Françoise da gelmedi.”

“Gel buraya, daha ne kadar zamanımız var bilmiyorum.” dedi Linnet’i pencerenin önündeki sedire götürürken. “Sana planımdan bahsetmeliyim.”

Isobel’in beklediği gibi, Linnet ilk başta plana karşı çıktı.

“Kralı kurtarmalıyız. Kendi rolünü oynayacağına bana söz vermelisin, başka yol yok.”

Günün geri kalanını el ele tutuşup, küçük, önemsiz şeylerden bahsederek geçirdiler. İleride onları bekleyen zorluklardan bahsetmenin bir faydası yoktu.

Isobel Stephen’in ziyaretinden önce de Roche’nin odasına gelmemesi için dua etti. Stephen’ı son kez gördüğünde üzerinde de Roche’nin kokusunun olmasını istemiyordu. Ya Stephen bugün gelmezse? Ya hiç gelmezse?

Hizmetçi Sör Stephen Carleton’ın kendisini salonda beklediğini haber vermek için geldiğinde, öğleden sonraydı. De Roche’ye de Stephen’in geldiği haberi verilecekti, mutlaka. Ondan önce salona girmeyi başarabilirse, Stephen ile yalnız bir an yakalayabilirdi.

“Acele et, lütfen.” Linnet’i sıkıştırıyordu. Isobel, örtüsünü takmaya çalışıyordu ama elleri öyle şiddetle titriyordu ki Linnet bir kenara itti.

Linnet yardım ederken, Isobel cilalı piriñ aynaya bakıyor ama bir şey görmüyordu. Stephen’a cinayet planından nasıl bahsedeceğini düşünmeye kendini kaptırmıştı. Stephen’ın kendisini neden görmek istediğini merak etmeye fırsatı olmamıştı. Ne olabilirdi? Geoffrey ile ilgili bir haberi resepsiyonda da söyleyebilirdi.

Hamile olup olmadığını öğrenmek için burada olabilir miydi? gözlerini kapattı ve yutkundu. Stephen’ın sessiz mesajını aldığına çok emindi.

"Eğer Stephen ile yalnız konuşamazsam, Linnet, söyle ona..." dedi, gözleri hâlâ kapalıydı, "...söyle ona... Hamile değilim."

Bir kez daha dank etti. Bebek yoktu.

Isobel gözlerini açtı. Aynadaki yansımasında, yumruğunun kalbinin üzerinde olduğunu gördü, yavaşça kucağına indirdi. Stephen'in umursamasını mı umuyordu? Hayır, onun canının yanmasını istemiyordu.

Linnet omzuna dokundu. "Bitti."

Isobel aynada Linnet'in gözlerine baktı. "Seni çağırana kadar kapının dışında bekle."

Linne başını salladı.

"Bana güven." Isobel ayağa kalktı ve Linnet'in uzattığı şalını aldı. derin bir nefes alarak kapıdan hızla çıktı.

Salona girmeye birkaç adım kala, arkasından gelen sesle durdu.

"Ben de seni arıyordum, sevgilim," dedi de Roche, kolunu sıkıca tutarak. "Misafirimizi birlikte karşılamalıyız."

Stephen ile bir saniye bile yalnız kalamayacaktı. Kendisini hazırlamaya fırsat bulamadan, içeriye girdiler.

Stephen'ı görünce kalbi durdu. Dün gece, mücevherler ile süslü kıyafetinin içinde inanılmaz derecede yakışıklı bir prens gibi duruyordu. Bugün ise üzerinde her zaman giydiği kıyafetleri vardı. Parmaklarını ceketinin üzerinde gezdirmemek için kendisini zor tutuyordu.

Her zamanki neşesi ve yaramazlığı ortada yoktu. Yüzü yorgundu, gülümsemesi, derin kahverengi gözlerinden gitmişti. Rahat ve kaygısız eski Stephen'da nasıl kusur bulabilmişti? Onu güldüren adam. Şimdi onu anlatamayacağı kadar çok öz-lüyordu.

Baş başa konuşmak için geldiği belliydi. De Roche'nin

buna müsaade etmeyeceği de aynı derecede açıktı. Birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra Stephen ayağa kalktı.

“Bugün şehirden ayrılıyorum,” dedi Stephen, “bu yüzden şimdi vedalaşmalıyız, Leydi Hume.”

“Bekleyin!”

Sesi istediğinden daha yüksek çıkmıştı. İki adam da beklenti içinde ona bakıyordu. De Roche’nin gözleri kısık, kuşku-
lu; Stephen’ın eli kılıcının kabzasındaydı.

“Sör Stephen, sizden ödünç verdiğiniz hizmetçileri geri almanızı istiyorum,” dedi elinden geldikince soğukkanlı bir sesle. Çenesini kaldırdı. “Yeni eşim ihtiyaçlarımı karşılayacak sayıda, hatta daha da fazla hizmetçiye sahip.”

Stephen kaşlarını çatı. “Linnet ve François’yı istediğiniz kadar tutabilirsiniz. Eminim yeni çevrenize alışmanızda yardımcı oluyorlardır.”

“Eşim beni rahat ettiriyor. Kızı burada istemiyorum. İnatçı ve zor bir kız. Davranışları beni utandırıyor.”

Stephen kaskatı kesilmişti. Yüzündeki şok olmuş onayla-
mama ifadesi Isobel’i bocalattı ama sert ifadesini korumayı başardı. “Linnet!”

Çağırılmayı bekleyen Linnet sessizce odaya girdi. Rolünü mükemmel oynadı. Durdu, gözleri yerde, gözyaşları yanakla-
rından süzülüyordu.

“François ile birlikte, benimle geliyorsunuz,” dedi Stephen. Dudaklarını sıkı sıkıya kapatıp, Linnet’i bileğinden tuttu ve hızla ilerledi. Kapıda, Isobel’e azarlayan bir bakış attı.

Salon, sessizdi. Dışarıdan adım sesleri geliyordu. De Roche ağzı açık, arkalarından bakıyordu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki karşı çıkmaya hatta konuşmaya bile fırsatı olmamıştı.

Isobel başarmıştı.

Linnet ve François'yı kurtarmıştı. Artık Stephen'ın ellerinde, güvendelerdi. Ve Kral Henry'e karşı kurulan komployu da ortaya çıkarmıştı. İkizler Stephen'a anlatacak, o da kralı uyara-
racaktı. Yeterliydi.

François'yı da aldıktan sonra ikizlerin peşinden kendisine yetişmeye çalıştığım unutarak, uzun adımlarla yürüdü. Arada bir, Linnet'in ağlamaları fırtınalı düşüncelerinin arasına sızıyor, öfkesi en başa dönüyordu.

Nasıl Linnet'i böyle soğuk bir şekilde başından atabilirdi? Ona kendisini adanmış küçük Linnet'i. Linnet hakkında söyledikleri doğrudu ama Isobel ona karşı hep sabırlı ve toleranslı olmuştu. Isobel'e ne olmuştu? Bir kadının bu kadar kısa sürede değişmesi mümkün müydü?

Yeni kocası ihtiyacı olan her şeyi karşılıyormuş! Rahatı yerindeymiş. Bunu belirtmesinin nedeni canını yakmaktı. Yakmıştı.

Saraya gelene kadar François ve Linnet'in geride kaldığını fark etmemişti. "Özür dileriz, yetişemedik," dedi François Stephen'ı merdivenlerde yakaladıklarında.

Yetişemeyen, bacakları Stephen kadar uzun olan François değildi. Stephen'ın nabızı hâlâ kulaklarında atıyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Özür dilerim Linnet. Gel, odama geçelim."

Linnet seslice burnunu çekti, biraz hıçkırdı, biraz öksürdü. Stephen gözlerini kısarak baktı, burada tuhaf bir şey vardı. Burada, başkalarının görebileceği yerde üzerine gitmemeye karar vererek, odasına yöneldi.

Onu izlemek için görevlendirilen hizmetçi çılgına dönmüştü. "Nereye gittiniz, Sör? Bana haber vermeliydiniz..."

“Sabaha kadar dönme,” dedi adamı odadan çıkarırken, “yoksa seni atlatmanın ne kadar kolay olduğunu anlatırım.”

Kapıyı kapatır kapatmaz, Linnet kollarını kaldırdı, odada dans etmeye başladı. “Harika değil miydim? Hiç anlamadın! François, Stephen’ın yüzünü görmeliydin! Ve de Roche’nin!”

Stephen kızı boğazlamamak için yumruklarını sıktı.

“Isobel’in beni kapı dışarı edeceğine nasıl inanabildin?” diye sordu Linnet, gözlerini devirerek.

“Bana neden bu oyunu oynadığınızı anlat çabuk.”

Göz açıp kapayıncaya kadar, Linnet’in ifadesi mutluluktan ızdıraba geçiş yaptı. “Isobel beni yolladı, çünkü de Roche ve kuzeninin Kral Henry’i öldürmek için komplo kurduklarım sana haber vermemi istedi.”

Ne? Başı dönüyordu. “Bunu nereden biliyor?”

“De Roche’yi gözetleyerek, tabii ki.”

Stephen oturdu, gözlerini kapattı. Tek başma, bu şehirde bir arkadaşı bile olmadan, Isobel casusluk yapıyordu, hem de de Roche’nin evinde. Başını iki yana salladı. “Aklından ne geçiyor bu kadının?”

“O sadece görevini yerine getiriyor,” dedi Linnet.

“Isobel bu komplodan kesin olarak emin mi?”

Linnet başını salladı. “Evet, kilitli bir çekmece de Roche’nin kuzeninden gelen bir mektup buldu.”

Tanrı yardımcısı olsun, kendisini tehlikeye atıyor!

“Kuzen, önemli bir günde düzenlenecek kilise ayininde kralı öldürmek için her şeyin hazır olduğunu yazmış.”

Kralı öldürmek! diye düşünüyordu. “Paskalya bayramındaki şövalye törenini mi kastediyorlar acaba...”

“Isobel de öyle olduğunu düşünüyor. Ve kuzenin Georges de la Trémoille olduğuna inanıyor, çünkü mektup “T.” olarak imzalanmış.”

Stephen başını salladı. Isobel'i düşünüyordu. "Ama neden seni yollamak için bu tezgâhı kurdu? Bana mesajı ulaştırmak için başka bir yol da deneyebilirdi."

Linnet'in güzel teni kıpkırmızı oldu, gözlerine bakmadı. Stephen döndü ve kaşını kaldırarak François'ya baktı.

Kız kardeşi gibi kızarak, François Stephen'a yaklaştı ve fısıldadı: "Buraya gelirken, Linnet de Roche'nin kendisine göz koyduğunu söyledi. Leydi Hume'un onu de Roche'den kurtarmak için mesajı bir bahane olarak kullandığını düşünüyor."

Tanrı aşkına. De Roche'yi çıplak elleriyle boğmak istiyordu.

François doğruldu ve, "Kız kardeşimi korumak için sana güvenmekte çok haklı," dedi.

Ama de Roche oynadığı oyunları fark ettiğinde Isobel'i kim koruyacaktı? O adamla aynı evde yaşarken Stephen ne yapabilirdi? Hiçbir şey! Hem de hiçbir şey. Artık de Roche'nin karısıydı, ulaşamadığı bir yerdeydi.

Kralı uyarmak için hemen yola çıkmalıydı. Paskalya bayramına iki hafta vardı. Komplocular her an Caen'de olabilirdi. Isobel'i bırakma hatta belki de bir daha asla görememe düşüncesi ile güçlkle yutkundu. Yine de gitmesi gerekiyordu. Kralın öldürülmesine izin veremezdi.

Ama Isobel'i nasıl bırakabilirdi?

Düşünceleri kapının çalınması ile bölündü.

Sarayın muhafızlarından biriydi. "Bu genç kadın... bir randevunuz olduğunu... söylüyor." Adam kaşlarını oynattı ve başparmağıyla sırtını dürttü.

Stephen bir şey diyemeden, dumanlı koyu gözleri ile muhteşem bir kadın muhafızın arkasında belirdi. Konuşulmayan sözlerle dolu bir sesle, "Beni Claudette gönderdi," dedi.

Stephen muhafıza göz kırptı. "Claudette en iyisini bilir."

Kolunu arkasına koydu ve elini güzel yuvarlak kalçalarının da kaydırıp odanın içine çekti. Göz kırıp sırtarak muhafıza madeni para attı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Elini kadının koluna koyup, oturması için sandalyeyi gösterdi. Kadın yavaş ve rahat bir tavırla sandalyeye kuruldu.

Linnet kızgın bir şekilde yüzünü asmış, Stephen'a bakıyordu.

"Ben, Sybille," dedi sesinden şehvet damlayarak.

"Claudette'in arkadaşı mısınız?"

Kadın başını salladı. "Paris'ten yeni geldim. Claudette'i orada gördüm. Sana iletmemi istediği haberleri var. Bilmen gerektiğini düşündüğü şeyler."

Bir saat sonra Stephen kadını yolcu ediyordu.

"Teşekkürler, Sybille. Umarım buraya gelerek kendini tehlikeye atmamışsındır."

Kadın omuzlarını silkti, umursamaz bir şekilde gülümsedi. "Muhafızlar beni tanır. Saraydaki önemli misafirleri ziyaret ettiğim olmuştur."

Stephen, böyle bir kadının ne kadar ettiğini merak ederek belindeki kesesine uzandı. Sybille elini tuttu ve başını iki yana salladı. "Claudette'e bir iyilik borcum vardı."

Dilini üst dudağında gezdirdi ve göğüsleri Stephen'm göğsüne değene kadar eğildi. Tanrıça gibi kokuyordu.

"Ona borcum epey bir fazla olduğundan, ben diyorum ki..."

"Teklifin için teşekkür ediyorum ve nefes kesici olduğunu söylemeliyim," dedi elini kalbine koyarak, "ama yapamam."

Hafif bir kahkaha attı. "Claudette ile girdiğim bahsi bana kaybettirdin."

François'ya şımarıkça göz kırpıp, oğlanı kulaklarına kadar kızarttıktan sonra kalçalarını sallaya sallaya kapıdan çıktı.

Stephen düşünmek için oturdu. Fahişenin anlattıkları her şeyi değiştirmişti.

Otuz İkinci Bölüm

*S*tephen büyük dönüşü için gösterişli kıyafetlerini - ağır altın kemer, renkli çorap ve geri kalanları - tekrar giydi. Şehirden ayrılmaktan başka çaresi yoktu. Bir düzine silahlı asker gittiğinden emin olmak için kapıda bekliyordu.

Guy le Bouteiller, garnizon komutanı, Stephen'in yanında gidiyordu. Stephen le Bouteiller'i seviyordu ve onunla birkaç kelime etme şansı bulduğu için mutluydu.

"Gururum okşandı," dedi Stephen silahlı askerlere bakarken, "sizce bu iki çocuk ve ben kapıya giderken size ne kadar sorun çıkarabiliriz?"

"Beni endişelendiren sizin ne yapacağınız değil." dedi le Bouteiller, gülümseyerek. "Şu kadarını söyleyeyim, kralın elçisini başsız olarak göndererek cevap vermek isteyen adamlar var."

"Sizin gibi onurlu bir adam Kral Henry'e hizmet etmekten mutluluk duyacaktır." Le Bouteiller'in buna bir itirazı yoktu.

Kapıda, komutanla ayrılmadan önce, Stephen, "Şehrin adamları kralın barışçıl teklifini reddederek büyük bir hata ediyorlar," dedi.

"Birkaç ay içinde geri dönün," dedi le Bouteiller alçak bir sesle. "O zamana kadar pek çok şey değişebilir."

“Şehir şu an sunulan cömert şartları kabul etmeli.” Stephen sesini alçaltmaya ihtiyaç duymadı. “Bir dahaki sefere, Kral Henry kendisi gelecek ve ordusunu da getirecek.”

Bu son uyarıyla, Stephen atını döndürdü. İkiizlere takip etmeleri için işaret edip, şehrin kapılarından dört nala çıktı.

Isobel Linnet’in yokluğunu o kadar kuvvetle hissetti ki odasında duramadı. Merdivenlerden inip bahçenin görmediği yerlerine gitmeye niyetlendi. Belki güneş ışığında her şey bu kadar da umutsuz gözükmezdi.

Stephen’ı tekrar görmek ve sonra kızgın bir şekilde gitmesini seyretmek, Isobel’i karman çorman etmiş, derinden sarsmıştı. İkiizleri de aynı anda kaybetmek, Tanrı’nın ondan istediğinden daha fazlaydı. Kalbindeki büyük boşluk asla dolmayacaktı.

Stephen ve Linnet gittikten sonra de Roche elini tuttu ve her şeyin hazır olduğunu söyledi. Sanki umurundaymış gibi. Evliliklerinin son adımını atmak için formaliteleri tamamlayacak olması Isobel’in içini rahatlatmıyordu.

De Roche’nin özel odasının önünden geçerken yere hafifçe basıyordu. Tam da atlattığını düşünürken, odanın kapısı açıldı. Gözlerini kapatıp gitmiş olmasını umarak, hareketsizce bekledi. Tanrı ondan bahçede huzurlu bir saat geçirmesine izin vermeyecek kadar mı nefret ediyordu?

Şimdi, odada kendisini beklemesi emrine karşı geldiği için de Roche’dan nasihat dinlemek zorundaydı.

Hayatı korku ve sıkıcılık arasında geçiyordu. Kibri onu bu hâle getirmişti. Bu zorbanın parmağının altında olmaktansa basının yanında olmayı tercih etmeliydi.

Arkasında boğazını temizlediğini duydu. Isobel, usulca döndü. Eğer nefes alabilseydi, çığlık atardı. Olamaz! Karşısın-

da duran adam de Roche değildi, manastıra yapılan saldırının başındaki siyah saçlı adamdı!

Karıştırmadığına emindi. Küçük manastırda, kapı ile kilise arasındaki mesafe çok uzak değildi: delici gözler ve şahin gibi surat hafızasına kazınmıştı.

Başını azıcık eğerek, "Sizi korkuttum sanırım madam," dedi. Onu tanıımıyordu.

"Ben... ben Lord de Roche'yi bekliyordum."

Kara gözlerini üzerinde gezdirdi. Tanınmayı bekleyen Isabel'in içi panik kapladı. Ama sonra hatırladı: manastırda o gün üzerinde Geoffrey'nin kıyafetleri vardı. karşısındaki güzel giyimli kadının manastırda gördüğü insan olduğunu bilmesine imkân yoktu.

"İsmim LeFevre," dedi.

Elini keşiş katiline uzatmaya kendisini zorladı. Dudaklarını eline değdirdiğinde, boğazında yükselen safrayı yuttu.

"Ve siz, madam...?"

"Leydi Hume," dedi. "Lord de Roche'nin nişanlısı."

Adamın gözleri kocaman oldu. "Philippe'in nişanlısı mı?"

Kendisine karşı çıkmasını beklercesine durdu, sonra, "Benimle iyi haberleri paylaşmadığı için Philippe'yi cezalandıracağım," dedi.

Karşısında daha fazla kalamayacaktı.

Tuhaf bir şekilde gittiğinin farkında olarak, hızlıca başını salladı ve geldiği yoldan geri döndü. Bahçe şu an işe yaramayacaktı. Siyah saçlı adam ile arasında sürgülü bir kapıya ihtiyacı vardı. Yakıcı bakışlarını sırtında hissederek, köşeyi dönene kadar koşmamak için kendisiyle savaştı.

Pencerenin önündeki sedire oturdu, titriyordu. Kollarını karnında bağlayarak sakinleşene kadar öyle kaldı. LeFevre LeFevre. Bu adı daha önce nerede duymuştu?

Sonra aklına geldi. Bir gün Robert ve Stephen'ın veliaht ve Armagnaclar ile bağlantılı adamlarla ilgili konuştuklarına kulak misafiri olmuştu. Onu fark etmeden önce birkaç isimden bahsetmişler, sonra da aniden konuyu değiştirmişlerdi.

LeFevre bu isimlerden biriydi.

Yani FitzAlan ve manastır saldırılarının arkasında Armagnaclar vardı. burada oturarak ne yapıyordu? Kral Henry bu bilgiye sahip olmanın kendisi için ne kadar önemli olduğundan bahsederken son derece kararlıydı. Bir şekilde saraya gitmeli ve şehirden ayrılmadan önce Stephen'a bunu söylemeliydi.

Bahçeden yükselen öfkeli bağrışmalar duyduğunda pelerinine uzanıyordu. Seslerden biri de Roche'ye aitti. Tartıştığı her kimse bir hizmetçi olamazdı, çünkü ikisi de bağırıyordu.

Belasını versin! De Roche aşağıdayken evden ayrılamazdı. Bağırtilar azalınca pencere sedirinde durup, pencereye doğru eğildi. Evin başka bir kısmına mı geçmişlerdi? Yoksa onun duyamayacağı kadar kısık sesle mi konuşuyorlardı? Şansını denemeliydi.

Ayağı yere değer değmez odanın kapısı büyük bir sesle ardına kadar açıldı. De Roche kapıdaydı.

"Lordum," dedi Isobel başını eğerek. O yolunda dururken saraya nasıl gidecekti?

De Roche kızgın gözlerle kendisine bakıyordu. "Bilmek istersin diye düşündüm," dedi sesi yavaş ve alaycıydı. "Carleton şehirden ayrıldı."

Tepkisini saklamaya çalışsa da yüzünün solduğunu hissetti. *Beni bıraktı, beni bıraktı, beni bıraktı*, cümlesi kafasının içinde yankılanıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü elleri ile kapatmak istiyordu.

"Söylemem lazım, Carleton güzel şehrimizi ziyareti sırasında oldukça asık suratlıydı." Odada dolanıyor, eline bir şeyler

alıyor sonra geri bırakıyordu, sanki söyledikleri onu hiç ilgilendirmiyor gibiydi. “Yine de seni unutmasının çok zaman alacağını sanmıyorum.”

Diliyle tühleme sesi yaptı. “Hem de hiç uzun sürmeyecek. Hatta bugün kapıdan çıkarken oldukça mutlu olduğu söylendi. Tabii, şehrin en pahalı fahişesi ile bir saat geçirdikten sonra.” Sesli bir şekilde iç geçirdi. “Sybille’in neşelendirmeyeceği adam yoktur.”

Bir fahişe mi? Düşünmeden, Robert’ın bir zamanlar söylediği cümleyi tekrar etti: Bir adam yalnızken muamelesinden yararlanmadan da bir fahişenin arkadaşılığının tadını herkesin içinde çıkarabilir.

De Roche sesli bir şekilde güldü, belli ki gerçekten eğlenmişti. “Ama Sybille’in ‘arkadaşılığının tadını’ yalnızken çıkar-
mış. Birlikte geçirdikleri bir saat saraydaki yatak odasında-
mış.”

“Sör Stephen ne evli ne de nişanlı,” dedi dişlerinin arasın-
dan, “istediğini yapmakta özgür.”

De Roche tekrar güldü. “Eğer nişanın ya da evliliğin bir erkeğin diğer hazları tatmasına engel olacağını düşünüyorsan yanılıyorsun.”

Bir fahişe. Stephen onu bırakır bırakmaz bir fahişeye gitmişti.

De Roche yanaklarını kavradı, dikkatini tekrar kendisine çekmeye zorladı. “Benim nişanlı olmam sana sahip olmamı engelleyemeyecek.”

Söyledikleri mantıksızdı.

Ellerini kollarında aşağı doğru gezdirdi ve bileklerini tuttu. “Şaşırmış görünüyorsun, Isobel.”

Gözlerindeki alev Isobel’den ne istediğini söylüyordu. Linnet güvenli bir şekilde uzaktayken, ona engel olabiliirdi

“Evlilik ilanları üçüncü kez okunmadı.”

Topukları duvara değene kadar geri geri gitmeye zorladı. Bileklerini başının üzerinde birleştirip, üzerine yaslandı.

“Evlilik ilanları mı? Evlilik ilanları?” Kelimeleri tükürürken nefesinin nemini yüzünde hissediyordu. “Bu kadar altımda bir kadınla evleneceğimi mi düşünüyorsun?”

Isobel’i bıraktı ve döndü. “Ben, bir de Roche’yim! Fransa’nın en büyük aileleri ile akrabayım! Benim servetim babanın servetini ona katlar.”

De Roche odayı aşağı yukarı arşınlayıp atıp tutarken, Isobel bileklerini ovdu. Şu an iyiydi ve gerçekten korkmuştu.

“Seninle evlenmek bana ne unvan ne de toprak kazandıracak. Bir çeyizin ufak bir kısmı. Ve yine de kralın minnettar olmam gerektiğini...” O kadar öfkeliydi ki kelimelerinde boğuluyordu. “Minnettar olmalıymışım çünkü sen İngiliz bir asilsin.”

Durdu. Soğuk bir durgunluk üzerine çöktü, bu hâli diğerrinden daha korkutucuydu. Üzerine gelirken, sırtından soğuk terler aktığını hissetti.

“Babana çeyizin olarak teklif ettiği miktarın üç katını öde-teceğim,” dedi işaret parmağının ucunu Isobel’in göğsüne batırırken. “Ve ödemesini beklerken, sen de benim İngiliz fahişem olacaksın.”

“Ama biz nişanlıyız!” Çabalarına rağmen sesi titremişti. “Senin... senin.. o... olamam.”

“İngiliz fahişem.”

Neden böyle korkunç şeyler söylüyordu? “Beni yatağına götürürsen, hem kilisenin hem de kanunun önünde karın olacağımı çok iyi biliyorsun.”

“Doğru, öyle olurdu,” dedi yavaş yavaş konuşarak, “tabii zaten evli olmasam.”

“Evli mi? Evli misin?” Başını sağa sola salladı, anlayamıyordu. “Olamaz. İmkânsız.”

“Emin ol, doğru. Ailesi veliahda yakın olan genç bir leydi ile oldukça faydalı bir evlilik yaptım. Babası tam olarak evliliği desteklemese de ben Caen’e gelmeden çok kısa bir süre önce, gizlice evlendik.”

“O zaman neden Caen’e geldin?”

“Kral Henry’i sadaketime ikna etmek için evlilik anlaşmasından daha iyi bir yol mu vardı?” dedi omzunu silkerek. “Asla sonuna kadar gitmeyi düşünmedim.”

Isobel konuşamayacak kadar şaşkındı.

“Arkadaşın Robert da evlilik anlaşmasını hazırlamaya ben-den daha hevesli değildi, bu yüzden Henry’nin isteğini ertele-mek kolay oldu.” Derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. “Birkaç haftaya daha ihtiyacım vardı.”

“Ama benimle resmen sözlendin. Kralın, şahitlerin huzu-runda.”

“Henry’nin beni şaşırttığını kabul etmeliyim. Caen’den sı-vışma şansım olmadan beni köşeye sıkıştırdı. Sahte nişanı ta-mamlamaktan başka çarem yoktu.”

Bir adam nasıl bu kadar onursuz olabilirdi? Peki ya kendisi, o ne yapmıştı?

“Bu çift eşlilik değil mi?”

Öyle miydi? O da bu günahın bir parçası mıydı? “Peki ya diğer kadın? İkinci bir nişan haberinden ne ailesi ne de o mem-nun olmayacaktır.”

“Öğrenmemelerini sağlamak için oldukça fazla zahmete girdim. Kuzenime söylemiş olman kötü olmuş.”

“Kuzenin mi?”

“Fvet, bugün Thomás ile karşılaşmışsın.” Parmağını salladı. “Kuzenim tehlikeli bir adamdır. Söylediğim gibi odanda kalmalıydın.”

“Thomás? Yani LeFevre mi? LeFevre kuzenin mi?”

Nefesini içine çekti. Mektuptaki “T” Thomás’a mı aitti? Kralı uyarırken yanlış adamdan mı bahsetmişti?

“Çok soru soruyorsun Isobel. Neyse ki bu sırrı tutmak onun da işine geliyor.” Başını eğdi. “Yine de bana oldukça kızgın. Karım onun üvey kız kardeşi.”

Bu ifşa onu serseme çevirmişti. Başındaki velvelenin arasından bir düşünce sıyrıldı. Eğer de Roche evliyse ve nişanları sahteyse, ona bağlı değildi.

Roche işaret parmağı ile Isobel’in çenesini kaldırdı. “Thomás ne derse desin, senden o kadar çabuk vazgeçmeyeceğim.”

Isobel sert bir tokat attı.

Yanağında bıraktığı kırmızı ize dokunurken, buz grisi gözleri ile Isobel’e bakıyordu. “Kralının centilmenlik hakkında ilginç fikirleri var. Bir elçi göndereceğini söyledi ve onu gücendirme riskini göze alamayacağından, seninle ilgilenmeyi sonraya bıraktım.”

Bileklerini aldı ve bir eliyle sımsıkı, kelepçe gibi tuttu. Sonra soğuk bir ifadeyle, diğer kolunu kaldırıp elinin tersiyle suratına öyle sert vurdu ki kulakları çınladı.

“Ama şimdi? Şimdi seninle istediğimi yapmama hiçbir şey engel olamaz.”

Kalçalarıyla sıkıştırıp dudaklarını morartarak öptü. Şamarın etkisiyle öyle bir sersemlemişti ki karşı koymuyordu. Bıraktığında, aralarındaki mesafenin azlığına odaklanıp duvara yaslandı.

“Geç saatlere kadar dönemeyebilirim.” Sızlayan yanağını parmaklarının arkası ile ovdu. “Zamanını beni mutlu etme yollarını düşünerek geçirmeni öneririm.”

Kapıdan çıkmak için dönmeden önce yanağından gözlerini ağrıtan bir makas aldı. Isobel yere çökerken kapının ardından kilitlendiğini duydu.

Orada öyle, dizlerini kavrayıp, dişleri birbirine vurup titrerken ne kadar yattı bilmiyordu. Oda kapkaranlık olmuştu ama hâlâ yerden kalkamamıştı.

Buna nasıl katlanacaktı? Babası fidyeyi yollayana kadar nasıl yaşayacaktı? Babası bunu ödeyecek miydi? Yoksa son-
suza kadar burada mı bırakacaktı? Eve giderse, bu utanç verici olacaktı, belki de de Roche'nin çocuğunu taşıyacaktı. Olanların onun suçu olmaması namusundaki lekeyi daha az yapmıyordu.

Yumruklarını yere vurdu. Acımasız de Roche'yi nasıl onurlu bir adam sanma hatasına düşmüştü? Peki küstahlığını nasıl gayesinin ciddiyeti olarak yorumlamıştı? Adam sadakatsizlerin en kötü türüne aitti. Ve keşiş katiliyle kan bağı vardı. LeFevre ile aynı çatında olduğunu düşününce nefesi kesiliyordu.

Karanlıkta yerde uzanırken, De Roche'nin söyledikleri parça parça kafasında süzülüyordu. Sonra parçalar birleşmeye başladı.

De Roche kuzeninin manastıra saldıracağını biliyor muydu? Tanrı korusun! De Roche o gün FitzAlan'a pusu kurmak için adamları yollayan hain miydi? Isobel yüzünü kapattı, ileri geri sallanmaya başladı. Eğer bunu yaptıysa, de Roche en şerefli, en adi adamdı. Kuzeni kadar kötü.

Linnet'i hatırladı, gözleri öfke ile aydınlanmış, eline bir hançer veriyordu. Isobel oturdu. Ona bir daha dokunursa de Roche'nin canını yakacaktı!

Lambaları yakmaya giderken, düşünceleri LeFevre'ye döndü. Eğer Thomâs LeFevre mektubu imzalayan "T" ise, kralı öldürme komplosuna dâhil olan kuzen oydu, Trémoille değil. Yanlış suçlaması yüzünden Trémoille'nin kellesi mızrağın ucunda mı olacaktı?

Olduğu yerde kaldı. Kuzenler konusunda hata yaptıysa, diğer düşünceleri de yanlış olabilirdi. Sırf Trémoille yüzünden cinayetin şövalye töreni için planlandığını düşünmüştü. Oysa Armanalar başka bir özel günü de seçebilirlerdi.

Kralı kurtarma umuduna sahip olabilmek için önce kendisini kurtarmalıydı. Bir şekilde evden kaçmalı ve bir at çalmalıydı. Sonra da Caen'e nasıl gideceğini bulması gerekiyordu.

Kilitli kapıyı denedikten sonra, pencere kenarındaki sedirin üzerine atladı ve camdan dışarı eğildi. Ağacın dallarına yetişip aşağı inebilirdi. Ve boynunu kırmazsa avludan kaçabilirdi.

Silahlarına ihtiyacı vardı. Sandığına koştu ve hançerlerini bulana kadar elbiseleri ve terlikleri etrafa fırlattı. Sonra, sandığının derinliklerindeki kılıcının kınına dokundu.

Baldırına hançerini sarmak için eğildiğinde, yere yığılmış renkli ipeklerin ve kadifelerin arasından donuk kahverengi bir kumaş gözüne çarptı. Geoffrey'nin ceket! İpeklere sarılmış asil bir kadın olarak dolaşmaktansa erkek gibi giyinerek yolculuk etmek daha az dikkat çekecekti.

Kılıcını yatağının arasındaki dar kısma sakladı. De Roche, o hazırlanamadan dönerse, kılıcına kolaylıkla ulaşabilirdi.

Hançerinin bıçağı hizmetçisi olmuştu. Elbisesine uzun bir vuruş ve çırılçıplaktı. korkunun soğuk teri cildindeydi. Hızlıca hareket ederek, kardeşinin gömleğini, çoraplarını ve ceketini giydi. Sonra ayaklarını çizmelerine soktu, hançerlerden birini

kemerine geçirdi. Diğer hançeri çizmesinin içine koyarken, kapının dışında sesler duydu.

Zaman yoktu! Kalbi ağzına gelmiş bir şekilde, kış odasına girdi ve pencere kenarındaki sedire çıktı. Kılıcını unuttuğunu fark ettiğinde bir bacağı camdan sallanıyordu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Kapının kilidinin açıldığını duydu. Kalbi hızla çarparak, diğer bacağına da pencerenin kenarından dışarı çıkarttı. Karanlığa doğru dikkatle baktı, çaresizce en yakındaki dalın mesafesini kestirmeye çalışıyordu. Eskisinden daha da uzak gözüküyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı. "Tanrı aşkına!"

Isobel kollarını açıp atlarken De Roche'nin sesi arkasında çınladı. Düşerken ağacın yapraklarına ve dallarına tutundu. Bir müddet, bir eli ile çok zayıf bir dala yapışarak havada asılı kaldı. Dal kırıldı ve tekrar düştü.

"Ooof!" Kalın ve daha alçak bir dala, karnının üzerine düştüğünde nefesi kesildi. De Roche yardım isteyerek bağıırıyordu. Hizmetçilerin çoğu yatakta olduğu için hâlâ kaçma şansı vardı. Kollarını dala dolayarak, sallanıp güvenli bir şekilde yere atlamayı umarak yana kaydı. Avuçlarının içi çiziklerle dolu, acıyordu. Atlamaya hazır değildi henüz, ama elleri dayanamadı.

Kolları ve bacakları sağa sola sallanırken son birkaç metrede yere düştü. Ağzında kan ve kir tadı vardı. Kaburgaları zonkliyordu, gözlerini sıkarak, ellerinin ve dizlerinin üzerinde süründü. Sonra hatırladığı ilk şey ayaklarının havada sallandığıydı.

"Nefes alamıyorum," diye yakasından tutan adama ciyakladı.

"İ eydi Hume?" dedi adam, şaşkın bir sesle. "Sizi hırsız sandım."

Korkuyla ürperdi. Kendisini tutan adam Thomás LeFevre idi. Ayaklarının üzerine indirdi ama elini yakasından ayırmadı.

"Hizmetçileri yataklarına gönder ve orada bekle," diye seslendi de Roche'ye. "Pencereden düşeni geri getireceğim."

Isobel'e dönerek, "Kuzenimin düzenbazlığını öğrendiğimde ben de sizin kadar mutsuz oldum," dedi.

De Roche'nin ilk evliliğini öğrendiği için atladığını sanıyordu. Tanrı'ya şükür, iki adamın da Isobel'in cinayet komplosundan haberdar olduğundan şüphelenmek için bir nedenleri yoktu!

Isobel kafasını boşaltmaya çalıştı. Sarsılmış ve berelenmiş olsa da ciddi bir şekilde yaralanmamıştı. LeFevre on yukarı götürmeden önce kaçmayı denemeliydi. Şansı zayıf olsa da iki adamdansa bir adamla baş etmesi daha kolaydı. Ne zaman harekete geçeceğini dikkatlice seçmeliydi.

Sakin ama tetikte olan LeFevre arkasında duruyordu. Elleri sanki arkadaşıymış ya da sevgilisiymiş gibi omuzlarının üzerindeydi. Tuhaftı, ikisi de bekliyor ve etrafı dinliyordu. Evde dolanan insanların sesleri ağır ağır kesildi. Birer birer odaların ışıkları söndü. Isobel'in odası dışında.

LeFevre eliyle Isobel'in ağzını kapattı ve kapıya doğru sürüklemeye başladı. Isobel kapı çerçevesini yakaladı, çılgık atmaya çalıştı ama başaramadı. Merdivenlerden sürüklerken karşı koymaya çalıştı, ısırdı tekmeledi.

Odasına vardıklarında, LeFevre kapıyı tekmeleyerek açtı. Odada sürükleyip yatak odasına itmesiyle Isobel yere serildi. Arkasına baktığında içini korku kapladı. LeFevre ve De Roche gözlerini üzerine dikmişlerdi.

“Daha önce erkek pantolonu giymiş bir kadın hiç görmemiştim,” dedi de Roche, tepeden tırnağa süzerken. “Benim için bir kere daha giymeni isteyebilirim.”

İkisine karşı kendini savunması imkânsızdı. Ama bıçağını çekmek için son dakikaya kadar beklerse, kendisine ilk hangisi dokunmaya çalışırsa onu öldürebilirdi.

De Roche bir adım attı. Güzel. Bıçağının tadını ilk o tadacak. Elllerinde ölmeyi hak ediyordu.

“Bekle!” LeFevre de Roche’yi durdurmak için kolunu uzattı.

LeFevre’nin gözlerinde gördüğü şehvet değildi. yine de, delici bakışları de Roche’ninkilerden daha korkutucuydu.

“Kapüşonunu başına geçir ve saçlarını içine sok,” diye emretti LeFevre. “Yap hemen, yoksa ben senin için yaparım.”

LeFevre’nin eline düşerse, bıçağını çekme şansını kaybedebilirdi. Denileni yaptı. LeFevre gözlerini kısarak baktı. Sonra ifadesi aydınlandı. Sanki aklını meşgul eden bir bilmeceyi çözmüş gibiydi.

“Manastırda FitzAlan ile birlikteydi.”

“Ne? Nasıl olabilir?”

“Oradaydı. Böyle giyinmişti,” dedi düz bir tonda. “Ve beni görmedi.”

De Roche tekrar konuşmaya başladı ama LeFevre sözünü kesti. “İlk gördüğün an beni tanıdın. Salonda karşılaştığımızda. Gözlerinde gördüğüm korkuyu ciddiye almamam benim hatamdı.”

“Ne yapacağız?” De Roche’nin sesinde panik vardı. “Manastır saldırısına bulaştığımızı kimse öğrenmemeli. Veliht öğrendiği an bizden elini çeker.”

LeFevre’nin kara gözleri Isobel’in yüzünden bir an bile ayrılmadı. “Onu öldüreceğiz, tabii ki.”

Otuz Üçüncü Bölüm

“Isobel’i kurtarmak için ne zaman geri döneceğiz?”

Stephen, Jamie ve ikizler ile manastırın konuk odasındaki basit ahşap masada oturuyordu. Diğer adamlar yolculuk için hazırlanırken, Jamie’ye olanları kısaca anlatıyor, planından bahsediyordu.

“Sen hiçbir yere gitmiyorsun Linnet.” François’yı da götürmek istemiyordu ama de Roche’nin evine girmek için ona ihtiyacı vardı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Linnet’in ters bakışlarını görmezden geldi, Jamie’ye, “Karanlık iner inmez şehre geri döneceğim,” dedi.

“Kaç adam istiyorsun?”

“François ve ben, ikimiz gideceğiz. Adamlarla Caen’e gitmeni istiyorum.”

Jamie karşı çıkmaya çalıştı ama Stephen elini kaldırdı. “Bu bir emirdir Jamie. Kralın cinayet planından haberdar olması lazım, hemen. Burgonyalıların ihanetini öğrenmesi lazım. İşim biter bitmez ben de peşinizden geleceğim.”

Isobel ve François ile birlikte Caen’e nasıl gidecekti, bilmiyordu. Bunu, Isobel’i de Roche’nin evinden kurtardıktan sonra düşünecekti.

Jamie kabullenmiş görünüyordu. On beş dakika içinde adamlar atlarına binmiş, yola çıkmak için hazırıldılar. Linnet

başka bir hikâyeydi. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış. Stephen ve François'ya veda bile etmemişti.

Stephen günlük kıyafetlerini giydi, uzun bir yolculuktan geliyormuş süsü vermek için çizmelerine çamur sürdü. Karanlık çökünce, atlarına binip şehre doğru yola çıktılar. Kapıya yaklaştıkları an esen soğuk rüzgâr, başlıklarını yüzlerine kadar indirmeleri için iyi bir bahaneydi.

Kapıdaki adamlar, iyi atının üzerindeki bu tüccarın yanında sadece bir uşak ile şehir dışında seyahat edecek kadar aptal olduğunu düşünseler de ağızlarını açmak için uğraşmadılar.

"Beni evin içine sokar sokmaz, geri gel ve kapının yakınında beni bekle. Dönmememe ihtimalimi de düşünüp ona göre plan yapmalıyız."

Stephen elini yüzünde gezdirdi ve düşünmeye çalıştı. kahretsin, kahretsin, kahretsin. Sesli bir şekilde mırıldandı: "Keşke bu kahrolası şehirde güvenebileceğim bir kişi olsaydı."

"Peki ya Madam... imm, Sybille?"

Stephen gözlerini yukarıya çevirdi. Yüce Tanrım, bu akıllıca mıydı? Fahişe, Stephen'ın kulağına adresini fısıldarken arkasında başka bir şey vardı. Neyse ne, adresini biliyordu.

"Eğer şafağa kadar dönemezsem, evi küçük kilisenin yanında, St. Romain Sokağı'nda. Sybille Robert'a mesaj ulaştırabilir. o da seni Caen'e nasıl geri götüreceğini bilir."

Dolambaçlı bir rota çizip De Roche'nin evinin arkasına giden dar keçi yoluna girdiler. François kapıdan seslenirken Stephen atlarla karanlıkta saklandı.

"Tam zamanında yüzünü gösterdin, çocuk."

Kaba karşılamayı açılan kapının gıcirtısı takip etti. Şanslılardı, kapıdaki adam François'nın artık de Roche'nin yanında çalışmadığını bilmiyordu. Stephen kılıcının kabzasındaki elini

gevşetti. Kaba ses konuşmaya devam etti: “Çalışıyo olman gereken zamanda şehirde aylaklık mı ediyon?”

“Tabii ki! Başka nasıl hikâyeler öğrenebilirim? Sana şarap da getirdim.”

Adamın kahkahası karanlığın içinde çınladı. “Gel içeri o zaman seni hergele.” Kapı gıcırdayarak kapanırken sesleri ağır ağır kayboldu.

François içerideydi.

Stephen daha ne kadar bekleyeceğini merak ederek karanlık yolu ileri geri adımladı. François’nın söylediğine göre adam şimdiye kadar sarhoş olmalıydı. Beklemek sonsuz gibiydi.

Isobel’i tek başına mı bulacaktı? *Tanrım, lütfen.* Onu de Roche ile yatakta bulmak istemiyordu. De Roche’yi öldürmek mutluluk verirdi şüphesiz. Ama Isobel’in önünde değil. Sybille’in getirdiği haberleri duyunca şok yaşayacaktı zaten. De Roche’nin gizli evliliği ile ilgili fısıltıları duyan Claudette, de Roche’nin annesine de durumu doğrulatmıştı. Stephen ayrılmaya ikna etmek için Isobel’e bu gerçeği anlatmak zorunda olduğunu biliyordu.

Kapı tekrar gıcırdadığında, Stephen’ın vücudundaki her kası gerildi. Birinin kapıdan dışarı eğildiğini gördü.

“Stephen,” François karanlığa doğru hafifçe seslendi. Stephen kapıya gelince, “Tehlike yok. Zil zurna sarhoş. Sabaha kadar ayılmaz.”

“Aferin.” Stephen kapıdan girerken François’nın omzunu sıktı. “Haydi, acele edelim.”

“Ahır bahçesinin eve giden kapısı kilitli değil,” dedi avluda tırıs tırıs yürürlerken. “Ama Isobel’in odaları evin en üst katında. Bahçeden gösterebilirsin.”

Stephen beline doladığı halata dokundu. Onu camdan indirmek en güvenlisi olacaktı. Evin içinde yürüyerek zaman harcamaktan da daha iyiydi böylesi.

“İçeride konuşmak yok,” diye uyardı Stephen kapıya ulaştıklarında. “Hangi pencerenin Isobel’e ait olduğunu gösterip şehir kapısına doğru yola çıkacaksın.”

Stephen açılan kapının sesini duymadı bile. Belli ki François bu konuda yetenekliydi. İçeri girince, François Stephen’ı önce kısa bir koridordan geçirdi, sonra da köşeyi döndüler.

François geniş bir pencerenin önünde durdu, panjuru açtığı anda aşağı yukarı üç-dört metre genişliğinde, kare şeklinde bir bahçe ortaya çıktı. Büyük bir ağaç küçük bahçeyi dolduruyordu.

Ağacın üzerine bir şey düşerken yukarıdaki aydınlık odanın penceresinden birinin bağırıldığını duydu.

“Dışarı çık, hemen!” dedi François’ya. Oğlan kıpırdamayınca, Stephen, pelerininin yakasından tuttu ve etrafında döndürdü. “Git!” dedi sırtından hafifçe iterken.

Yüce Tanrı, bahçenin duvarlarında yankılanan Isobel’in çığlıklarıydı.

Stephen döndü. Karanlıkta duran adamı gördüğünde yolun yarısındaydı. Başka bir adam yukarıdaki pencereden sarkmış, böğürüyordu. Stephen’ın şu an tek yapabildiği beklemektir.

Bahçedeki adamın Isobel’i sertçe yukarıya kaldırdığını görünce Stephen çenesini öyle bir sıkı ki dişleri acıdı. Bu gece bu evden çıkmadan önce bu adamı öldürmeye karar verdi.

“Hizmetçileri yataklarına gönder ve orada bekle,” diye seslendi de Roche’ye. “Pencereden düşeni geri getireceğim.”

Güzel. Kaçarlarken hizmetçilerin ortada olmayacak olmaları, iyiydi.

Penceredeki adam arkasında duran birine emirler yağdırıyordu. Stephen komik keçi sakalından de Roche olduğunu anladı. Peki bahçedeki adam kimdi? Hizmetçi değildi. Konuşması kültürlü ve emir vermeye alışıkta. Daha önce bu sesi duymuştu ama nerede?

Adam tecrübeliydi; sabırsız değildi, düşünmeden hareket etmiyor gibiydi. Isobel'i eve sürüklemeyi önce odalar karavana, sesler kesilene kadar bekledi. Neyse ki Isobel yaralanmamıştı. Adam sürüklerken deli gibi tekmeliyor, tırmalıyordu.

Ne kadındı! Pencereleden atlıyordu!

De Roche'nin karısını öğrenmiş olmalıydı.

Stephen peşlerinden gitti. Her basamakta debelenen Isobel yüzünden adam bir kere bile arkasına bakmamıştı. Merdivenin başına geldiklerinde, adam bir kapıyı tekmeleyerek açtı ve Isobel'i odanın içine taşıdı.

Kapı arkalarından kapandı. Kahretsin.

Stephen son basamakları çıktı, kulağını kapıya dayadı. İki adam konuşuyordu. Ne dediklerini anlayamıyordu ama seslerindeki bir şey ensesindeki tüyleri diken diken etmişti.

Stephen kılıcını kınından çıkardı. De Roche yetenekli bir kılıç ustası olsa da sandığı kadar iyi değildi. Ukalılığı onu hata yapmaya itecekti.

Stephen'ı asıl endişelendiren diğer adamdı. Seçme şansı vardı önce onu alırdı. Planını yaparak çizmesiyle kapıyı araladı.

Hiçbir şey olmadı. Biraz daha araladı. Şimdi odayı görebiliyordu, küçük bir kış odası, kimse yoktu. Sesler yan odadan geliyordu.

Stephen sessizce odada yürüdü ve açık kapının yanındaki duvara yaslandı. Şimdi daha net duyabiliyordu. De Roche manastıra saldırı hakkında bir şeyler söylüyordu. Manastır mı, yoksa de Roche...

Diğer adam konuşurken Stephen'ın tahminleri sarsıcı bir son bulmuştu. Söyledikleri Stephen'ın kanını dondurdu.

“Onu öldüreceğiz, tabii ki.” Stephen fırtına gibi odanın içine daldı.

O an, odadaki herkesin birbiri ile ve kendisi ile karşı karşıya olduğunu fark etti. Isobel en uzak noktada, arkası yatağa dönmüktü. Yüzü çizik içinde olsa da gözlerinden aklının yerinde ve tetikte olduğunu anladı. Tanrı'ya şükür. De Roche Isobel'den iki adım uzaktı.

Şansına diğer adam Stephen'a en yakın olandı. Siyah saçlı adam.

“Stephen,” diye bağırdı Isobel. “Manastıra saldıran adam bu.”

“Sen kafir domuz, silahsız kutsal adamları öldürmek ha? Seni şeytanın yanına yollayacağım!” dedi kılıçları birbirine değerken.

Stephen kılıcını adamın kalbine batırdı ama adam son anda yana atladı. Adamı de Roche'den daha fazla ciddiye almakta haklıydı. Yine de alt edecekti.

Yan gözle de Roche'nin de kavgaya katılmak için adım attığını gördü. Aptal adam sırtını çoktan hançerine uzanan Isobel'e dönmüştü. Stephen kendisini tehlikeye atmaması için Isobel'e bağırıacaktı ama bu uyarı de Roche'nin dikkatini üzerine çekmekten başka bir işe yaramazdı.

Stephen arkasındaki atağı savuşturmak için kendi etrafında döndü. İki adamın gözlerini üzerinde tutarken, neredeyse siyah saçlının kılıcına yakalanıyordu. Stephen eğilerek yolundan çekilirken bıçağın keskinliğini ceketinin arkasında hissetti.

De Roche çığlık attı ve kollarını kaldırıp arkasına düştü. Gözleri pörtlemiş, ağzı açık; şok, öfke ve ızdırıp arasında kal-

miş gibi görünüyordu. Stephen bunun öldürücü darbe olmasını umdu. Eğer değilse, adam intikam ile Isobel'e dönecekti.

Kahretsin, önce bu keşiş katilini halletmesi gerekiyordu. Ama adam iyiydi. Çok iyi. De Roche'nin odada yankılanan çığlığından etkilenmiş gibi durmuyordu.

Ürkmemiştir bile.

İleri geri hamleler yaparlarken kılıçları bulanık hareketlerle havada savruluyordu. Stephen Isobel'e yaklaşıyordu. De Roche dönüp Isobel'e doğru sendelerken Stephen de Roche'ye tekme attı ve Isobel'in ayaklarının ucuna serildi.

"Isobel, yakala!" Kısa bıçağını yatağın üzerine fırlattı ve bağırdı: "Öldür onu hemen! Yerdeyken!"

Stephen yere düştü. Yuvarlanırken başının yanından geçen kılıcın rüzgârını hissetti. Bu şeytanın kendisini alt etmesine izin verirse, De Roche'yi öldürmek Isobel'in işine yaramayacaktı. Böyle yetenekli bir adama karşı koyma şansı yoktu.

Stephen yerdeyken rakibi son vuruş olduğuna inandığı hamlesi ile üzerine geldi ama Stephen ayaklarının üzerine zıplayıp kılıcıyla ileri hamle yaptı. Adam kendine gelip geri çekilemeden Stephen, adamın kılıç tuttuğu kolunu kesti.

Adam kana bulanmış gömleğinin koluna bakmadı bile. Yarası ölümcül değildi ama gözlerindeki öfke de işe yarayabilirdi. Hiddet, insanın karar verme yetisini bulandırıp ihtiyatsız davranmasına neden olabilirdi.

Ama bu Stephen için geçerli değildi. Sert ve soğuk öfkesi duygularını keskinleştiriyor, aklının daha iyi odaklanmasını sağlıyordu. Bir köşeye sıkıştırana kadar şerefsiz herifin üzerine gitti, bir daha, bir daha, bir daha. Manevra yapacak yeri kalmayınca Stephen'ın kılıcından da kaçması zordu. Stephen

açığını gördü. Tam kalbinin üzerine, hızlı bir hamle. Öldürücü darbeyi saplamaya hazırlanırken, Isobel'in çığlığını duydu.

Yarım adım arkaya gidip, omzunun üzerinden hızlıca baktı. Yüce Tanrım! Isobel'in göğsü kan içindeydi! Stephen'ın nefesi kesildi.

De Roche üzerinden yere doğru kayarken, ardında kandan bir çizgi bıraktı. Isobel elinde kanlı bir bıçak ile duruyordu. Kan de Roche'nindi, Isobel'in değil, Tanrı'ya şükür! Bunu fark etmesi bir andan daha uzun sürmemiştir ama düşmanın elinden kılıcını düşürmesine yetmiştir.

Stephen yavaşça geri gitti. Belli ki kendisini kurtarmayacaktı. Yapması gereken, ilk darbeden sonra adamı da yanında götürecektik kadar uzun yaşamaktı.

Stephen'ın niyetini tahmin ederek, "Onu kurtaramazsın," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Hiçbir adam o kadar iyi olamaz."

Adam, Stephen'ı yatağa ve Isobel'e doğru yaklaştırarak üzerlerine yürüdü.

"Canını bağışlayamayacak olmam çok yazık. Hâlbuki beni de Roche'yi öldürme yükünden kurtardın. Üvey kardeşimle evlenmesine yardım ettiğim için pişman olmaya başlamıştım."

"Cinayetin değil de iki eşliliğin canını sıkması tuhaf."

"Birkaç keşiş fazla birkaç keşiş az ne fark eder?" dedi bir kaşını kaldırarak. "Bir kız kardeşimden başka kimsem yok, onun utanmasına izin vermem."

Stephen nasıl yapacağına karar vermişti. Sol eliyle adamın kalbinden bıçağı çekecek ve sağ eliyle de kemerindeki hançeri yakalayacaktı. Adam kılıcını geri getirdiğinde Stephen hançeri adamın göğüs kemiğinin altından yukarı daldıracaktı.

İkisi de ölecekti ama Isobel kaçabilecekti.

Stephen adamın kılıcının ucundan bir adım daha geri attı. Isobel'in tam arkasında olduğunu hissetti. Tam zamanıydı.

"Elini ver," diye fısıldadı Isobel.

Dikkatli bir şekilde, bir kolunu yanına indirdi. Eli eline dokununca, minnettardı. Ölmeden önce son bir dokunuş. Nefesini tuttu ve hareket etmek için hazırlandı.

Otuz Dördüncü Bölüm

*L*eFevre'nin tüm dikkati Stephen'in üzerindeyken, Isobel elinden geldiğince hızlı, yatağın ayak ucuna doğru yan yan adım attı. Bir yarım adım. Sonra bir daha. Ve bir daha.

LeFevre tehlikeli ve ne yapacağı kestirilemeyen, köşeye sıkıştırdığı bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça yaklaşıyordu. Ölümcül dansın sonuna yaklaşıyorlardı ve iki adam da bunun farkındaydı.

Isobel yarı açık yatak perdesinin arasından kolunu kaydırdı. Tanıdık soğuk çeliği elinde hissedene kadar uzandı. Stephen şu an çok yakınındaydı; sıcaklığını, gerilimini hissedebiliyordu.

Isobel biliyordu. Sanki sesli söylemişti. Stephen onu kurtarmak için kendisini feda etmek üzereydi.

"Elini ver," diye fısıldadı.

Elinin yanı eline dokununca, kılıcın kabzasını bastırdı.

Sonrasında Stephen o kadar hızlı hareket etti ki vurduğunu bile göremedi. Ama LeFevre düştü, ağzı şaşkınlıktan açık, gerçeği açığa çıkaran kan lekesi kalbinin üzerindeydi. Kafası yere vururken cansız bir ses çıktı.

Stephen arkasına döndü ve Isobel'e sarıldı.

Çağlayan bir nehir gibi, hissettiği panik içinden akıyordu. Yüzünü Stephen'in omzuna gömdü.

"Gittin sanmıştım," diye fısıldadı.

Kollarını daha da sıkı sardı. "Seni bırakamadım."

Derin bir nefes aldı. tanıdık kokusu içini rahatlatıyordu. Kollarının gücüne sarılmışken, Caen'den ayrıldığından beri ilk kez kendisini güvende hissediyordu. Güvem. En sonunda.

Çok geçmeden Stephen geri çekildi.

Stephen'ın yüzü gergindi ama gülümsedi. "Cesaretini biraz daha sürdürmelisin. Birileri sesimizi duymuş olabilir. Gitmeliyiz."

Isobel doğruldu ve başını salladı. Zayıflığın zamanı değildi. üzerinde hissettiği ıslaklığa baktı, sendeledi. Gömleğinin ön kısmı de Roche'nin kanına bulanmıştı.

"Dışarı çıktığımızda sana temiz bir gömlek vereceğim." Parçalanmış perdeyi kullanarak Stephen Isobel'in yüzündeki ve boynundaki kanı sildi. Sonra alnını öptü, elini sıktı.

Isobel'e kılıcını uzattı ve, "Atlar dışarıda bekliyor," dedi.

"Bu de Roche'nin kuzeni... kuzeniydi, Thomás LeFevre," dedi yerde yatan cesedi gösterirken. "Mektup ondanmış, Trémoille'den değil."

Stephen hançerinden De Roche'nin kanını sildi ve keme-rine yerleştirdi.

"Kralı uyarmalıyız," dedi Isobel kış odasına girerlerken. "Diğerleri cinayet planlarını uygulamaya edebilirler. Armagnaclar. Yani benim sandığım gibi, suikast Paskalya bayramındaki şövalye töreninde olmayacak."

Bu arada Stephen beline doladığı halatı çözüp, bir ucunu pencerenin altındaki sedirin ayağına bağladı. Diğer hançerin kanını silip Isobel'e uzattı. "Sonra konuşacağız bunları," dedi ve Isobel'i sedirin üzerine kaldırdı.

Isobel. gösterdiği gibi Stephen'a tutundu. El el üzerinde, halattan aşağı indiler. Ayakları yere değer değmez el ele tutuşup, bahçeden evin içine geçtiler. İçerisi zifiri karanlıktı.

Ahır bahçesine adım attıklarında Isobel'in içi rahatladı. Başarmışlardı! Karanlıkta bekleyen atları gördü.

Bir dakika, atın üzerinde biri mi vardı? Isobel, Stephen'in elini daha sıkı tuttu. Stephen içinden lanet okudu ama adımını yavaşlatmadı.

Atlara ulaştıklarında, Stephen fısıldadı: "Sana şehir kapısında beklemeni söylemiştim!"

"Bağırtıları duydum ve bana ihtiyacın olacağını düşündüm."

François! Sesini duyunca neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Ona koşmadan, Stephen atın üzerine kaldırdı. Kısa bir süre sonra, evin kapısından uzaklaşmışlar, dar patikada ilerliyorlardı.

"St Romain Sokağı'ndaki evde durmalıyız," dedi Stephen François'ya. "Yolumuzun üzerinde."

Isobel François'nın dişlerinin karanlıkta parladığını gördü ve böyle bir gecede onu neyin güldürebildiğini merak etti. Ve neden Stephen'in bir yerde durma riskini göze aldığı.

François önde, Stephen arkada etrafı kolaçan ederken sokakta ilerlediler. Güzel bir evin önünde durduklarında François, "Ben gidip getireyim," dedi.

"Burada dur ve sessiz ol."

Stephen kapıyı açan hizmetçiye alçak sesle bir şeyler söyledi. Kısa bir süre sonra uzun güzel saçları kırmızı ipek elbisesi üzerine düşmüş bir kadın görüldü. Stephen'ı içeri çekerken, boğuk kahkahası geceyi cınlattı.

"Kim bu?" diye Isobel François'ya sordu. "Madam Champdivers'in bir arkadaşı."

Marie'nin bir arkadaşı diğer yalanlarının aksine, de Roche Stephen ve güzel fahişe hakkında doğru mu söylemişti? Kaçışlarının ortasında, Stephen'ı buraya getiren neydi?

“Çok, çok güzel,” dedi François iç geçirerek.

Dar sokağa ışık yayararak, kapı tekrar açıldı. Stephen kadının yanağını öperken, Isobel kadının Stephen’ın eline bir kese sıkıştırdığını gördü. Açıklama yapmadan, atına bindi ve François’ya devam etmesi için işaret verdi.

Isobel bu saatte şehir kapısının kapalı olmasını bekliyor olmalıydı. Silahları ellerinde, muhafızlar kulübelerinden çıkınca içini korku kapladı.

“Benim iyi arkadaşlarım!” diye bağırdı Stephen ve atından inerken elini sakinleştiren bir hareketle kaldırdı. Kısa bir muhabbetten sonra Stephen kadının verdiği keseyi çıkardı ve kollarını etrafında halka olmuş adamlara uzattı. Sonra muhafızlardan birinin eline keseyi salladı. Parıldayan paralar adamın avucunu doldurup yere döküldü. Muhafız, Stephen’ın omzundan tutunca Isobel’in sırtından soğuk terler aktı.

Ne? Gülüyorlar mı? Muhafız, komik bir şakayı paylaşan eski arkadaşarmış gibi Stephen’m sırtına vurdu. Çok geçmeden diğer muhafızlar da kıs kıs gülüyorlardı.

Stephen’m sesi gittikçe artınca Isobel birkaç kelime duyabildi. “...sonra İngiliz adam demiş ki, ‘Sence neden bu kadar koyun büyütüyoruz? Yün için mi?’”

Yüce Tanrım, Stephen adamlara fıkra anlatıyordu! Belli ki müstehcen bir fıkra. Bir kere daha kahkahalar atıldıktan sonra, Stephen tekrar atma bindi ve adamlar hepsinin bir sırada geçebileceği genişlikte kapıyı açtılar. *Mee mee* sesleri ve bir sürü iyi niyetli müstehcenlik arasında şehirden ayrıldılar.

Karanlık yoldan baş aşağı giderlerken Stephen döndü ve el salladı. “Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Isobel.

“Gece nöbeti sıkıcı bir iş, adamlar birkaç fıkraya müteşekkir olurlar. Ama kapıyı açan paraydı. Muhafızların işi saldırganları

şehirden uzak tutmak; birini dışarı çıkarırken biraz gümüş almakta zarar görmüyorlar.”

Isobel, Stephen’ın adamların geçmelerine izin vereceklerinden aslında görüldüğü kadar emin olmadığını fark etti.

“Bu korkunç fıkraları saatlerce tekrarlayacaklardır. Şansımız yaver giderse biz uzaklaşana kadar oyalanırlar.”

“Muhafızlar dışarı çıkarınca, başının belada olduğunu sandım. Senin de öyle düşündüğüne bahse girerim.”

“Evet. Ve senin de sana çapkın bakışlar atan çirkin kambur gardiyanınla hapsedildiğini.”

François kahkahalarla güldü ama Isobel düşünceliydi.

“Gecenin geri kalanında ormanda kamp yapacağız.” dedi Stephen ilerideki karanlığı göstererek.

“Linnet nerede?” Kız daha önce aklına gelmediği için pişmandı.

“Onu geldiğim adamlarla Caen’e yolladım.”

Şu ana kadar Isobel Caen’e geri dönmek üzerine düşünmemişti. Önlerinde uzun ve tehlikeli bir yol vardı.

Ama Stephen buradaydı. Onları korurdu.

Onuz Beşinci Bölüm

*A*ziz Winifred aşkına, kapıda ramak kalmıştı! Kambur gardiyanıyla kaçırıldığını hayal ettiğini söylerken Isobel şaka yaptığını düşünüyordu. Hayal o kadar gerçektir ki koyun fikrasının sonunu neredeyse unutuyordu.

Hayatları buna bağlı olduğu için, sempatik oyununa devam etmişti. Ama sırtından ter akıyordu.

Peki şimdi? Yüzünü eliyle ovdu ve kendi kendine küfretti. Şehrin dışında yanlarında silahlı adam olmadan yolculuk etmek belanın en kötüsüne davetiye çıkarmaktı.

Ormana yaklaştıklarında daha iyi hissediyordu. En azından bu gece burada güvende olacaklardı. Sabah, katılabilecekleri geniş grup için yolu kollayacaktı. Ama bu gece, uzun bir gece olacaktı. Uyanık kalmak için kendi kendine aptal koyun fıkraları anlatmak zorunda kalabilirdi.

O neydi? Sanki at kişnemesi gibiydi. Hareket etmemeleri için Isobel ve François'ya doğru elini uzattı. Tanrı'ya şükür, konuşmama algısına sahiptilerdi.

Bu kadar zorlayarak dinlemek zorunda kaldığı için başı ağrımişti. Be neydi? Yaprakların hışırtısı? Ayak sesi? Sessizce kılıcı çekti ve atını ileri dürttü.

“Stephen? Sen misin?” Ses karanlığın içinden geldi.

Yeğeni şimdiye kadar Carleton yolunu yaralamış olmalıydı. ama yine de yolun kenarındaki yüksek otların arasından gelen ses onundu.

“Jamie?”

Jamie otların arasından çıktı, Stephen’ın gözünde sudan çıkan bir Venüs kadar güzeldi. Jamie omzunun üzerinden seslendi: “Benim amca!”

O anda belli belirsiz figürler, ağaçların arasından selam vererek çıktı. Stephen’ın kalbindeki gerilim gevşemişti. güldü.

“Görüyorum ki emirlerimi kale almamışsın,” dedi atından inerken. Kolunu yeğeninin omzuna koydu. “Neyse ki de öyle yapmışsın!”

“Doğrusu, pek takip etme niyetinde değildim,” dedi Jamie. “Sabaha kadar gelmeseydin, Rouen’e gidip seni alacaktım.”

“François! Isobel! Stephen!”

Stephen kendilerine doğru koşan Linnet’in bağırıldığını duydu, saçları karanlıkta parlıyordu.

Caen’e geri dönüş bir kabustu. Her saat başı, Stephen kral yola çıkmadan Caen’e yetişme ihtiyacına karşı adamlarının ve atlarının yorgunluğunu ölçmek zorundaydı.

Çılgın Fransız kralını kontrol eden Armagnaclar, iki monarşi arasında gizli bir toplantı yapmayı önermişti. Böyle bir toplantının savaşa son verebileceğine inanan Kral Henry teklifi kabul etmişti. Toplantıyı gizli tutmak için kral ordusunu Caen’de bırakıp, sadece küçük bir eskort ile yola çıkacaktı.

Eğer Armagnaclar Kral Henry’i öldürme niyetindelerse, Chartres’daki randevuları bunun için kusursuz bir fırsattı.

Stephen, gruba yalnızca iki-üç saat dinlenme izni verdi. Bu sabah erkenden kalkıp, tüm gün boyunca yolculuk ettiler. Karanlık atlar için çok tehlikeli olduğunda dur emri verdi.

Isobel’i, yanan ateşin önünde Linnet’in başı kucağında otururken buldu. Stephen yaklaşırken başını kaldırdı ve yorgun bir şekilde gülümsedi.

“Yemeğini bitirmesi için onu uyandırmak zorundayım, maalesef.”

“Sabah fazladan bir porsiyon yiyecek sanırım.” Yanında diz çöktü. “Sen de uyumalısın. İlk ışıktaki kaptan ayrılacağız.”

Isobel’in yüzünün böyle çökmüş görmek Stephen’i üzüyordu.

“Hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim,” dedi saçını yüzünden iterken. “Yine de uyuyamıyorum.”

Stephen, Linnet’i Isobel ile paylaşacağı battaniyesine taşırken kolları ve bacakları sallanıyordu. Döndüğünde Isobel gitmişti. Geoffrey, Jamie ve François’nın battaniyelerini serdikleri tarafa doğru baktı.

“Yıkanmak için akarsuya gitti,” dedi Geoffrey.

“Linnet’e göz kulak olun,” diye emretti Stephen, Isobel’i yalnız bırakmalarından hoşlanmamıştı.

Ay ışığının altında, kampın uzağındaki akarsu yatağını izledi. Tüm gün Isobel ile konuşmak istemişti. Ama yolculuk ciddi bir şeylerden bahsetmek için çok yorucuydu. Ve gözünü yoldan ayırmaması gerekiyordu. En sonunda şansını yakalamıştı ama konuya nasıl gireceğini bilmiyordu.

Sıçrayan su sesi duydu, birinin kenarda çömeldiğini gördü. Yanına koşturup ayağa kalkmasına yardım etti.

“Isobel, donacaksın!” Pelerinini etrafına sardı ve titremesi durana kadar sarıldı.

Yüzüne bakmak için geri yaslandı ama ay ışığı yüzündeki ifadeyi seçecek kadar aydınlık değildi. Ne söylemek istediğini tabii ki biliyordu, değil mi? Ellerini tuttu ve onu cesaretlendirecek bir şeyler söylemesini umarak bekledi.

En sonunda, ne istediğini basitçe söyledi: “Varır varmaz, evlenmek için kralın iznini isteyeceğim.”

Derin bir nefes aldığını duydu.

“Kral senin için bir koca bulmadan elimizi çabuk tutmalıyız.” Bu sefer kralın yoluna taş koymasına izin vermeyecekti.

“Anladığını sanmıştım,” dedi kekeleyerek. “Senin çocuğunu taşıyorum.”

“Sözleri kalbine saplanan bıçak gibiydi. “Bunun evlenmemiz için tek neden olduğunu mu düşünüyorsun?” İncindiği sesinden belli oluyordu ama hâkim olamamıştı.

Isobel inkâr etmeyince gururunu yuttu. “Ama yine de bir kocaya ihtiyacın var; belki de de Roche’den hamile kalmışsındır.” O adinin ellerini Isobel’in üzerinde düşününce karnına yumruk yemiş gibi olsa da sesini sakın tutmaya çalıştı.

“Beni bundan da kurtarmak zorunda değilsin.” Sesi yüksek ve gergindi. “Hamile kalma riskim yok.”

Stephen rahatlayarak omuzlarını düşürdü. Tanrı’ya şükür, piç herif Isobel’e sahip olmamıştı. Yine de konuşma istediği gibi gitmiyordu.

“Senin karım olmanı istiyorum,” dedi geç de olsa Claudette’in nasihatini hatırlayarak. “Çünkü seni seviyorum.”

“Eğer doğruysa, bunun için üzgünüm.”

Umutları ağzındaki toz gibiydi. Sakin olmaya çalışarak, “Beni hiç mi umursamıyorsun?”

“Umursamamak mı?” Isobel ellerini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. “Keşke umursamasaydım! Keşke seni sevmeseydim!”

Stephen’in tüm gerginliği ve yorgunluğu yok olmuştu. Hafiflemiş, mutlu hissediyordu. Her şey güzel olacaktı. Isobel onu seviyordu!

Ama kendisine çekmeye çalıştığında, Isobel ellerini kaldırdı.

“Seni seviyor olmam ihanetlerine katlanacağımı anlamına gelmiyor,” dedi geri giderek.

“Sana ihanet edeceğimi nasıl düşünürsün?” dedi uzanarak. “Seni seviyorum.”

“Kadınlarından haberdar olmadığımı mı sanıyorsun?” Sesi yükselmişti. “Oradaydım. Seni her gün Caen’de gördüm.”

“Evlilik yeminlerime saygı duyacağım,” dedi. Ona nasıl hakaret ettiğini anlamıyor muydu?

“Rouen’de bir gün geçiriyorsun ve birdenbire sana para veren, iyilik yapan fahişelerin ortaya çıkıyor!”

“Kadınları açıklayabilirim...”

“Kadınlar olmasa, başka bir şey olacak.”

Stephen tekrar konuşmaya çalışınca, Isobel kulaklarını kapattı ve bağırdı: “Yeterince acı çekmedim mi?”

ellerinden birini yakaladı ve kalbine bastırdı. “Senin için olabileceğimin en iyisi olacağım. Benimle gurur duymanı, kendimle gurur duymak istiyorum. İyi bir eş ve baba olacağım. Isobel. Lütfen. Bana inan.”

“Yapamam, yapamam!” Elleri çekti ve karanlığa doğru koşmaya başladı. Stephen peşinden gitmek için harekete geçtiğinde Geoffrey birdenbire yoluna çıktı.

“Bırak onu,” dedi Geoffrey elini Stephen’ın göğsüne bastırdı.

“Ama ona anlatmalıyım...”

“Şimdi değil. Bu gece değil. Ne kadar yorgun olduğunu görmüyor musun?”

Ama ona casusluktan bahsetmeliydi, böylece diğer kadınların kim olduğunu anlayacaktı.

“Isobel üzgün, ben...”

“Tanrı aşkına, Stephen, üzerinde hâlâ son adamın kanı var!”

Stephen, onu kanlar içinde gördüğü anı hatırlayıp titredi.

“Yıkayıp, üzerinden kanı çıkarmaya çalışıyordu,” dedi Geoffrey.

Stephen, kana bulanmanın ne hissettirdiğini biliyordu. Dün gece temiz bir gömlek ve su vermiş olsa da, sıcak suyla yapılan banyo olmadan kan vücudundan çıkmazdı.

Geoffrey, Stephen’ın kolundan tuttu ve döndürdü. “İyileşmesi için ona zaman vermelisin.”

“Haklısın, tabii ki,” dedi Stephen. Kötü hissediyordu. Teca-vüzden ve öldürülmekten kaçalı daha bir gün olmamıştı, o ise evlenmek için baskı yapıyordu.

“Kız kardeşimin benden umduğundan daha fazlasını görü-yorum,” dedi Geoffrey. “Otur, sana yardımcı olmaya çalışaca-ğım.”

Stephen, Geoffrey’nin yanına çöktü. “Onu sevdiğime inan-mıyor mu?” Çaresizlik boğazında yükseliyordu.

“Kendine yanlış soruyu sorup endişeleniyorsun.” Geoffrey yerden bir taş aldı ve suya fırlattı. “Isobel’in bilmek istediği şey güven. Sana güvenebilecek mi? İhtiyacı olduğunda yanın-da olacak mısın? Onun için daha çok istediğin bir şeyden vaz-geçebilecek misin?”

Stephen, karanlık suya baktı. Başka bir taşın suya düşüşü-nü duydu ve ay ışığının altında suyun dalgalanmasını seyretti.

“Ailemizin itibarı yerle bir olmadan önce annemin nasıl bir kadın olduğunu hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Ama Isobel için durum farklıydı. Hem o hem de babam terk edilmiş hissetti.

“Isobel bir kısmını anlattı.”

“Bu kayıp onların arasındaki bağı güçlendirdi aslında. Bir-birlerinin arkadaşılığının tadını çıkardılar. Aynı şeyleri yapmak-

tan hoşlandılar: kılıç dövüşü, ata binme. Isobel babamın hem yoldaşı hem de sahip olmak istediği oğlu olmuştu. Isobel'in iyi bir kalbi olması büyük şans. Çünkü babam ona asla hayır diyemezdi. Ona tapardı."

"Ama yine de, topraklarını geri alma şansıyla Isobel'in mutluluğunu takas etti."

"Bu Isobel'i mahvetti," dedi Geoffrey, başını iki yana salladı. "Onun ruhu için endişe ediyorum. Çünkü hâlâ babamı affetmedi."

"Yani onu sevsem de ona ihanet edeceğime inanıyor, öyle mi?"

"Bundan daha kötü."

"Daha mı kötü?"

"Evet, seni seviyor."

"Bu nasıl daha kötü olabilir?" Onu sevmesi Stephen'a umut veren tek şeydi.

"İşte bu yüzden seninle evlenmemeye bu kadar kararlı," dedi Geoffrey, Stephen'ın omzuna vurdu. "Ne kadar umursarsa o kadar canının yanacağını biliyor."

"Isobel cesaretsizliğinden dolayı mutluluğu bir kenara atamaz. Değil mi?"

"Cesareti var," dedi Geoffrey ayağa kalkarken. "Problem şu ki bir o kadar da inatçı."

Kahretsin! Stephen geriye yaslandı ve aya baktı. Bir şekilde onu kendisine güvenilebileceğine ikna etmeliydi. Ama nasıl?

"Dua etmeni öneririm," dedi Geoffrey tepesinde.

Geoffrey'nin çalılıkların arasından kampa doğru gittiğini duydu.

"Durmadan devam et," diye Geoffrey karanlığın içinden seslendi. "En iyi yol bu."

Otuz Altıncı Bölüm

Carleton Şatosu'nun batan güneşin yansımasıyla pembeye dönen yüksek taş duvarları müthiş bir manzaraydı. En sonunda! Stephen yorgun ve bitkin grubuyla kapıdan girerken kralın muhafızlarından biri onu bekliyordu.

"Kral sizi kuleden izlememizi emretti. Hemen gelmelisiniz." Hazine dairesine vardıklarında, Stephen Isobel'in attan inmesine yardım etti. O kadar bitkindi ki kollarına düşüverdi.

"Kralın karşısına bu hâlde çıkamam."

Zavallı Isobel, üzerinde hâlâ erkek kıyafetleri vardı. Yıkılmaya çalışmasına rağmen, diğerleri kadar kirliydi.

"Üzgünüm ama kral komployu senin ağzından duymak isteyecektir. Ertelemene izin vereceğini sanmıyorum."

Gözlerinin altında mor halkalar vardı ve çok bitkin görünüyordu. Stephen'ın içinden Isobel'i kucagında taşımak gelse de pelerinin önünü ilikledi, kapüşonunu başına geçirip, gözlerine kadar indirdi.

"Şimdi kral dışında kimse senin ne giydiğini görmeyecek, o da fark etmeyecektir."

Koşturarak kralın büyük salonun ardındaki özel odasına gittiler. Kralın yanında yalnızca Robert, William ve Catherine olduğunu görünce Stephen rahatladı.

"Tanrı'ya şükür iyisiniz," dedi kral Stephen diğerleri ile selamlaşmadan. "De Roche'nin manastır saldırısı ile ilgisi olduğunu öğrenince ikiniz için de endişelendik.

“De Roche’nin rolünü nasıl öğrendiniz?”

Kral Catherine’e gülümsedi. “Leydi Catherine, Marie de Lisieux’un ağzından laf almayı başarmış.”

Catherine gülümsedi. “Onu sorgulayarak erkeklerin onurlarını tehlikeye atmalarına izin veremezdim, değil mi?”

Stephen Rouen’de olan bitenlerle ilgili kısa bir rapor verdi. Kral cinayet komplosunu duyunca rahatsız olmaktan ziyade kafası karışmış ve şaşırılmış görünüyordu. Stephen’ı soru yağmuruna tuttuktan sonra Isobel’e döndü.

Stephen endişeliydi. Isobel ayaklarının üzerinde zor duruyordu ve kral pek çok kez sesini yükseltmesini istemişti. “T” imzalı önemli mektubu anlattıktan sonra kral gözlerini kısıp uzaklara baktı.

“Bunun ardında veliaht var,” dedi çenesini ovarken. “Kaybedecek çok şeyi var. Ve böylesi korkakça bir hareket tam ona göre.”

“Armagnaclar arkasında olmasa yapamaz,” dedi William.

“Belki yapamaz ama Kral Charles ya da ahlaksız kraliçesinin bu oyunda parmakları olduğundan şüpheliyim.”

“Kızlarıyla evlendiğinizde tuhaf bir akrabalık olacak,” diyerek araya girdi Robert.

Kral kahkaha attı. “Çok doğru!”

Dikkatini tekrar Stephen ve Isobel’e çeviren kralın ifadesi ciddileşti. “Bu hizmetiniz için ikinize de minnettarım ve sizi ödüllendirmek istiyorum.”

Stephen başını eğdi. “Size hizmet etmek bizim için bir onurdur.”

“Leydi Hume, size bir eş borcum var.”

Kahretsin! Isobel ile işleri düzeltmek için bir gün bile vermeyecek miydi?

Stephen Robert'ın ağabeyine bakarak göz kırptığını gördü. William'ın başını sallaması ile doğrulanmış oldu. Kral ile onun adına konuşmuşlardı bile. Isobel onundu.

“İlk seçimim için özür dilerim ama bundan sonraki ile mutlu olacağınıza inanıyorum.”

Isobel ayaklarına kapanınca kralın kaşları havaya kalktı.

“Lütfen, yalvarıyorum majesteleri. Beni buna zorlamayın. Eğer hizmetime minnettarsanız, verdiğim sözden beni muaf tutun.”

Kral William ve Robert'a baktı. “Bana memnun olacağını söylemişsiniz.”

Robert devam etmesini isteyerek başıyla işaret etti.

“Lütfen, beni zorlamayın,” dedi Isobel, yumruklarını yere vuruyordu. “Yalnız kalamaz mıyım!”

“Leydi Hume çok yorgun,” dedi Stephen susması için işaret eden William'ı umursamayarak. “Lütfen. majesteleri, bu yarına kadar bekleyemez mi?”

Kral sertçe başını salladı. “Teşekkürler majesteleri,” dedi Stephen.

Kralın önünde çabucak eğilip selamladıktan sonra Isobel'in ayağa kalkmasına yardım etti. Salonun dışına götürürken onunla konuşmaya çalıştı ama Isobel yakarışlarına cevap vermedi.

William ikisini merdivenlerin başında yakaladı. Koluna girerken, “Leydi Hume,” dedi kibar bir sesle. “Karım ve ben bizimle kasabadaki evimizde kalmanızı istiyoruz.”

Catherine arkalarından belirdi ve Stephen'ı kenara iterek Isobel'in koluna girdi. Bir kelime etmeden, artık sakinleşmiş olan Isobel'i aralarına alarak yürüdüler.

William gitmeden önce omzunun üzerinden Stephen'a kızgın bir bakış attı. Sanki içeride olanlar onun suçuydu! Stephen öfkeyle yumruklarını sıktı.

Sırtının sertçe dürtülmesi ile basamakların üzerinde duran Robert'ı yanında gördü.

“Umduğumuz gibi gitmedi. Kralın senden bahsettiğini anlamadın mı?”

“O kadarını tahmin ettim.” Stephen merdivene çöktü, başını kollarının üzerine koydu. Bütün bu olanlar çok fazlaydı. Çok yorulmuştu. “Ama onu böyle alamam.”

“Gel, gel,” dedi Robert yanına otururken. “Isobel kralın onu Hume ya da de Roche gibi bir pislikle evlendireceğini sandı. Karşı çıktığı için kim onu suçlayabilir?”

“Benimle evlenmek istemiyor.”

“Isobel, onun için ne kadar önemli olduğunu anlayınca, kararını değiştirecek.”

“Beni sevdiğini söylüyor,” dedi Stephen başını kollarının üzerinden kaldırmadan. “Bu bile davama yardımcı olmuyor.”

Otuz Yedinci Bölüm

*I*sobel nefes alamıyordu! De Roche yatakta üzerine çökmüş, elleri boğazında tüm gücüyle sıkıyordu.

“Sen! Sen!” Gözleri yerinden fırlıyordu.

Dehşete kapılarak, gücünü toplayarak daha önce yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı. Kolunu kaldırarak çift kenarlı bıçağı de Roche’nin boğazına sapladı.

Korkunç bir an için de Roche üzerinde bekleyip durdu. boğazından akan kanlar fıskiye gibi sıcıyor, yüzüne elbisesine damlıyordu. Boynunun iki yanından aşağı dere gibi akıyordu. Sonra de Roche, Isobel’i yatağa hapsederek üzerine devrildi. Çok ağırdı! Öğürerek üzerinden atmaya çalıştı.

Isobel yatakta oturdu, kalbi deli gibi atıyordu. Bir rüya. Bu defa, bir rüyaydı.

Emin olmak için, temkinli bir şekilde parmaklarıyla göğsüne dokundu. Kumaş kuruydu. Başını eğdi ve beyaz temiz çarşafı görünce rahatladı.

De Roche ve LeFevre ölmüşlerdi. Güvendeydi.

Kapının hafifçe vurulduğunu duydu ve eli boğazına gitti. “Leydi Hume?” diye neşeli bir ses seslendi. “Uyanık mısınız?”

Isobel yatak perdesini çekti, şişman yaşlı bir kadın elinde bir tepsi ile içeri girdi.

Tepsiyi kapının yanındaki masanın üzerine koyarken omzunun üzerinden, “Bugün daha iyi misiniz?” diye sordu

“İyiym, teşekkürler. Çok mu uyudum?”

“Tüm gece ve gündüz, hanımım,” dedi gülerek. Yatağın yanına gelip kaşlarını çattı. “Cık, cık, cık, bunlar fena morluklar.”

Isobel elini boğazından indirdi.

“Ne yorgun bir koyun! Banyoda uyuyakalınca beni çok korkuttunuz.”

“Parmaklarımı ovup kanı çıkarttınız,” dedi Isobel hatırlayarak.

O kadar müteşekkirdi ki kadını öpebilirdi. İki gün boyunca ne zaman ellerine baksa, tırnaklarının altında de Roche’nin kanını görüyordu. Karanlıkta, sabun olmadan çıkaramamıştı.

De Roche’nin kanı hâlâ çizmelerinin, bacaklarının üzerinde, saçma bulaşmışken, Stephen ve kral nasıl oluyordu da evlilikten bahsedebiliyorlardı?

“Daha çok dinlenmenize izin verirdim ama kardeşiniz sizi krala götürmek için almaya geldi.”

“Krala mı?” Sanki yanlarından yeni ayrılmış gibi hissediyordu.

Gözlerini kapattı. Yaşlı aptal Hume’un Tanrı belasını versin! Bartholomew Graham’ın yalanlarına kanmasaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Asla de Roche ile tanışmayacak, kimseyi öldürmek zorunda kalmayacak, boğazında morlukları olmayacaktı. Şimdi kendi evinde, Northumberland’de huzur içinde yaşıyor olacaktı.

Şimdi kaderi nasıl olacaktı? De Roche’nin sadakatinden emin olmak için yapılan evlilik anlaşmasının başarısız olması kralı tekrar denemekten alıkoymamıştı. Şimdi hangi Fransız asiliyle arasını yapmak istiyordu acaba?

Yoksa Stephen ile mi olacaktı? Kralı ikna edebilmiş miydi? Eğer ettiyse, ne yapacaktı? Kabul edecekti. Tabii ki kabul edecekti.

Ne kadar kalbini kırmadan durabilecekti? Birkaç hafta? Altı ay? Bir yıl? Yine de başka bir adamla olmaksızın onunla mutsuz olmayı tercih ederdi. Eğer Tanrı izin verirse, içini rahatlatacak çocukları da olurdu.

Bir saat sonra, hazine salonuna girdi. Stephen'ın orada olmadığını görünce kalbi yere düştü. Bir kez daha kralın önünde, kaderini bekleyerek durdu. Geoffrey ve Robert da iki yanında duruyorlardı.

Stephen neredeydi? Evlenmek istiyorsa, burada olmalıydı. Belki de kralla konuşmuş, her şey ayarlanmıştı.

“Umarım geleceğinizi konuşmak için yeterince iyileşmişsinizdir,” dedi kral yeterince kibar bir şekilde.

Isobel yalvararak ayaklarına kapandığını hatırlayınca kızardı. Krala ona bir hizmet borcu olduğunu ve nasıl geri ödemesi gerektiğini söylemişti. O kadar yorgun olmasaydı böyle bir şey asla yapmazdı.

“Şafakta Caen'den ayrılıyorum ve gitmeden önce bu meseleyi halletmek istiyorum,” dedi kral, elindeki parşömeni açarken.

Isobel, Stephen'm geliyor mu diye kapıya doğru baktı. “Amcam Piskopos Beaufort'tan bir mektup aldım.”

Piskopos Beaufort! Onun yüzünden yeterince ızdırap çekmemiş miydi?

“Çeyizinizi artırmak için babanızla konuşmuş.”

Neden? Şimdiki planları neydi? Daha kaç kere kendisinden güçlü adamların seçimleri yüzünden acı çekecekti? Adına verdikleri kararlardan bıkmış usanmıştı.

“Piskopos çeyizinizi güzel bir rakama arttırması için babanızı ikna etti.”

Piskopos Beaufort’un dik başlı babasını *ikna ettiğini* hayal edebiliyordu. Bu kadar gergin olmasaydı eğlenebilirdi.

“Majesteleri, izniniz olursa?”

Kral başını sallayıp onaylayınca, Geoffrey, “Babamız benim manastıra katılacağımı öğrendiğinde çeyizi daha da yükseltecektir,” dedi.

Isobel kardeşine gülümsemeye çalıştı. Bu tek oğlu için pek alışılmadık bir seçim olsa da Isobel kardeşi adına mutluydu.

“Manastırın yoksulluğa, ibadete ve çalışkanlığa bağlılığına hayranım. Babanız gurur duymalı.”

Hah! Babası haberi öğrendiğinde, kral bağırıltılarını Northumberland’den duyabilir.

“Çeyize şu an ihtiyaç duyulmaması çok yazık,” dedi kral başını iki yana sallayarak. “Seçtiğim adamla evlenme sözünüzden muafsiniz artık.”

“Majesteleri?” Isobel o kadar şaşırılmıştı ki doğru duyup duymadığından emin olamadı.

“Eğer evlenmeyecekseniz, bir geliriniz olmalı. Bu yüzden, Hume’un servetini de size bağışlıyorum.”

Isobel şoke oldu. “Ama Hume toprakları Bartholomew Graham’a ait artık.”

“Graham İskoç isyankârlarıyla işbirliği yaparken yakalandı. Bu yüzden piskopos kraliyet adına topraklara el koydu.”

Gözlerini dikmiş krala bakıyordu. Bu mümkün olabilir miydi?

“Serveti yeni eşinize hediye olarak verme niyetindeydim.” Kaşlarını çatı. Isobel başının döndüğünü hissetti. Hume toprakları en sonunda onundu. Bunca yıl bunu beklemişti.

Bir daha asla politika ya da toprak için, bir hayvan gibi satılmayacaktı. Kimseye muhtaç olmadan kendi evinin sahibi olacaktı.

Birdenbire, onu bekleyen hayatın yalnızlığı kafasına dank etti. On üç yaşından beri sahip olmak için dua ettiği hayat.

“Haberlerin en güzeli buydu,” dedi Geoffrey salondan çıkarlarken.

“Evet, en iyisi,” diye mırıldandı.

Krala teşekkür etmiş miydi hatırlayamıyordu. Ya da giderken düzgün bir reverans yapabilmiş miydi.

“Solgun görünüyorsun,” dedi yanında duran Robert. “İyi değil misin?”

Robert’a döndü. “Sence ikizler benimle İngiltere’ye gelir mi?”

Robert yüzünü buruşturdu, başını iki yana salladı. “Burada kalmaları en iyisi. Er ya da geç, bir akrabaları ortaya çıkacak. O zamana kadar onlarla ben ilgileneceğim.”

FitzAlan’ın evinin önünde durana kadar şato topraklarından çıktıklarının farkında değildi.

“Şimdi yalnız kalmak istiyorum.”

“Ama FitzAlanlar güzel haberlerini öğrenmek isteyeceklerdir.”

“Çok incelerdi,” diye ekledi Geoffrey, “ziyaretlerine gidersin, değil mi?”

Kapıdaki hizmetçi, “Sizi bekliyorlar,” dedi. “Kış odasındalar.”

“Teşekkürler. Yolu bulabiliriz,” dedi Robert.

“Kral sana, Northumberland’e kadar eşlik etmem için bana izin verdi,” dedi Geoffrey merdivenden çıkarlarken. “Çok yakında FitzAlanlara veda etmek zorunda kalacaksın.”

Isobel gözlerinin dolduğunu hissetti. FitzAlanlara çok alışmıştı, özellikle de Jamie'ye.

“Ziyaretçileriniz var!” diye seslendi Robert merdivenlerin tepesine çıktıklarında. Kış odasına önce Isobel'in girmesi için yana çekildi.

Isobel eşiğe adım atar atmaz donakaldı. Karşısındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş duran Stephen Carleton'dı. Uzun ve zayıf ve kusursuz. Dönüp Isobel'in gözlerine baktığında, Isobel'in nefesi kesilmişti.

Yanına gelirken yüzündeki üzgün ama tatlı gülümsemesi Isobel'in içini eritti. Dudaklarını eline değdirdiğinde içinden akıp geçen duygu dalgasına karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

“Robert ve Geoffrey'i kapıda bıraktık,” dedi yumuşak bir sesle.

Stephen yoldan çekerken Isobel'in bacakları kaskatıydı. Kolunun üzerindeki sıcaklık çok rahatlatıcıydı, başını omzuna yaslamak için yanıp tutuşuyordu.

Robert ve Geoffrey, güzel haberleri verirken sessiz kaldı. Kimse şaşırmış gibi durmuyordu.

“Yani kendinize ait topraklarınız oldu,” dedi FitzAlan yapay bir samimiyetle. Kelimelerine rağmen bakışlarında sempati vardı.

“Hemen İngiltere'ye dönecek misiniz?” Leydi Catherine'in sesi soğuk, gözleri öfkeliydi.

“Evet, döneceğiz.” Geoffrey onun yerine cevapladı.

“Biz de evimize gidiyoruz. Belki Londra'ya kadar beraber yolculuk ederiz.”

“Ben de gidiyorum,” dedi Stephen.

Mengene gibi kalbini sıkın gerilim bir parça rahatlamıştı. En azından Londra'ya gidene kadar Stephen'a veda etmek zorunda değildi ve bu da en az bir hafta sürecekti.

"İngiltere'ye mi gidiyorsun?" Robert'ın ses tonu normaldi, sanki önemsiz bir şey soruyordu. "Northumberland'e, Carleton topraklarını geri almaya mı yoksa?"

Northumberland! Yani iki ya da üç hafta birlikte seyahat edeceklerdi.

Stephen Northumberland'de kalırsa zaman zaman toplanılarda görüşebilirlerdi.

"Kralla birlikte savaşa girmek için kalıyorum. William'ın adamlarının komutasını alacağım."

Isobel midesine yumruk yemiş gibiydi.

"Hepinizle vedalaşmalıyım. Şafakta yola çıkıyoruz."

Yola çıkmak mı? Şafakta hem de? Isobel yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti.

Stephen yanından ayrılınca, üşüdüğünü hissetti. Stephen ve FitzAlan birbirlerinin sırtına vurdular.

"Bizim için Jamie'ye göz kulak olacağını biliyorum," dedi FitzAlan ve Stephen'ı kendine çekip kucakladı.

Jamie de mi gidiyordu? Ona veda etme şansı yok muydu?

Leydi Catherine Stephen'ın kollarına atladı, ağladığını saklama gereği duymuyordu. "Geri döneceksin, söz ver. Söz ver."

"Çocukları benim için öp," dedi Stephen ve yanağından öptü.

Robert ve Geoffrey ile de vedalaştıktan sonra, Stephen döndü, Isobel'in önünde durdu. Ellerini tutarken bakışları yumuşaktı.

"Isobel, sana mutluluklar dilerim."

“İsteddiğin gibi, artık bir komutansın,” dedi sesi çatlıyordu.

“Ne istediğimi sana söyledim.” Gülümsemeye çalıştı ama kalbi buna izin vermedi. Ellerini son bir kez sıktı ve gitti.

Isobel su bardağını duvara fırlattı. Parçalara ayrılmak yerine kırılmadan zıplaması tatmin etmemişti.

Artık istediğine sahip olduğuna göre mutlu olması gerekmez miydi?

Bacakları ağrıyana kadar küçük odasında dolandı. En sonunda yatağına tırmanıp, sırtüstü uzandı. Yatak perdesi mezar gibi üzerini örtüyordu. Yüzünün yanından akarak saçlarına ulaşan gözyaşları başını kaşındırıyordu.

Stephen olmasaydı, şu an hâlimden memnun olurdu. Hayır, mutluluktan uçuyor olurdu! Mutluluğunu da alıp götürmüştü.

Hem onu istediğini söylüyor hem de çekip gidiyordu. Ne yapmaya çalışıyordu? Yumruklarını yatağa vurdu. Sonra da başı ağrıyana, boğazı acıyana kadar ağladı.

Bir müddet sonra kapı vurulmadan açıldı. Biri yatak perdesini açıp elindeki mumu yüzüne tuttu.

“Nasıl bu kadar aptal olabilirsin!”

Leydi Catherine. Acısıyla baş başa bırakmayacak mıydı? Isobel kollarıyla gözlerini kapattı.

Leydi Catherine üzerine oturunca yatak çöktü. “Lütfen, gidin,” diye homurdandı Isobel.

“Eğer tek acı çeken sen olsaydın, gidebilirdim.” Catherine’in sesi sertti. “Stephen’a ne yaptığının farkında değil misin? İlk savaşından canlı olarak çıkmamasından korkuyorum.”

Isobel oturdu. “Ama o yetenekli bir savaşçı.”

Gülünçtü ama Stephen’ın yeteneklerine güveni o kadar tamdı ki şu ana kadar bir gün onun da öldürülebileceği aklının ucundan geçmemişti.

“Bu tehlikeli bir şey,” dedi Catherine, “yaşamak ya da ölmek umurunda olmayan bir adamı böyle savaşa göndermek.”

Isobel bir yumruğun kalbini sıkıldığını hissetti. “Düşündüğünüz şey gerçekten bu olamaz...”

“Öyle,” dedi Catherine.

“O zaman gitmemeli,” dedi Isobel, yatak örtülerinin altından sıyrılarak.

Catherine kolunu yakaladı ve tuttu. “Eğer sadece onu kurtarmak istiyorsan, Stephen seni kabul etmeyecektir. Bir kere denediğini bir daha da yapmayacağını söyledi bana.”

“O zaman, sadece hamile olduğumu düşündüğü için benimle evlenmek istediğini de biliyorsunuzdur.”

Catherine uzun bir soluk verdi. “Tabii ki Stephen onurlu olan neyse onu yapacaktı. Ama seni sevdiğini göremeyecek kadar salak mısın?”

Isobel, Stephen’ın kendisini sevdiğine şimdi inansa da, şiddetli bir şekilde başını iki yana salladı.

“Stephen iyi kalpli, düşünceli bir adam.” Catherine’in sesi giderek yumuşuyordu. “Çocukların için daha iyi bir baba bulamazsın. Çocuklarla arası iyi olan erkek nadir bulunur.”

Isobel’in kalbi ağrıdı, çünkü Catherine’in söylediği her şey doğrudu. “Senin de onu sevdiğini görebiliyorum,” dedi Catherine.

“Tabii ki seviyorum! Sevmeseydim beni bu kadar sefil hâle getiremezdi.” Isobel anlamasını isteyerek Catherine’e baktı. “Bir daha hiçbir erkeğin babamın yaptığı gibi beni incitmesine izin vermeyeceğime kendime söz verdim.”

“Bunun için çok geç.” Isobel’in saçlarını yüzünden geriye attı.

“En çok ihtiyacım olduğu anda beni yarı yolda bırakmasına...” Isobel içinden geçenleri söyleyiverdi. Ütreyerek nefes

alıp fısıldayarak ekledi. “Annem ve babam gibi beni terk etmesine... izin vermeyeceğim.”

“Sanırım sana söylemem lazım,” dedi Catherine başını sallayarak. “Her ne kadar söylemeyeceğime dair Stephen yemin ettirse de.”

Isobel öne eğildi. “Neyi söylemen lazım?”

“Stephen’ın kral için casusluk yaptığını biliyorsun, değil mi?”

Casusluk mu? Stephen kralın casusu mu?

“Kral hizmeti için müteşekkirmiş. Hume topraklarını Stephen’a teklif etmiş, Stephen’dan toprakları almasını istemiş.”

Ne kadar saftı! Hume Şatosu tam sınırdaydı, tabii ki kral güçlü bir adamın elinde olmasını isterdi.

“Stephen’ın seninle evlenmek istediğini söylediğimizde kral seni pazarlığa dâhil etmeye karar verdi.”

“Kral bana eş olarak Stephen’ı mı seçti?”

Catherine başını salladı. “Ama Stephen kraldan seni salıvermesini ve Hume topraklarını sana vermesini istedi.”

“Neden? Neden Stephen bunu yaptı? Benimle evlenmek istediğini söylemişti.”

“Çünkü senin mutluluğunu daha çok istiyor,” dedi Isobel’in kollarını tutarak. “Stephen onu özgür olarak seçmeni istiyor ya da hiç seçmemeni.”

Stephen, Isobel kendisinininkine sahip olabilsin diye, kendi kazancını, mutluluğunu feda etmişti.

Galahad’ın kalbine sahipti, güçlü ve gerçek. Bir kez daha kanıtlamıştı. Ailesine bağlılığı, ikizlere karşı olan merhameti, kendisi de dâhil sevdikleri için hayatını riske atmaktan çekinmemesi...

Onur her zaman onun için güçten ya da konumdan daha önemli olmuştu. Sadakati derindi. Asla sarsılmıyordu.

Isobel'i yarı yolda bırakmayacaktı.

"Şafak ne zaman sökecek?" Telaşla yatağından zıpladı. Sabırsız elleri ile elbisesini çekti. Tanrı'ya şükür, üzerinden çıkarma zahmetine girmemişti!

"Cüret edebildiğim kadar bekledim," dedi Catherine, Isobel'e terliklerini giymesi için yardım ederken.

"Henüz şafağın sökmesine bir saat var. Robert aşağıda, seni şatoya götürmek için bekliyor."

"Robert mı bekliyor?"

"Robert her zaman sana inandı. Şimdi diğer ayağını uzat da seni gönderebilelim."

Isobel merdivenlerden hızla inerken, seslendi: "Melekler sizin için methiyeler düzmeli Leydi Catherine!"

Robert Isobel'i kollarına aldı. "En sonunda mutluluğu seçeceğini biliyordum ama bu kadar beklemek zorunda mıydın?"

Atlar eyerlenmiş, kapının dışında hazır bekliyorlardı. Robert, Isobel'i bir tanesinin üzerine oturttu. Boş sokaklarda hızla ilerlediler. Şato kapısına ulaştıklarında, muhafızlar içeri aldılar.

Isobel eski sarayın basamaklarında atından indi.

"Stephen eski odasında," dedi Robert koridorda koşarlarken elini tuttu. Stephen'ın kapısının önünde kayarak durdular.

"Stephen'a adamlar konusunda endişelenmemesini söyle. William başka bir komutan bulunması için emirler gönderiyor."

Buraya gelmek için koşturduktan sonra Isobel kapalı kapıya gözlerini dikerek kaldı. Stephen'a ne diyecekti? Ona yaşattıklarından sonra hâlâ kendisini istiyor muydu? Onu affedecek miydi?

"Zavallı adamı daha fazla bekletme!" Robert kapıyı açtı ve Isobel'i içeriye itti.

Kapı arkasından sesli bir şekilde kapandı.

Stephen pencerenin altındaki küçük masada oturuyordu. Kıyafetlerinden anladığı kadarıyla hiç yatmamıştı. Masanın üzerinde yanan mumun erimiş damlaları altlığında birikmiş, havuz olmuştu.

Pişmanlıkla mumun saatlerdir yandığını fark etti. Sadece dibi kalmıştı. Stephen saatleri saymak için kullanmış olmalıydı. Gitmesine ve ona gelmesi için geriye kalan saatler için...

Ayağa kalktı ve sabit durmak ister gibi bir elini sandalyesinin arkasına koydu. Gözlerini Isobel'den ayırmıyor ama yanına gitmek için hamle de yapmıyordu. Yakışıklı yüzü yorgunluk ve gerilimden çizgi çizgi olmuştu.

“Neden buradasın Isobel?”

Bu çok sevdiği sesi bir daha duyamayacağını düşünmek. Konuşmaya çalıştığında hıçkırığı boğazında düğüm oldu. Yine de Stephen bekliyordu.

Yutkundu ve bir kez daha denedi. “Seni seviyorum ama bana olan sevgine güvenmekten korktum. Bana ihanet edeceğinden, beni terk edeceğinden korktum.”

“Bunu asla yapmazdım,” dedi Stephen. Yine de hareket etmiyordu.

“Bunu şimdi anlıyorum.”

“Isobel, neden burada olduğunu söyle bana.”

Isobel bir adım attı. “Geldim çünkü, Stephen Carleton, eşim olman için seni seçtim.” Bir adım daha attı. “Seni seçtim, çünkü hayatıma neşe ve aşkı geri getirdin ve bunları bir daha kaybetmek istemiyorum.”

Attığı her adımda sesi biraz daha güçlendi.

“Her gece senin yanında uyumak ve her sabah senin yüzünü görerek uyanmak istiyorum. Annenle tanışmak istiyorum.”

Stephen'in göz kenarları kırıktı.

“Şefkatle bahsettiğin yeğenlerini tanımak istiyorum. Seninle birlikte Northumberland’e gitmek istiyorum. Orada çocuklarımızı büyütelim istiyorum.”

Son adımı attı ve önünde durdu. “Daha fazla zaman kaybetmek ya da senden ayrı bir gün daha geçirmek istemiyorum.”

“Annemi severim ama bence siz tanışmadan evlenmeliyiz.” Yüzü Isobel’in o çok sevdiği gülümsemesi ile aydınlandı. “Seni korkutup kaçırmasına izin veremem.”

Sonra Stephen’ın kollarındaydı.

“Umudumu hep korumaya çalıştım,” diye fısıldadı saçlarına doğru, sıkıca sarılarak. “Ama zordu.”

Havaya kaldırdı ve etrafında döndürdü. Gözleri gözlerinde, “Hayatımın her günü beni seçtiğin için Tanrı’ya şükredeceğim,” dedi.

Sonra öpüştüler. Yumuşak ve sıcak öpücüğüyle dünya etrafında girdap gibi dönüyordu. Tekrar kollarında olmanın mutluluğunu ve huzurunu yaşayarak kendisine bastırdı.

Stephen onundu. Her zaman. Sonsuza kadar.

Arkasına yaslandı ve ceketinin yakasıyla oynadı. “Tören için neden beklememiz gerektiğini anlamak güç, biz zaten...”

Sesini azalttı. Ne önerdiğini Stephen’ın anladığından hiç şüphesi yoktu.

“Seninle riske girmeyeceğim.” dedi Stephen gülerek. “Yarın şahitler önünde evlilik yeminimizi edeceğiz ama şimdi, başka bir şey yapmadan önce yeminini duymak istiyorum.”

Stephen daha önce pek çok nişana katılmıştı ama hiç dikkat etmemişti. Yine de doğru yapması için gerekli olan şeyin içinden gelen gerçek söz olduğunu biliyordu.

“Leydi Isobel Hume, size bağlılığımıza ve eşim olarak kabul etmeye ant içiyorum.”

Isobel bir kaşını kaldırdı. Stephen bunun takdire şayan sadeliği için olduğunu düşündü.

“Sör Stephen Carleton,” dedi karşılığında, “size bağlılığımıza ve eşim olarak kabul etmeye ant içiyorum.”

“Şimdi benimsin!” Büyük bir tatminle. Stephen Isobel’i kollarına aldı.

Aşkından dalgalara kapılıp süzüldüğünü hissetti. Bukleli koyu saçları ve ciddi yeşil gözleri ile inatçı küçük kızları düşünüp gülümsedi. Ve Tanrı korusun, tombul küçük ellerinde tahta kılıçlarla. Böyle kızların onları beladan koruyacak erkek kardeşlere ihtiyaçları olur.

Isobel dudaklarını büzdü ve parmağıyla yanağına vurdu. “Sence de sözümüzü bağlayıcı yapan bir şeyler daha yapmamız gerekmez mi? Sözümüzü geri dönülmez yapan bir şey?”

Geri dönülmez.

“Sanırım,” dedi Stephen dudaklarını dudaklarına değdirmek için eğilirken, “bunu tamamına erdirebiliriz.”

Uzun ve hassas bir öpücükten sonra Isobel dudaklarını aralayıp vücudunu vücuduna bastırduğunda Stephen’ın içindeki arzu büyüdü, ihtiyaca dönüştü. Yatağına götürmek için Isobel’i kucağına aldı.

“Gel, karıcığım, yatma vakti geldi.” Gülümsedi, bunu söylemek için uzun zaman beklemişti.

Saatler sonra uyandığında içindeki mutluluk dolup taşıyordu. Artık hiçbir şey, hiç kimse Isobel’i ondan alamazdı. Yanında Isobel varken bu dünyadaki yerini almaya hazırdı. Topraklarını geri alacak, kralına hizmet edecek, iyi bir eş ve baba olacaktı.

Hayatı altın umutlarla doluydu.

Son Söz

Northumberland, İngiltere

1422

“Ah!” Isobel parmağını emdi ve nakşını kenara bıraktı.

Şimdiye kadar gelmeliydi, değil mi? Her dönüşünde kapıya bakarak boş salonda ileri geri yürüdü.

Neredeydi?

Uzun pencerelerden birinin önünden geçerken, güneş ışığı yüzüne vuruyordu. Stephen ile birlikte, Carleton topraklarının üzerine inşa ettikleri bu evi ne kadar da çok seviyordu. Onun için bu ev sadece güzel hatıralar demekti.

Eski hayatından sadece bu son mutsuzluk artığı kalmıştı. Hem Stephen hem de Robert bunu geride bırakmasını ve unutmamasını istemişlerdi.

Bir kez daha döndüğünde kapının girişinde duruyordu.

“Baba!” Kalbi sıkıştı. Ne zaman böyle yaşlanmıştı? Şöminenin yanma hazırladığı masayı işaret etti. “Senin için tatlı şarabım ve keklerim var.”

“Tatlıya düşkünlüğümü unutmamışsın.” Çeketinin içinden bir mendil çıkardı ve burnunu sildi.

Babasına şarap koyduktan sonra aralarındaki tepsiden kendisine bir dilim kek aldı. Aralarında o kadar çok konuşulmayan şey vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu.

“Zaman zaman çocukları ziyaretime getirdiği için eşine minnettarım.”

Kek, Isobel’in boğazına kaçtı.

“Sör Stephen, sınırın iki yanında da saygı duyulan bir adam. Onurlu bir adam.”

“Onurlu” kelimesi aralarında bir suçlama gibi asılı kalmıştı.

“Senden bahsederken gözleri parlıyor.” dedi, sesi çatlıyordu. “Mutlu olduğunu bilmem lazım, Issie. Öyleyim de.”

Mutluluğu onun için önemliydi. Başını salladı. Konuşabildiğinde. “Bunu neden yaptın?” diye sordu.

Bu kadar zaman sonra bile, öğrenmek istiyordu.

Ellerini beyaz saçlarında gezdirdi. “Biz her şeyi kaybettik. Her şeyi. Üçünüzün de sorumluluğu üzerimdeydi. Geoffrey küçüktü ve annen... asla senin gibi güçlü olamadı. Aileyi yeniden birleştirecek tek kişi sendin. Başka yolum yoktu.”

Derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. “Hume’un kışı çıkaracağını düşünmemiştim.”

Isobel ellerini masanın üzerine koydu ve gözlerini ayırmadı. “Kızlarını böyle sebeplerden ötürü evlendiren adamlar olduğunu biliyorum,” dedi, sesini titretmemeye çalıştı. “Ama sen beni o kızlar gibi yetiştirmemiştin. Beni özel olduğuma inandırmıştın.”

“Sen doğduğun günden beri özeldin,” dedi büyük, sıcak ellerini Isobel’in ellerinin üzerine koyarken. “Tanrı biliyor ya çok fazla hata yaptım ama doğru yaptığım tek şey seni kendi kızım olarak kabullenmemdi.”

Isobel’in gözleri babasının yüzüne çevrildi. Gerçeği biliyor muydu?

“Annen biz evlendikten altı ay sonra doğum yaptı.” Acı tatlı bir gülümseme ile omuzlarını silkti. “Hemen herkes kadar ben de sayabiliyorum ama ne yapacaktım? Onu yollayacak mıydım?”

Bunu asla düşünmediğine emindi.

“İlk yıllarda mutlu görünüyordu. Ama topraklarımız elimizden alınınca bunu Tanrı’nın günahları için gönderdiği bir ceza olarak gördü. Onları geri alabilirsem... Sandım ki... o...” İç geçirdi ve başını eski pişmanlıklarına salladı.

“İsmi Robert,” dedi Isobel sessizce. “Onunla Normandiya’da tanıştım.”

Kaşları kalkmıştı ama Isobel’in kimden bahsettiğini biliyordu.

“O da annemi mutlu edemezdi.”

Yıllarca seyahat edip zamparalık yaptıktan sonra Robert en sonunda yuva kurmuştu. Claudette ona Tanrı’nın bir lütfuydu.

“Şimdi iyi bir arkadaş. Ama ben çocukken bana senin kadar iyi babalık yapamazdı.”

Bunun gerçekten doğru olduğunu biliyordu. Hayatının ilk on üç yılında, dünyanın en iyi babasına sahipti.

Ona öylesine umut dolu, öylesine sevgiyle bakıyordu ki Isobel kalbindeki öfkenin yok olmaya başladığını hissetti. Eğildi ve babasının sert parmaklarını öptü. Kafasını kaldırdığında, göz yaşlarının kırışmış yanaklarından aktığını gördü.

Salonun kemerli girişinden gelen kahkaha sesi dikkatinin dağılmasına neden oldu. “Yine bakıcılarından kaçmayı başarmışlar,” dedi Stephen biri bir kolunun altında diğerini elinden tutmuş getirirken.

Başını kolunun altında kıkırdayan oğlana eğip, “Küçüğünü dışarda çamur yerken yakaladım,” dedi. “Ablası öyle yapmasını söylemiş.”

Kızları, Kate, Stephen'inkine benzeyen haylaz gülümsemesi ile babasına bakıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, bu çocuğu yetiştirmek âdetâ bir sınavdı.

Stephen kayınpederini ihtiyatlı bir şekilde selamladı. Kate arkasında uçan parlak kızıl saçları ile büyük babasına koştu. Elinden odanın diğer köşesine çekip pencerenin dışındaki bir şeyi gösteriyordu.

Stephen Isobel'in yanına otururken, Isobel, "Erken geldin, sevgilim," dedi.

"Merak ettim," diyerek yanağından öptü. "Ama sanırım her şey yolunda gitmiş. En azından babanın kalbine bıçak saplı değil."

Isobel gülümsedi. "Günün nasıl geçti?"

Stephen, raporunu verirken eliyle oğlunun başını okşadı. "Hiç sığır kaybetmedik. Dünkü yağmurdan sonra da tarlalar iyi görünüyor."

"Benim genç ve vahşi erkeğimin mutlu bir çiftçi olacağı kimin aklına gelirdi?" Yanındaki sert kasını çimdikledi. "Yakında şişmanlarsın da."

Sıcak nefesini hissedene kadar yaklaştı ve "Yalnız kaldığımız an ikimiz de mutlu olacağız," dedi.

Isobel, Kate'in salonda çınlayan mutlu çığlıklarını duyup döndü. Kıkırdayan kızı havaya fırlatıp tutan babasını seyrederken, kalbinde taşıdığı son kızgınlık da eriyip gitti.

Affetmek onu hafifletmiş, mutlu etmişti. Gülümseyerek Stephen'a döndü.

Stephen şeytani ifadesiyle göz kırptı. "Baban gider gitmez küçük vahşi barbarlarımızı zavallı bakıcıları ile kilitleyip..."

Isobel başını arkaya attı ve bu fikrin verdiği keyifle güldü.

Tarihi Not

V. Henry hayatının baharında, otuz beş yaşında ölmemiş olsaydı, Avrupa haritası bugün farklı olabilirdi. 1422 yılında öldüğünde, tüm Normandiya kontrolü altındaydı ve Fransa'nın hükümdarı olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Henry ile barışı sağlayabilmek için, Fransa kralı, Henry'nin kızı ile evlenmesini, oğlunu evlatlıktan reddetmeyi ve Henry'i vârisi olarak atamayı kabul etmişti.

Bu anlaşılmaya göre; Henry hasta Kral Charles'ın hayatı boyunca sözde kral olarak kalmasına izin vermişti. Eğer Henry, kayınpederinden fazla yaşasaydı ve Fransa kralı olarak tacını giyebilseydi, bu politik olarak çok akıllıca bir hareket olurdu. Ancak uzun yıllar boyunca devam eden savaş Henry'nin sağlığından çok şey alıp götürmüştü. 1421-1422 yıllarında, kış ortasında yapılan uzun Meaux kuşatması sırasında Henry hastalandı. Hastalığı büyük bir olasılıkla dizanteriydi. Temmuz ayında o kadar hastaydı ki sedye ile taşınmak zorunda kalmıştı. Fransız prensesinin beklediği Paris'in dışındaki Vincennes Şatosu'na getirildiğinde ölmek üzereydi. 31 Ağustos 1422 günü, kayınpederinden iki ay önce öldü. İki krallığının vasisi olarak geriye dokuz aylık bir bebek bıraktı. Oğlunun adına yöneticilik yapan adamların çoğu Henry'nin vizyonunu devam ettirmek için ellerinden geleni yapan iyi adamlardı. Ancak hiçbiri Henry'e eş değer değildi.

Henry yaşasaydı tüm Fransa'yı koruma altına almayı başarabilirdi. Diğer yandan, zararına son verebilir, Jeanne d'Arc ortaya çıktığında Normandiya'ya razı gelebilirdi. Oğlunun en sonunda yaptığı gibi her şeyi kaybetmesi oldukça imkânsızdı.

İngilizler Caen'i aldıklarında bir katliam yapıp yapmadıkları konusunda tarihçiler arasında birtakım tartışmaların olduğundan bahsetmeliyim. Hikâyeme hizmet ettiği için olduğunu düşünün tarafa dâhilim. Eğer bir katliam yapıldıysa da kralın emirlerinin aksine gerçekleşmişti. V. Henry, askerlerinin o zamanlar galip ordular arasında yaygın olan tecavüz ve kıyıma kalkışmalarını yasaklamıştı.

V. Henry, ondan sonra gelen kralların peşinden gittiği bir gaye oldu. Ölümünden yıllar sonra bile mirasını korumaya ve dileğini yerine getirmeye çalışan adamları *Kralın Adamları* olmaya devam ettiler.

HASRET KARDEŞ
e-kitaphane